ARMADA

OPT DETECTIVI

ALEX PAVESI

Traducere din limba engleză de
FLORIN BUZDUGAN

ARMADA
Director editorial: Alexandra RUSU Redactor-şef: Marian COMAN Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR Redactor: Anca Alina DUMITRU
Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PAVESI, ALEX
Opt detectivi / Alex Pavesi; trad, din lb. engleză: Florin Buzdugan. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1262-4

I. Buzdugan, Florin (trad.)

821.111

Alex Pavesi
EIGHT DETECTIVES
Copyright © 2020 by Alex Pavesi
The moral right of the author has been asserted.

©NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA.**

Tiparul executat de tipografia ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02; e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1262-4

1
SPANIA, 1930

Cei doi suspecţi stăteau pe două canapele ce nu arătau la fel, în salonul alb şi aproape depersonalizat, aşteptând să se petreacă totuşi ceva. O arcadă aflată între ei ducea spre o scară îngustă, fără geamuri: o firidă ce părea să domine încăperea, un fel de şemineu făcut la o scară mult prea mare.

Scara îşi schimba direcţia fix la mijloc, ascunzând etajul de sus de ochii privitorului şi dând impresia că duce spre un loc întunecat şi nimic altceva.

— E un iad numai să aştepţi aici.

Megan era în dreapta arcadei.

— Şi cât durează o siestă?

S-a mutat la geam. Afară, peisajul rustic spaniol era de un portocaliu difuz. In arşiţa aceea, părea de nelocuit.

— O oră sau două, dar a tot băut.

Henry stătea într-o parte pe scaun, cu picioarele aruncate peste braţul acestuia şi o chitară pe care o ţinea în poală.

— La cum îl ştiu pe Bunny, o să doarmă până la ora cinei.

Megan s-a îndreptat spre măsuţa cu băuturi şi a început să se uite cu atenţie la sticle, răsucindu-le cu grijă, până când fiecare era cu eticheta spre ea. Henry şi-a dus ţigara de la buze în faţa ochiului drept, prefăcându-se că se uită la ea: un simulacru de telescop.

— Iar respiri prin pantofi.

Toată după-amiaza măsurase încăperea în sus şi-n jos. Salonul, cu gresia albă şi suprafeţele curate ca lacrima, îi amintea de sala

de aşteptare dintr-un cabinet medical; puteau la fel de bine să se afle într-un spital de cărămidă roşie din oraşul lor natal, nu într-o vilă ciudată spaniolă, de pe creasta unui deal roşiatic, pricăjit.

— Dacă eu respir cu pantofii, tu mergi cu gura, a bolborosit ea.

Cu câteva ore înainte, luaseră prânzul la o mică tavernă din cel mai apropiat sat, aflat la circa treizeci şi nouă de minute de mers pe jos, prin pădure, de la casa lui Bunny. Acesta se ridicase la sfârşitul mesei şi amândoi văzuseră cât era de beat.

— Trebuie să vorbim, a bălmăjit el. Probabil vă întrebaţi de ce v-am chemat aici. Am ceva să vă spun de multă vreme.

Era de rău augur o astfel de introducere pentru cei doi musafiri ai săi, dependenţi cu totul de el, într-o ţară în care nu mai fuseseră niciodată înainte.

— Dar când suntem la vilă, doar noi trei.

Le luase aproape o oră să se întoarcă pe jos acasă, Bunny chinuindu-se să urce dealul, ca un asin bătrân, un costum gri în contrast cu pământul roşu. Era absurd acum să te gândeşti la toţi trei, împreună în Oxford, cu atâţia ani în urmă; părea că-mbătrânise cu zece ani mai mult decât ei.

— Trebuie să mă odihnesc, a mormăit după ce au intrat în casă. Lăsaţi-mă să dorm câteva ore, apoi vorbim.

Aşa că, în timp ce Bunny urcase să alunge în somn arşiţa amiezii, Megan şi Henry se prăbuşiră pe fotoliile aflate de o parte şi de alta a scării.

— O scurtă siesta.

Asta se întâmplase cu trei ore în urmă.

Megan se uita pe geam. Henry se aplecă în faţă şi numără dalele dintre ei: ea era la o distanţă de şapte plăci albe de gresie, în diagonală faţă de el.

— Ăsta pare un soi de joc de şah, a spus.

— De asta te tot mişti de colo-colo? Iţi aşezi piesele în formaţie de atac?

Se întorsese, mijindu-şi ochii, să îl confrunte.

— Şahul e o metaforă ieftină. E ceea ce bărbaţii folosesc când vor să vorbească într-un stil afectat despre conflict.

Intre ei mocnea o ceartă încă de după-amiază, de când Bunny a pus capăt abrupt prânzului. *Noi trei trebuie să avem o discuţie, departe de ochii spanioli.* Megan privea din nou pe geam şi iat-o, inevitabilă ca vremea: cearta iminentă, o pată neagră acoperind cerul albastru.

— Şahul e despre simetrie şi reguli, a continuat ea, conflictul însă e doar murdar şi necruţător.

Henry zdrăngănea chitara încercând să schimbe subiectul.

— Ştii cum se acordează? O găsise agăţată pe peretele de deasupra scaunului său. Aş putea să cânt la ea dacă ar fi acordată.

— Nu, a spus Megan, părăsind camera.

A privit-o cum se afundă în interiorul casei: versiuni tot mai mici ale ei, înrămate de tocuri de uşă din ce în ce mai îndepărtate, de-a lungul coridorului. Apoi, şi-a aprins o nouă ţigară.

— Când crezi c-o să se trezească? Mi-ar plăcea să iau o gură de aer.

Se întorsese, versiunea ei în mărime naturală, încadrată de tocul uşii celei mai apropiate.

— Cine ştie, zise Henry. Acum doarme somnul de „tocmai-am-servit-prânzul“.

Femeia nu a zâmbit.

— Ia-o înainte. Cred că orice are de zis poate să aştepte.

Megan a făcut o pauză, iar chipul îi era impecabil şi cu neputinţă de citit, ca în şedinţele foto. De profesie, era actriţă.

— Ai idee ce vrea să ne spună?

Henry a ezitat:

-Nu.

— Bine. Atunci ies.

A dat din cap şi a urmărit-o cum se îndepărta. Coridorul ducea afară din salon, chiar în direcţia spre care privea şi a văzut-o cum a păşit de-a lungul lui, ieşind apoi pe uşa din capăt; scara era în stânga lui. A continuat să zdrăngănească coardele chitarei până când una dintre ele a plesnit, iar firul metalic i-a lăsat o tăietură pe dosul palmei.

ALEX PAVES1

Exact în acel moment încăperea s-a întunecat complet, iar el s-a întors imediat spre dreapta: Megan privea pe geam înăuntru, iar dealurile roşii din spatele ei îi dădeau o aură demonică. Nu părea să-l vadă; poate că lumina de afară era prea puternică. Insă el se simţea ca un animal la zoo, aşa, cu dosul palmei la gură, curăţându-şi rana, şi degetele atârnându-i sub bărbie.

Megan s-a adăpostit pe partea umbrită a casei.

Din mijlocul tufelor de flori în care stătea, s-a sprijinit de casă şi a închis ochii. Pe undeva aproape se auzea un sunet slab, constant: pic, pic, pic. Părea să vină din spatele ei. A crezut iniţial că era sunetul chitarei, reverberând prin pereţi, dar nu era suficient de melodios. Era foarte slab - aproape că nici nu era -, dar îl putea auzi la fel de precis cum simţi o pietricică în pantof.

Pic. Pic. Pic.

S-a întors şi a privit în sus. Printr-un grilaj de fier forjat vedea o muscă ce se izbea constant de fereastra închisă de la dormitorul lui Bunny. Cel de lângă camera ei, la ultimul etaj al casei. Era doar o muscă, încercând să evadeze; apoi a văzut că erau două. De fapt, trei. Acum patru. Un roi de muşte, încercând să iasă din

cameră. Colţul ferestrei era negru, înţesat de ele. Şi le putea imagina cu uşurinţă pe cele care zăceau moarte pe pervaz. A găsit o pietricică pe jos şi a aruncat-o-n geam; norul negru s-a împrăştiat când piatra a lovit fereastra, dar niciun zgomot nu a venit dinăuntru. A încercat din nou, fără a-şi putea trezi gazda, care dormea în continuare.

A devenit tot mai nerăbdătoare şi a luat un pumn de pietricele, aruncându-le una câte una până când nu mai avea nimic în palme. A ocolit casa, a trecut peste pragul de la intrare, a păşit de-a lungul coridorului până la baza scărilor, unde Henry, luat pe nepregătite de apariţia ei bruscă, a scăpat chitara, care a făcut zdrang pe podeaua albă şi rece.

— Cred că ar trebui să-1 trezim pe Bunny.

Vedea că e îngrijorată.

— Crezi că a păţit ceva?

De fapt, era furioasă.

— Cred că ar trebui să verificăm.

A început să urce scara. Henry venea în urma ei când a văzut ceva ce a făcut-o să se oprească şi să strige. Din instinct, Henry a prins-o în braţe. O manieră în care încercase să o liniştească, dar atât de neîndemânatic, încât au rămas blocaţi, incapabili să se mişte.

— Dă-mi drumul!

L-a împins cu cotul şi a fugit sus pe scări, iar odată ce umerii ei nu i-au mai blocat perspectiva, Henry a văzut ce-o făcuse să strige: o baltă de sânge ce pornea de sub uşa camerei lui Bunny până la buza treptelor, spre el.

Niciunul din ei nu mai văzuse vreodată atâta sânge. Bunny zăcea întins cu faţa în jos pe cearşaf. Plăselele unui cuţit îi ieşeau din spate, de unde pornea o dâră roşie ce se întindea până la marginea de jos a patului. Lama dispărea aproape cu totul în spinarea lui Bunny;

între mânerul cuţitului şi spatele lui nu se vedea decât o fâşie argintie, ca licărul lunii printre draperii.

— Direct în inimă, a zis Megan.

Mânerul ar fi putut la fel de bine să fie un orologiu solar, iar cadavrul să indice, fără să ştie, trecerea timpului.

Se apropie de pat, ocolind băltoacele de sânge de pe podea. In momentul în care era foarte aproape de cadavru, Henry o opri:

— Crezi că e bine să faci asta?

— Trebuie să verific.

Işi apăsă, complet absurd, două degete pe gâtul lui Bunny. Nu avea puls. A dat din cap.

— Nu poate să fie adevărat.

In stare de şoc, Henry se aşează pe marginea saltelei; greutatea lui făcu petele de sânge să pornească spre el, iar el a sărit în sus, ca trezit dintr-un coşmar. S-a uitat la uşă, apoi s-a întors la Megan.

— Ucigaşul s-ar putea să fie încă aici, a şoptit Henry. Mă duc să verific celelalte camere.

— Bine, i-a răspuns Megan şoptit; şi, fiind actriţă, şoapta ei fusese la fel de clară ca şi când ar fi vorbit cu o voce normală. Era aproape sarcastică. Şi verifică să vezi dacă toate ferestrele sunt închise.

— Aşteaptă aici, i-a zis Henry. Şi a plecat.

A încercat să respire adânc, dar aerul din încăpere era deja împuţit, iar cele câteva muşte premonitorii continuau să se izbească de geam, de marginea zilei caniculare. Probabil că se plictisiseră deja de cadavru. S-a dus la geam şi l-a deschis câţiva centimetri. Muştele au zburat pe dată, topindu-se în albastrul cerului, ca firele de sare amestecate în ciorbă. Cum stătea acolo, împietrită din pricina şocului, îl auzea pe Henry verificând camerele din apropiere, deschizând şifoniere

şi uitându-se pe sub paturi.

A apărut din nou în pragul uşii, cu o privire dezamăgită.

— Nu e nimeni aici.

— Ferestrele erau închise, toate?

— Da, le-am verificat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Bunny închisese totul, compulsiv aproape, înainte să mergem să luăm prânzul. L-am privit.

— Dar alea două uşi sunt încuiate?

A arătat spre cele două uşi de la balconul din spatele ei. Megan s-a apropiat de ele şi-a tras de clanţe. Erau zăvorâte pe dinăuntru sus, jos şi la mijloc.

— Da, a zis.

S-a aşezat pe marginea patului, ignorând complet sângele care se împrăştia.

— Henry, ştii ce înseamnă asta?

S-a încruntat.

— înseamnă că probabil au ieşit pe scară. Voi încuia toate uşile şi ferestrele de la parter. Stai aici, Megan.

— Aşteaptă, a dat să zică, însă el deja dispăruse.

I-a auzit picioarele desculţe tropăind cu un sunet deloc melodios pe treptele albe şi dure precum clapele de pian, apoi oprin- du-se, odată ajuns la cotitura scării, şi sprijinindu-se, cu un sunet sec, cu palma de perete, apoi i-a auzit foiala la etajul de jos.

A deschis un sertar din comoda de lângă partea de pat a lui Bunny: nu era nimic acolo în afară de un ceas de aur şi lenjerie intimă.

In altul erau jurnalul şi pijamalele sale. Adormise îmbrăcat, bineînţeles. A scos jurnalul şi a răsfoit paginile. Ultima notaţie era de acum aproape un an. L-a pus la loc. Apoi s-a uitat la ceasul ei.

Cât timp trebuia să mai stea acolo, tolerând aerul de

om stăpân pe situaţie afişat de Henry, înainte să coboare şi să îl înfrunte?

Cu fiecare uşă pe care Henry o închidea, casa devenea tot mai caldă, aşa că, deşi începuse totul în grabă, acum se mişca încet şi metodic, respirând adânc şi trecând prin fiecare cameră de mai multe ori pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic. Organizarea casei îl ameţea şi se întreba cum de ajunsese Bunny să locuiască singur în ditamai hardughia. Niciuna dintre camere nu părea să fie de aceeaşi mărime sau formă, iar multe dintre ele nu aveau niciun geam.

— Nu lumină, ci mai degrabă întunericul vizibil. Probabil că asta faci când ai bani, şi-a zis Henry.

S-a întors în salon, unde a găsit-o, aşezată pe scaunul pe care stătuse el şi fumând o ţigară din pachetul lui. A simţit că poate ar trebui să spună ceva jucăuş, pentru a amâna, fie şi doar pentru o clipă, confruntarea cu realitatea.

— O chitară şi-o altă tunsoare dac-ai avea, şi-ar fi de parcă m-aş uita-n oglindă, a zis el.

Megan nu a răspuns.

— Au plecat, a spus Henry. Sunt multe ferestre şi uşi aici jos, desigur. Ar fi putut ieşi pe oriunde ar fi vrut.

încet, a lăsat ţigara într-o scrumieră şi a apucat un cuţit mic pe care l-a pus alături. Henry nici nu-1 observase, doar un alt obiect subţire, amestecându-se în camera puţin decorată. S-a ridicat în picioare şi a îndreptat lama spre el, cu vârful spre pieptul lui Henry.

— Nu te mişca, i-a zis pe un ton scăzut. Stai acolo. Avem de vorbit.

Henry a dat să se îndepărteze. Dosul genunchilor i s-a lovit de scaunul aşezat faţă în faţă cu al ei şi s-a răsturnat în el. Megan s-a ridicat ca un arc declanşat de mişcare lui bruscă, iar preţ de un moment Henry s-a simţit lipsit putere, strângând disperat braţele scaunului. Dar ea a rămas pe loc.

— Ai de gând să mă omori, Megan?

— Doar dacă mă obligi.

— Nu aş putea niciodată să te oblig să faci ceva. A oftat. îmi poţi da o ţigară? Mă tem că dacă mă întind eu însumi după una o să-mi pierd un deget sau două. Aş sfârşi prin a-mi fuma propriul deget, ca pe un trabuc.

A scos una din pachet şi i-a aruncat-o; Henry a prins-o şi a aprins-o cu grijă.

— Ei bine, a zis el. Ai căutat motiv de ceartă toată după-amiaza, dar îmi imaginam ceva mai civilizat decât asta. Care-i faza?

Megan a vorbit cu încrederea celui care şi-a depăşit în iscusinţă inamicul.

— încerci să pari calm, Henry, dar mâinile-ţi tremură.

— Poate mi-e frig. Mi se pare mie sau vara spaniolă e puţin cam răcoroasă anul ăsta?

— Şi totuşi, eşti transpirat leoarcă.

— Ce crezi? Ai un cuţit îndreptat spre capul meu.

— E un cuţitaş, iar tu eşti ditamai omul. Şi nu e nici pe departe lângă capul tău. Transpiri tot fiindcă ţi-e teamă nu cumva să fii dat în gât, nu pentru că ai impresia că o să te rănesc.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, iată faptele. Sunt cinci camere sus. Toate au gratii la geamuri. Bare negre, groase, genul pe care-1 vezi în desene animate. Două dintre camere au uşi care duc la balcoane, iar ambele uşi erau încuiate. Ferestrele, la fel. Tu însuţi le-ai verificat tocmai adineauri. E o singură scară care duce sus, la etaj, asta de aici. E corect ce zic?

Henry dă din cap că da.

— Atunci, oricine l-a ucis pe Bunny trebuie să fi urcat pe aici. A arătat spre capătul aflat în umbră al scărilor, şi pentru o clipă, cât s-au uitat într-acolo, ochii li s-au izbit de întuneric.

— Şi a coborât tot pe acolo. Iar tu ai stat aici, încă de când ne-am întors de la masa de prânz.

A ridicat din umeri.

— Şi ce? Doar nu insinuezi că aş avea ceva de-a face cu asta?

— Ba chiar asta zic. Fie l-ai văzut pe ucigaş urcând pe acea scară, fie ai mers chiar tu sus, ceea ce te face fie criminal, fie complice. Şi nu cred că eşti de suficient de mult timp aici ca să-ţi fi făcut prieteni.

Henry a închis ochii şi s-a concentrat asupra cuvintelor ei.

— E o aiureală. Oricine s-ar fi putut strecura. Nu eram atent la nimic.

— Cineva s-a strecurat pe lângă tine într-o încăpere albă şi complet lipsită de zgomot? Cine a fost, Henry, un şoarece sau o balerină?

— Adică tu chiar crezi că l-am omorât?

S-a ridicat indignat în picioare, căci întreaga ei argumentaţie i-a devenit dintr-odată uşor de înţeles.

— Dar, Megan, e ceva ce-ţi scapă şi pe care ai uitat să-l menţionezi. Poate că am stat aici încă de la ora prânzului, văzându-mi de digestie, dar şi tu ai stat, a dracului treabă, aici cu mine.

Şi-a întors capul într-o parte.

— In mare, aşa e. Dar îmi vin în minte cel puţin trei ocazii în care am ieşit să iau o gură de aer. Mă întreb dacă de asta ai fumat atâta, ca să mă forţezi să ies? Nu ştiu cât durează să înfigi un cuţit în spatele cuiva, dar mă gândesc că nu prea mult. Spălatul pe mâini după aceea probabil că durează cel mai mult.

Henry s-a aşezat la loc.

— Doamne, Sfinte, a zis el încercând să se facă comod, tu chiar nu glumeşti, nu? Tocmai ne-am găsit prietenul mort în camera lui, iar tu sugerezi că eu sunt făptaşul?

Bazându-te pe ce anume? Că am stat lângă o scară? Ne ştim de cât, de zece ani aproape?

— Oamenii se mai schimbă.

— Ei bine, asta aşa e. Mai nou cred că Shakespeare este su- praapreciat şi nu mai merg la biserică. Dar sper că cineva mi-ar fi atras atenţia dacă aş fi plecat de-acasă fără simţul moralităţii la mine.

— Nu o lua ca pe-un afront la adresa ta. Doar leg punctele între ele. Ai fost aici tot timpul, nu?

— Să nu o iau ca pe un afront? A scuturat şocat din cap. Nu ai citit niciodată romane poliţiste, Megan? Sunt cel puţin un

milion de modalităţi prin care cineva ar fi putut face aşa ceva. Poate că e un pasaj secret care duce sus?

— Asta e realitatea, Henry. In lumea reală, dacă e o singură persoană care să fi avut un motiv şi oportunitatea, atunci persoana aceea este, de obicei, vinovatul.

— Motiv? Şi care anume ar fi motivul meu?

— De ce ne-a chemat Bunny aici?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii. După cinci ani de tăcere, ne trimite amândurora câte o scrisoare prin care ne invită să-l vizităm în Spania. Şi venim aici fără să ne punem întrebări. De ce? Fiindcă intenţiona să ne şantajeze. Trebuie să fi ştiut asta!

— Să ne şantajeze? Cu ce, cu ce s-a petrecut în Oxford? Henry a respins ideea. Bunny era cel care conducea maşina.

— Dar nici noi nu am fost chiar uşă de biserică, nu?

— Aberezi. Am venit fiindcă mi-a zis că vei fi aici şi că vrei să mă vezi. Nu zicea nimic despre vreun şantaj.

— Ai scrisoarea la tine?

-Nu.

— Şi deci ar trebui să te cred pe cuvânt?

Şi-a coborât privirea în podea.

— încă te iubesc, Megan; de asta am venit. Bunny ştia exact ce să spună ca să mă aducă aici. Nu pot să cred că m-ai crede în stare de aşa ceva.

Nu se simţea mişcată de cuvintele mari ale lui Henry.

— îmi doresc să pot trăi în lumea ta, Henry. Probabil că îţi imaginezi cum în secunda următoare începem să cântăm.

— Doar îţi spun ce simt.

— Şi, după cum ţi-am zis, eu doar leg punctele între ele.

— Doar că...

— Ce? Se uită la el cu suspiciune. Mâna în care ţinea cuţitul îi tresări. Doar că ce, Henry?

Henry se ridică din nou, cu o mână pe cap, iar cu cealaltă sprijinindu-se de peretele alb, masiv. Apoi a început să păşească înainte şi înapoi.

— Nu-ţi face griji, nu mă apropii.

Megan se crispă şi urmări cu vârful cuţitului fiecare mişcare pe care o făcea Henry.

— Oare, atunci când ai mers afară pentru câteva clipe să te bucuri de aerul proaspăt, nu cumva am plecat şi eu? Aş fi putut. Nu ai fi avut cum să ştii dacă am plecat sau nu. Şi, în acel moment, ucigaşul şi-a văzut de treabă.

— Şi, ai plecat?

— Da, zise el, aşezându-se la loc. Am mers să-mi iau o carte din cameră. Probabil că atunci a trecut ucigaşul pe lângă mine.

— Minţi.

— Nu mint.

— Ba da, minţi. Mi-ai fi spus mai devreme dacă era adevărat.

— Am uitat, atâta tot.

— Henry, încetează! Făcu un pas înspre el. Nu vreau

să fiu minţită!

Şi-a întins mâna; nu tremura.

— Ei, ia te uită. Spun adevărul.

Megan a dat un brânci scaunului pe care stătuse Henry, iar mâna lui s-a agăţat, ca o gheară, de braţul acestuia.

— Discuţia asta s-a întins deja prea mult. Vreau doar să ştiu ce ai de gând să faci mai departe.

— Ei bine, cum nu e niciun telefon aici, aveam de gând să mă duc repede în sat şi să vin cu poliţia şi doctorul. Dar dacă ai de gând să le spui că eu sunt vinovatul, nu o să-mi fie tocmai uşor, nu crezi?

— Ne putem face griji în legătură cu poliţia mai încolo. Acum vreau doar să mă asigur că dacă las cuţitul ăsta din mână nu voi sfârşi pe pat lângă Bunny. De ce l-ai ucis?

— Nu l-am ucis.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Cineva trebuie să fi intrat şi să-l fi ucis.

— Din ce motiv?

— De unde să ştiu?

Megan se aşezase.

— Uite, o să te ajut, Henry. Nu mi-ar fi cu neputinţă să înţeleg că poate ai avut un motiv să-l ucizi. Bunny era crud când voia, amândoi ştim asta. Şi nesăbuit. Cu timpul te-aş putea chiar ierta. Dar dacă vrei să mint pentru tine, trebuie să nu-mi mai pui răbdarea la încercare. De ce acum? De ce astfel?

— Megan, asta e nebunie curată.

Henry închise ochii. Din cauza tuturor ferestrelor şi uşilor închise, căldura devenise insuportabilă. I se părea că ei doi sunt două specimene scufundate în ulei, plutind în el, pe care le studiază cineva.

— Continui să faci pe inocentul? Dumnezeule, Henry, am trecut deja prin asta o dată. Ai fost judecat şi

condamnat de un juriu alcătuit din cele douăsprezece ghivece cu plante de pe hol. Ai fost aici tot timpul. Ce altceva mai e de spus?

Şi-a ascuns faţa în palme.

— Lasă-mă o clipă să mă gândesc. Buzele i se mişcau fără să scoată vreun sunet în timp ce parcurgea încă o dată şirul acuzelor lui Megan. Mi-ai dat o durere de cap de toată frumuseţea.

S-a întins, complet fără noimă, după chitara care zăcea lângă el, pe podea. A început să ciupească cele cinci coarde care îi mai rămăseseră.

— Oare se ascunsese sus când ne-am întors de la prânz? Fruntea îi era acoperită de picături de sudoare. Nu se poate să fi plecat. Doar dacă nu cumva a plecat fix când am ajuns noi. Da. Da, cred că i-am dat de cap.

Era din nou în picioare.

— Cred că ştiu acum ce s-a-ntâmplat, Megan.

S-a uitat la el şi a ridicat din bărbie, în semn de încurajare.

— Megan, viperă ce eşti, zise el. Viperă clevetitoare. Tu eşti cea care l-a omorât.

Megan se uita la el deloc impresionată.

— Nu fi ridicol.

— Te-ai gândit ceva la asta! Iată-ne aici, doi suspecţi cu aceeaşi oportunitate şi un motiv suficient de vag ca să fie valabil pentru oricare din noi. Nu-ţi mai rămâne, apoi, decât să negi şi, astfel,

povestea pică-n cârca mea. Şi totul se reduce, într-un final, la cine din noi e un actor mai bun. Iar la această întrebare amândoi ştim răspunsul.

— Aşa cum am arătat, Henry, tu eşti cel care a stat aici toată după-amiaza şi ţi-ai ascuns crima. Aşadar, cum aş fi putut să o comit?

— Nu trebuie să îmi înscenezi ceva sau să falsifici dovezile. Nu, atâta timp cât poţi să negi totul până când

ţi se usucă gâtlejul. Asta a fost planul tău de la început, nu-i aşa? Când va sosi poliţia, va găsi aici doi străini şi un cadavru. Unul din cei doi sunt eu, agitat şi incoerent, încercând să argumentez că cineva, altcineva, ar fi putut să se târască pe tavan ca să ajungă la trepte fără să fie văzut, iar cealaltă persoană eşti tu, perfect stăpână pe situaţie, negând totul. Roza britanică versus masculul brutal. Amândoi ştim pe cine vor crede şi, atunci, cum aş putea eu să-i conving că altfel stă treaba? Nici măcar o cafea nu pot să comand în ţara asta nenorocită.

— Asta-i teoria ta, da? Atunci, cum m-am strecurat pe lângă tine, Henry? Cumva m-am târât pe tavan, cum sugerezi? Sau ai găsit ceva mai convingător în astea douăzeci de secunde?

— Nici nu trebuie. Ai pus întrebarea greşită. S-a ridicat şi s-a dus la geam, fără să-i mai fie teamă de ea. E adevărat că etajul de sus al casei este închis etanş. Iar acea scară e singura cale de acces. Şi e adevărat că am stat aici toată după-amiaza, de la prânz, de când Bunny s-a dus în camera lui. Nici măcar nu am fost la toaletă. Dar la fel de adevărat e şi că, în momentul în care ne-am întors, iar mie mi-era cald şi mă simţeam murdar de pe drum, m-am dus să mă spăl. Şi te-am lăsat singură, fix aici. Şi când m-am întors, tu nu te mişcaseşi deloc. Mi-a luat nouă sau zece minute să mă spăl pe faţă, pe mâini şi pe gât; mi s-a părut atât de scurt, aproape am uitat. Dar apoi, cât durează să înfigi un cuţit în spatele cuiva?

— Asta a fost acum trei ore.

— Acum trei ore. Şi de cât timp crezi că e mort? E sânge pe tot holul.

— Abia ne întorseserăm; el tocmai ce urease. Nu se poate să fi adormit aşa repede.

— Nu, dar era suficient de beat, încât să nu mai conteze. Odată întins pe pat, era complet lipsit de

apărare.

— Deci asta-i? Mă acuzi pe mine că l-aş fi ucis?

Henry zâmbea, mândru de logica sa.

— Da, exact asta fac.

— Prostule, eşti un prost înfumurat şi patetic. E mort şi vrei să faci joculeţe pe seama lui? Ştiu că tu l-ai ucis. De ce faci asta?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Megan se opri o clipă şi se gândi încă o dată. Mâna în care ţinea cuţitul se relaxă. Henry privea pe fereastră, spre un halou de dealuri roşiatice care se vedeau prin geamul murdar. O tachina prin faptul că nu simţea pic de teamă; era un mod de a-şi impune autoritatea.

— Să ştii că văd ce încerci să faci. Văd prea bine. E o chestiune ce ţine de reputaţie, nu? Eu sunt actriţă. Un scandal ca ăsta m-ar ruina. Atâta timp cât planează până şi cea mai vagă urmă de îndoială, reputaţia mea e la pământ. Crezi că am mai mult de pierdut decât tine şi deci va trebui să cooperez?

Henry se întoarse, învăluit de lumina puternică a zilei ce-i bătea din spate.

— Crezi că asta are de-a face cu reputaţia ta profesională? Nu totul se învârte în jurul carierei tale, Megan.

Megan îşi muşca buza de jos.

— Da, bănuiesc că nu o să recunoşti, nu-i aşa? Mai întâi, îmi arăţi cât de încăpăţânat poţi să fii. Şi apoi ce? Când m-ai convins că nu am cum să câştig, că, dacă nu cooperez, cariera mea va fi distrusă, o să-mi faci o propunere. Vei inventa un fel de poveste şi îmi vei cere să o coroborez. Dacă într-adevăr despre asta e vorba, să ştii că scapi mai ieftin dacă îmi spui direct adevărul.

Henry oftă şi clătină din cap.

— Nu ştiu de ce continui să vorbeşti aşa. Tocmai ce ţi-am explicat circumstanţele posibile ale crimei. Dar e drept că nici cel mai bun detectiv nu are ce să facă în faţa unei negări sfruntate.

Mi-ar rămâne doar să-mi smulg părul de pe cap, atât. Insă nu cred că mi-ar sta bine chel.

Megan se holba la el. Niciunul nu spusese nimic preţ de un minut. In cele din urmă, aşează cuţitul pe măsuţa de lângă ea, întorcând dinspre el vârful lamei.

— Fie, zise ea. la-ţi chitara şi cântă-nainte. Eu te acuz pe tine, iar tu mă acuzi pe mine, e clar că asta e situaţia în care ne aflăm. Dar dacă cumva crezi că sunt genul de femeie care cedează şi se lasă convinsă că cerul e verde doar fiindcă aşa spune un bărbat, ei bine, m-ai subestimat amarnic.

— Iar dacă tu crezi că, doar fiindcă baţi din picior şi-ţi fluturi genele, voi cânta ca o păsărică, atunci ţi-ai supraestimat puterile de convingere.

— Of, zise Megan, clipind, dar credeam că încă mă iubeşti...

Henry se aşează pe scaunul de vizavi de al ei.

— încă te iubesc, ăsta e şi motivul pentru care situaţia asta e aşa de insuportabilă. Te iert pentru toate, dacă recunoşti că tu l-ai ucis.

— Atunci, hai să vorbim despre ceva ce nu am vorbit niciodată înainte. Luase din nou cuţitul în mâini; de data asta, teama, groaza i-au străbătut chipul. Ai o latură violentă, Henry. Te-am văzut băut, te-am văzut luându-te la bătaie cu străini pe stradă fiindcă nu-ţi convenea cum se uitau la mine. Te-am văzut urlând, şi ţipând, şi spărgând pahare. Ai de gând să negi şi asta?

Se holba la podea.

— Nu, dar asta a fost acum mult timp.

— Şi m-ai văzut pe mine să mă port vreodată aşa?

— Poate că nu, dar şi tu poţi fi extrem de crudă.

— O limbă ascuţită nu a ucis pe nimeni.

Henry ridică din umeri.

— Ei şi? Am un temperament vulcanic. De asta nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine?

— Nu chiar. Dar a fost şi ăsta un motiv.

— Beam mult pe atunci.

— Ai băut cam mult azi la prânz.

— Nu chiar mult. Nu ca atunci.

— A fost suficient, e clar.

Henry oftă.

— Dacă aş fi vrut să-l omor pe Bunny, aş fi făcut-o mai bine de-atât.

— Henry, ştiu că tu ai fost. Amândoi ştim că tu ai fost. Ce anume încerci să faci? Să mă convingi că o iau razna?

— Aş putea spune acelaşi lucru, să ştii.

— Nu, nu poţi. Megan luă cuţitul şi îl înfipse în braţul scaunului; a sfâşiat tapiseria şi s-a înfipt direct în lemn. Bunny e sus, curge sânge din el ca apa din robinet, iar noi stăm aici şi ne certăm. Ce o să creadă poliţia când o să afle cum ne-am petrecut amiaza?

— Parcă suntem într-un coşmar.

Megan şi-a dat ochii peste cap.

— O altă metaforă ieftină.

— Ei bine, dacă aşa ne petrecem amiaza, aş vrea să am un pahar de ceva în mână. Vrei să mi te alături?

— Eşti bolnav, spuse ea.

Iar Henry îşi turnă, într-un pahar, whisky.

Jumătate de oră mai târziu, situaţia era la fel; parcurseră situaţia în repetate rânduri, fără a ajunge însă la vreo concluzie.

Henry terminase de băut whisky-ul; ţinea paharul gol în faţa ochilor, uitându-se, prin el, la camera turtită şi goală, mişcându-şi mâna dintr-o parte într-alta. Megan îl privea, întrebându-se cum de putea să fie aşa de uşor de distras.

Henry şi-a mutat privirea înspre ea.

— O să-mi mai pun unul, iar apoi am terminat. Vrei să

bei şi tu cu mine?

Uşile şi ferestrele erau în continuare închise, iar camera devenise sufocantă. Părea că se puseseră de acord să se pedepsească astfel.

Megan dăduse din cap.

— Bine, o să beau şi eu un pahar cu tine.

El bombăni şi merse la raftul cu băuturi. Umplu două pahare mari cu whisky din carafă. Era cald, desigur. Un pahar îl ţinea în

mână, învârtindu-1 ritmic, iar pe celălalt i-1 dădu ei. Ochii lui Megan se făcuseră mari la vederea paharului, umplut până la refuz.

— Un ultim păhărel, zise el.

— Trebuie să discutăm ce vom face mai departe, zise Megan, presupunând că niciunul dintre noi nu va mărturisi. Chiar trebuie să chemăm poliţia? Nimeni nu va şti că am fost vreodată aici. Poate c-am reuşi să plecăm chiar în noaptea asta.

Henry îşi sorbea băutura în linişte. Au stat astfel preţ de câteva minute bune, Megan acoperindu-şi paharul cu mâna. Când în cele din urmă îl duse la buze, se opri brusc.

— De unde ştiu că nu e otrăvit?

— Putem face schimb de pahare, zise el.

Megan a ridicat din umeri. Conversaţia nu părea să merite efortul. Sorbi puţin din pahar.

— Are un gust bun, zise ea. Henry o privea tăcut, într-un mod care o deranja. Pe de altă parte, continuă ea, ca să elimin orice fel de dubiu...

El oftă şi îi întinse lui Megan paharul; ea îl luă şi i-1 întinse pe al ei.

Se lăsă pe spate pe scaun, obosit şi ridică paharul.

— In cinstea lui Bunny.

— In cinstea lui Bunny să fie.

Whisky-ul era la fel de arzător şi portocaliu ca inevitabilul apus de soare care se apropia. Henry ridică iarăşi chitara, zdrăngănind la fel de neîndemânatic la ea ca înainte.

— Ne-am întors de unde am pornit.

— Aşa cum am zis, trebuie să discutăm ce se întâmplă mai departe.

— Vrei ca eu să spun că putem să fugim împreună şi să ne prefacem că nu am fost niciodată aici? Ca şi ultima oară? Asta a fost planul tău de la început, nu-i aşa?

— De ce-mi faci asta? Megan puse paharul deoparte, clătinând din cap. E pentru că am rupt logodna noastră? Dar asta a fost cu atât de mult timp în urmă.

A sorbi din pahar devenise modalitatea principală a lui Henry de a nuanţa conversaţia. Dar nu s-a grăbit deloc să răspundă la vorbele lui Megan, ci şi-a aprins o ţigară.

— O să o mai spun o dată, Megan. încă te iubesc.

— E bine de ştiut. Megan se uita la el, parcă aşteptând ceva. Te simţi ameţit, Henry?

Iniţial, Henry a fost surprins, apoi s-a uitat la pahar. 11 băuse aproape pe tot, mai puţin ultimul sfert. A întins mâna după el, dar îşi dăduse seama că mâna stângă îi era aproape complet amorţită. Mâna lui lipsită de formă şi neîndemânatică a dărâmat paharul pe podea, unde s-a făcut ţăndări, un cerc maroniu pe gresia albă. Se uită iarăşi la ea.

— Ce ai făcut?

Ţigara îi căzu din gură înăuntrul chitarei, scoţând spirale de fum printre coarde. Pe faţa lui Megan nu se citea nicio emoţie, ci doar o urmă de îndoială.

— Megan.

Se prăbuşi de pe scaun, cu jumătate de corp paralizat. Chitara căzu într-o parte. Henry zăcea cu faţa în jos pe podeaua albă, tremurând fără vreun ritm. Saliva îi curgea din gură pe bărbie şi apoi pe gresie.

— Asta-i chestia cu minţitul, Henry. Megan se ridică şi se aplecă deasupra lui. Odată ce începi, nu te poţi opri. Trebuie să mergi până la capăt.

2
PRIMA CONVERSAŢIE

Julia Hart citise, timp de aproape o oră, cu voce tare, şi parcă avea pietre în gât.

— „Asta-i chestia cu minţitul, Henry.“ Megan se ridică şi se aplecă deasupra lui. „Odată ce începi, nu te poţi opri. Trebuie să mergi până la capăt.“

Grant McAllister stătea lângă ea, ascultând concentrat. El era autorul poveştii pe care tocmai o citise cu voce tare; o scrisese acum mai bine de douăzeci şi cinci de ani.

— Ei bine, spuse acesta când şi-a dat seama că terminase de citit, ce crezi despre asta?

Lăsă manuscrisul jos, punând notiţele pe care le făcuse departe de el.

— îmi place. I-am ţinut partea lui Megan, până la acel ultim paragraf însă.

Grant sesizase tonul sec al vocii ei şi se ridică în picioare.

— Mai doreşti un pahar cu apă?

Julia făcuse semn din cap că da.

— îmi pare rău, spuse el, eşti prima musafiră pe care o am după foarte mult timp.

Cabana lui era în vârful unei pante mici acoperite de nisip, care ducea la plajă. Stătuseră aproape o oră pe

scaunele de lemn, pe veranda de jos, în timp ce ea citise povestea cu voce tare. Acum a lăsat-o acolo, iar el a intrat în casă.

O briză răcoroasă venea dinspre largul mării, însă căldura soarelui era copleşitoare. In dimineaţa aceea o luase pe jos de la hotel până la cabana lui - cincisprezece minute în arşiţa metalică me- diteraneeană - şi îşi simţea deja fruntea uşor arsă de soare.

— Poftim.

Grant se întoarse cu o carafă de lut şi o puse pe masă, între ei doi. Şi-a umplut paharul şi l-a băut.

— Mulţumesc, aveam nevoie.

Grant se aşeză la loc.

— Spuneai, cred, că te aşteptai ca Megan să fie inocentă?

— Nu chiar. Mai luă o gură de apă şi clătină din cap. Am em- patizat cu situaţia ei. Am cunoscut destui bărbaţi ca Henry, fragili şi plini de autocompătimire.

Grant dădu din cap şi bătu uşor darabana pe braţul scaunului pe care stătea.

— Megan are şi ea eşecurile sale, nu crezi?

— O, da. Julia zâmbi. In fond, l-a ucis, nu?

— îmi dă impresia, zise Grant alegându-şi cuvintele cu grijă, că nu e de încredere. Era suspectă de la bun început.

Julia dădu din umeri.

— Nu ştim ce s-a petrecut cu ei la Oxford. Işi scoase caietul de notiţe şi îl aşeză pe genunchi, ţinând un pix în cealaltă mână. Când ai citit ultima oară povestea asta?

— înainte să mă mut aici. După cum ştii, nu mai am niciun exemplar al cărţii. Grant dădu din cap încet. Acum douăzeci de ani, probabil c-am avut. Asta mă face să mă simt foarte bătrân.

Işi turnă puţină apă în pahar. Era prima oară când îl

vedea să bea ceva în dimineaţa aceea. Pe plajă, sub ei, era o şalupă din lemn cu susul în jos; semăna cu coconul abandonat al unei insecte uriaşe. Poate că se târâse de sub ea, gândise, zâmbindu-şi în sinea ei. O fiinţă extraterestră, imună la căldură, care nu are nevoie dă bea sau să mănânce.

— Şi, ce se întâmplă mai departe? întrebă Grant. Mă tem că nu am mai redactat vreo carte înainte. O vom parcurge rând cu rând?

— Ar dura prea mult. Frunzări manuscrisul. Nu vreau să schimb prea mult din text. Câteva locuri unde frazele ar putea fi mai succinte, poate.

— Desigur. Işi dădu pălăria pe spate şi-şi şterse fruntea cu o batistă.

— Am observat însă câteva probleme legate de coerenţa descrierii casei, dar m-am gândit că au fost intenţionate.

Grant se opri o clipă, apoi puse batista pe braţul scaunului, ca să se usuce în briza caldă.

— La ce anume te referi?

— Nimic grav, spuse Julia. Dar aşezarea camerelor, de exemplu... Se uită la el. Grant îi făcu semn să continue, cu o mişcare circulară din mână. Camera unde a fost găsit cadavrul e descrisă ca având un geam pe partea umbrită a casei, dar cuţitul proiectează o umbră. Grant se uită la ea în gol, dând din cap dintr-o parte în alta. Aşadar, soarele bate prin geam sau este în umbră?

Işi ridică bărbia pentru a indica faptul că a înţeles ce voia să spună şi trase aer în piept.

— Asta e interesant. E posibil să fi făcut o greşeală.

— Iar holurile de la etajele de sus şi de jos par să ducă în direcţii opuse. La un moment dat, Henry stă pe scaun, având în stânga scara şi un hol ce duce în direcţia spre care e îndreptat, în timp ce altundeva scara e din nou în

stânga lui, iar apoi coridorul de la etajul de sus începe de acolo. Aşadar, etajul de sus se potriveşte cu cel de jos? Ochii lui se mişcară repede dintr-o parte în alta, semn că îşi imagina vila în minte. Julia continuă:

— Apoi e soarele. Pare să apună, deşi povestea are loc vara, vreme de câteva ore, după prânz.

Râse uşor de sine:

— Eşti un lector extrem de atent.

— Sunt o perfecţionistă îngrozitoare, mă tem.

— Dar crezi că aceste greşeli au fost intenţionate?

— îmi cer scuze dacă nu e aşa. Păru uşor stânjenită şi se foi, ca să-şi găsească locul pe scaun. Problema e că multe dintre aceste

detalii nu au, aparent, legătură între ele. E ca şi cum au fost puse acolo voit, doar ca să strecoare aceste incoerenţe.

Işi şterse iar fruntea.

— Sunt foarte impresionat, Julia. O atinse cu mâna pe dosul palmei. Şi ai dreptate, să ştii. Obişnuiam să adaug astfel de incoerenţe poveştilor mele ca să văd dacă cititorii le-ar băga de seamă. Un joc pe care-1 practicam. Un obicei enervant, sunt impresionat că l-ai descoperit.

— Mulţumesc, zise ea, uşor nesigură de sine. Câteva clipe tăcu, trecându-şi în revistă notiţele. Crezusem că, poate, povestea se voia o descriere a lui Henry în Iad, cu trimiterile repetate la căldură şi la peisajul roşiatic. Greşesc?

— E o teorie interesantă. Grant ezită. Ce anume ţi-a lăsat această impresie?

Julia îşi puse degetul pe o listă pe care o făcuse într-un colţ din susul paginii.

— Swedenborg descrie Iadul drept un loc care nu respectă regulile încetăţenite ale spaţiului şi timpului. Asta ar explica incon- gruenţele spaţiale şi cronologia bizară. Când faţa lui Megan apare la geam, e descrisă ca

având o „aură demonică". Iar în primul rând unde vorbeşte, spune: „E-un iad“. E chiar şi un citat din Milton, când Henry cercetează casa.

Grant îşi desfăcu mâinile, în semn de capitulare.

— Iarăşi, asta e o observaţie foarte bună. Probabil că ai dreptate. Bănuiesc că aveam în minte ideea asta când am scris povestea. Dar a fost acum atât de mult timp, încât nu pot să fiu sigur.

— Ei bine, zise Julia pentru a schimba subiectul, dacă tratăm toate aceste discrepanţe ca pe ceva intenţionat, nu sunt foarte multe lucruri pe care să vreau să le schimb în legătură cu povestea în sine.

Grant îşi dădu pălăria jos şi o roti în mâini.

— Atunci, lasă-mă să îţi explic cum se leagă de munca mea în matematică. Asta e motivul principal pentru care te afli aici, nu-i aşa?

— Ar fi foarte util, zise Julia.

Grant se lăsă pe spate, îşi duse unul dintre degete la bărbie şi se gândi cum ar fi cel mai bine să înceapă.

— Toate aceste poveşti, zise el, derivă dintr-un articol pe care l-am scris în 1937, când am examinat structura matematică a cărţilor poliţiste. L-am numit „Permutările ficţiunii detectiviste". A fost publicat într-o revistă puţin cunoscută, *Recreaţii matematice.* Răspunsul a fost unul încurajator, deşi era o lucrare relativ modestă. Insă, pe atunci, poveştile cu crime erau foarte la modă.

— Da, spuse Julia. Aceea a rămas cunoscută drept epoca de aur a ficţiunii poliţiste. Iar tu erai profesor de matematică la Universitatea din Edinburgh, nu?

— Corect. Grant îi zâmbi Juliei. Scopul acelei lucrări era de a da o definiţie matematică speciei thriller. Cred că am reuşit, la modul general.

— Dar cum? întrebă Julia. Cum foloseşti matematica pentru a defini un concept din literatură?

— Asta e o întrebare bună. Permite-mi să o formulez

uşor diferit. In acel articol, am definit un obiect matematic, pe care l-am denumit *roman poliţist,* cu speranţa că proprietăţile structurale ale sale vor reflecta, în mod clar, o structură comună a poveştilor de acest fel. Definirea obiectului mi-a permis, apoi, să stabilesc limitele matematice ale poveştilor poliţiste şi să aplic acele rezultate din nou asupra literaturii. Aşadar, putem spune, de exemplu, că o poveste poliţistă trebuie să îndeplinească o serie de criterii pentru a fi considerată validă, conform definiţiei. Iar apoi putem aplica acelaşi principiu şi poveştilor în sine. Are sens ce zic?

— Cred că da, spuse Julia. Adică este similar cu acea listă de reguli de respectat pentru a scrie o poveste poliţistă care variază de la individ la individ?

— Da, există o oarecare suprapunere. Dar un alt lucru pe care îl putem face cu definiţia dată este să găsim fiecare structură în parte, care ar putea fi considerată drept o poveste poliţistă validă. Aşadar, am reuşit să fac o listă a tuturor variaţiilor posibile din punct de vedere structural, lucru pe care nu-1 poţi face cu o serie de reguli sau instrucţiuni.

— Iar acelea simt aşa-numitele permutări ale prozei detectiviste?

— Exact, expresie care a dat titlul articolului meu.

Textul „Permutările ficţiunii detectiviste“ nu fusese publicat doar ca articol într-o revistă academică, ci devenise şi addenda unei cărţi scrise de Grant, care era alcătuită din şapte povestiri poliţiste şi pe care o numise *Crimele cusute cu aţă albă,* publicându-şi-o în mod independent, la începutul anilor ’40, într-un tiraj mai mic de o sută de exemplare.

Julia îl contactase din partea unei edituri mititele, Blood Type Books. Ii scrisese să-i explice că ea lucra ca redactor acolo şi că Victor Leonidas, patronul ei, descoperise de curând un exemplar vechi al *Crimelor*

cusute cu aţă albă într-o cutie de la anticariat şi era hotărât să publice cartea într-un tiraj mai mare. După ce au corespondat o vreme, Julia plecase să îl întâlnească pe autorul alunecos - un bărbat aflat la mijlocul vieţii, care trăia singuratic pe o insuliţă din Marea Mediterană -, pentru a rezolva toate nelămuririle şi a pregăti cartea de publicare. Un lucru asupra căruia căzuseră de acord şi ea, şi Grant fusese că, în loc să includă articolul lui drept addenda, ar fi fost mai bine ca Julia să scrie un studiu introductiv despre cele şapte povestiri, studiu care să aibă acelaşi scop şi să dezvolte aceleaşi idei, dar într-o formă mai accesibilă.

— Trebuie să fie multe astfel de permutări, nu?

— Vorbind la modul strict, există un număr aproape infinit, dar toate se reduc la câteva arhetipuri mari. De fapt, variaţiile structurale principale pot fi numărate pe degetele de la două mâini. Poveştile au fost scrise tocmai pentru a ilustra aceste variaţii principale, inclusiv cea pe care tocmai ai citit-o.

— Poţi explica cum?

— Da, zise Grant, cred că pot. Definiţia matematică e simplă. Banal de simplă, aş zice. Efectiv, definiţia numeşte cele patru ingrediente care compun orice poveste poliţistă, şi cele câteva condiţii care li se aplică fiecăruia în parte.

— Patru ingrediente. Julia notă în caiet.

— Ele sunt atât necesare, cât şi suficiente, astfel că orice text care le conţine devine automat o poveste poliţistă, iar fiecare poveste trebuie să le conţină. Să le analizăm individual.

— Asta sună bine.

— Ei bine, Grant se aplecă spre ea, primul ingredient este un grup de suspecţi; personaje care se poate, sau nu, să fi comis fapta. O astfel de poveste rareori va avea mai mult de douăzeci de suspecţi, dar nu există vreo

limită a numărului permis de personaje. Dacă poţi scrie o poveste cu cinci sute de suspecţi, atunci ai o poveste cu cinci sute de suspecţi. Nu putem face acelaşi lucru în privinţa limitei inferioare. Aici putem spune cu siguranţă că numerele negative, cel puţin, nu intră în discuţie. Aşa că permite-mi să te întreb: dacă ar trebui să reduci o poveste poliţistă la elementele sale de bază, care ar fi numărul minim de suspecţi necesari pentru ca istoria să aibă sens?

Julia se gândi la întrebare.

— Sunt tentată să spun patru sau cinci, fiindcă mi-e greu să-mi imaginez romane poliţiste cu un număr mai mic ca acesta. Dar mă aştept să-mi spui că răspunsul este doi.

— Corect. Dacă ai doi suspecţi, iar cititorul nu ştie care din ei este ucigaşul, atunci ai o poveste poliţistă. Doi suspecţi îţi pot oferi aceeaşi structură de bază ca orice alt număr.

— Asta nu limitează când vine vorba de personaje şi cadru?

— Poate, dar după cum tocmai am văzut nu e imposibil. Deci primul ingredient este un grup de cel puţin doi suspecţi. Şi, deşi de obicei sunt trei sau mai mulţi, povestea care are doar două personaje are ceva special.

Julia luă notiţe. Grant o aşteptă să termine. Sudoarea de pe palma ei lăsă pe pagină o urmă, irizată de cerneală roşie.

— Continuă, zise ea.

— E o problemă de logică. Dacă sunt doar doi suspecţi, atunci ambii ştiu cine e ucigaşul. Asta încetează să mai fie adevărat atunci când sunt de la trei personaje în sus; în acel caz, numai ucigaşul ştie cu siguranţă. Dar cu doi suspecţi, personajul inocent poate să-şi dea seama cum stau lucrurile folosind un banal proces de eliminare. *Ştiu că nu sunt vinovat, aşa că celălalt suspect trebuie să fie.* Şi, apoi, mai rămâne cititorul care nu ştie adevărul.

De asta am considerat că povestea cu doi suspecţi este importantă.

— Şi de asta ai scris această poveste?

— Atât Henry, cât şi Megan ştiu care din ei e vinovat. Şi ştim că amândoi trebuie să ştie. Dar în continuare neagă fiecare. Ideea m-a amuzat.

Julia dădu din cap şi notă în carnet; părea suficient de simplu.

— Este foarte util, mulţumesc. Se opri să mai bea nişte apă, apoi dădu pagina. Aş vrea să includ în introducere şi câteva date biografice. Doar câteva propoziţii despre tine. Unde te-ai născut, lucruri de genul acesta. Eşti de acord?

Grant păru incomodat.

— Dar nu e plictisitor?

— Nu chiar. Facem asta cu toţi autorii noştri. Doar imul sau două lucruri interesante despre tine. Cititorii vor vrea să ştie cine eşti.

— înţeleg, zise Grant. Se aplecă în faţă pe scaun, făcându-şi vânt cu pălăria. Se uită la mâna care-i tremura ca la ceva necunoscut, şi tremuratul încetă. Nu sunt sigur că am ceva interesant de spus. Am dus o viaţă banală.

Julia îşi drese glasul şi zise, lăsând jos carnetul de notiţe şi stiloul:

— Grant, ai fost cândva profesor de matematică. Brusc, ai scris un volum cu poveşti poliţiste, după care nu ai mai publicat nimic. Acum trăieşti singur pe o insulă, la mii de kilometri de locul în care te-ai născut, în izolare aproape completă. Pentru mulţi oameni asta e ceva interesant. Trebuie să existe o poveste în spatele acestei decizii.

Aşteptă un moment până să răspundă.

— Nu chiar, doar războiul. Am fost pe front în Africa de Nord. Mi-a fost greu să mă întorc la o viaţă normală

după aia. Dar nu e ceva ieşit din comun pentru un om de vârsta mea. Nu am avut niciun fel de obligaţii, aşa că am venit să locuiesc aici.

Julia notă în carnet.

— Iartă-mă că am intrat în subiecte personale, dar când Victor mi-a cerut să te găsesc, am scris catedrei de matematică de la Universitatea din Edinburgh. Am vorbit cu unul dintre colegii tăi, profesorul Daniels. Şi-a amintit de tine. Mi-a spus că, odinioară, ai fost căsătorit.

Grant tresări.

— Da, aşa e. A fost acum mult timp.

— Şi că plecarea ta a fost precipitată. Ceva te-a făcut să vii aici. E frumos, dar e un loc ciudat unde să trăieşti.

Grant îşi mută privirea de la ea la mare.

— Am vrut să fiu cât mai departe de fosta mea viaţă, atâta tot.

— Dar de ce? S-a întâmplat ceva?

— Aş prefera să nu-mi explic motivele, nu în scris.

— Nu trebuie să punem şi asta în introducere, dacă e ceva prea personal. Dar nu te pot ajuta decât dacă-mi spui adevărul.

Expresia de pe chipul lui Grant deveni extrem de severă.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Bine, atunci. Julia lăsă momentul să treacă. Poate te pot descrie drept un artist neînţeles, care trăieşte departe de lume. Asta pare întotdeauna suficient de romantic.

Grant dădu din cap aprobator, puţin ruşinat de lipsa lui de politeţe.

— Trăiesc singur pe o insulă, iar hobby-urile mele sunt matematica şi pescuitul.

— Mulţumesc, mă ajută. Julia îşi închise carnetul. Am încercat să iau legătura cu soţia ta, dar nu am reuşit să aflu unde locuieşte. Nu a contat, în cele din urmă,

desigur. Profesorul Daniels avea o adresă a ta, aici pe insulă. O adresă veche de douăzeci de ani, dar scrisoarea mea tot a ajuns la tine. Şi nu mai ai o altă familie?

începu să-şi facă iar vânt cu pălăria.

— Iartă-mă, dar mă simt puţin obosit. A fost o discuţie mult mai antrenantă decât credeam. Te rog, putem să luăm o pauză?

Julia zâmbi; aveau suficient timp.

— Desigur, zise ea.

Iar el îşi puse pălăria înapoi pe cap.

3
MOARTE LA MARE

Domnul Winston Brown stătea pe o bancă verde într-un costum jigărit, de culoarea cărbunelui, privind marea cuprins de reverie. Mâinile sale înmănuşate se odihneau pe măciulia unui baston de lemn, fix sub bărbia sa, iar pe capul cu un păr tot mai fin purta un melon negru uzat. Dacă faţa îi semăna cu un cerc rozaliu aproape perfect - aşa cum desenează copiii chipurile -, restul corpului părea solid şi compus numai din dreptunghiuri cenuşii.

O femeie stătea lângă el, cu o sacoşă grea cu cumpărături aşezată pe asfalt. Un pescăruş agil şi-a întors privirea spre sacoşă şi a început să păşească ţanţoş spre cei doi, dar bastonul pe care domnul Brown l-a izbit hotărât de asfalt l-a făcut să fugă în direcţia opusă.

S-a întors spre însoţitoarea lui:

— Mereu am zis că pescăruşii şi veveriţele sunt hoţii regnului animal. E ceva în privirea lor.

Femeia de lângă el a dat din cap, obosită; nu se aşezase pentru a face conversaţie.

— Spuneţi-mi, continuă domnul Brown, zâmbindu-i în

modul său copilăresc, trăiţi în acest loc absolut încântător?

Se aflau în oraşul pitoresc Evescombe, pe coasta de sud, oraş ce cuprindea şi un port mic şi o mână de case aranjate ca o ghirlandă de-a lungul unui golf circular. Era dimineaţa devreme, iar soarele tocmai ce se ridicase deasupra apei.

— Da, spuse ea scurt. Locuiesc aici de o viaţă.

Şi-a dat jos pălăria şi o ţinea pe genunchi, balansând-o.

— Atunci poate că-mi puteţi spune ceva despre crima care a avut loc aici? Acum o săptămână, parcă, nu?

Buzele femeii s-au deschis în mod instinctiv, iar ea s-a aplecat în faţă. Domnul Brown recunoscuse în ea o tovarăşă într-ale bârfei.

— Acum patru zile. Vorbea cu o voce şoptită exagerat, nu mai joasă ca vocea ei normală. S-a scris peste tot în ziar despre asta. Un tânăr a împins o femeie de pe stânci. El insistă că a fost un accident, bineînţeles. Dar minte. 11 cheamă Gordon Foyle şi locuieşte în ultima dintre casele albe de pe stânga.

Făcu un gest cu mâna spre capătul îndepărtat al oraşului, unde clădirile se împuţinau vizibil pe măsură ce coasta se împărţea între plaja îngustă şi mizerabilă şi zona stâncoasă ce se ridica deasupra plajei, unde se înălţa o casă albă, ca un bulb, pe locul cel mai îndepărtat, abia vizibil, al oraşului, aproape de vârful dealului.

Domnul Brown şi-a ridicat bastonul cu o mână şi a arătat, maliţios, spre golf. Ca un paratrăsnet, de parcă ar fi vrut să sugereze în tot acel tablou ideea că o furtună se apropie.

— Casa de acolo? Cea atât de neutră?

— I se spune Casa Whitestone, unde a locuit toată viaţa. Nu că lumea de aici l-ar cunoaşte cu adevărat. îşi ţine viaţa secretă, în mare parte.

— Extraordinar! Domnul Brown şi-a împins ochelarii rotunzi sus de tot pe nas. Şi crezi că e vinovat?

Femeia se uită în jur ca să se asigure că nu erau auziţi de vreun trecător.

— Toată lumea îl crede vinovat. Victima era bine-cunoscută aici, doamna Vanessa Allen. Ştia colinele alea ca-n palmă. Este de neconceput să fi căzut fără să fi fost împrâncită.

— Se cunoşteau? Victima şi suspectul?

— Erau vecini, oarecum. Ea locuia în casa următoare, cum treci de creastă, dar nu se vede de aici. E o potecă ce duce pe lângă casa lui, de-a lungul culmii colinelor până la o cabană galbenă; un drum de cinci minute de mers pe jos. Acolo locuia împreună cu fiica ei, Jennifer.

— Şi care a fost motivul?

— Simplu, spuse femeia, care deja uitase reticenţa de la început şi acum vorbea liber. El voia să se însoare cu Jennifer. Dar doamna Allen nu-1 plăcuse niciodată şi era împotriva căsătoriei. Aşa că a vrut s-o scoată din peisaj, asta-i tot. Acum patru zile mergeau amândoi pe potecă. Doamna Allen o pornise spre oraş, iar el, în direcţia opusă. Când au trecut unul pe lângă celălalt, a prins ocazia şi a împins-o, apoi a pretins că alunecase. E crima perfectă, dacă stai să te gândeşti. Nu mai era nimeni în zonă, în afară de mare.

Domnul Brown zâmbea, plăcut surprins de încrederea povestitoarei şi se lăsă pe spate, aparent mulţumit de esenţa sordidă a poveştii, bătând cu bastonul în asfalt de două ori, ca semn de punctuaţie.

— Chiar şi în cele mai inocente scene din tablouri există întuneric pe la colţuri, în funcţie de felul în care lumina se proiectează pe ramă.

Femeia dădu din cap.

— Şi, iată, ai casa lui, în colţul oraşului.

— Unde a aşteptat ca un păianjen, agăţat de pânza lui

albă. Insă păienjenii sunt creaturi inofensive de cele mai multe ori, indiferent de cât de înfiorători pot părea. Poate că tânărul domn este o victimă a neînţelegerii?

— Aiurea, mormăise femeia, indignată vizibil.

— Deci sunteţi sigură că nu avea cum să fie un accident?

Femeia ridică din umeri.

— Nu prea au loc accidente în acest oraş.

Domnul Brown se ridică şi îşi dădu jos melonul în semn de salut, apoi îl puse la loc. Femeia rămase uimită; păruse atât de mic aşezat, însă avea aproape doi metri înălţime.

— Draga mea doamnă, a fost o discuţie foarte plăcută. Să sperăm că problema va fi rezolvată cât de repede. S-aveţi o zi minunată.

Şi se îndepărtă, luând-o spre casa albă de pe deal.

De fapt, domnul Brown îl găsise plăcut şi simpatic pe Gordon Foyle cu o zi înainte, când se aşezaseră la o masă dintr-o celulă din secţia locală de poliţie.

Tânărul se uitase la el cu ochii săi albaştri, imploratori.

— O să mă spânzure.

Intre ei erau o coală de hârtie şi un creion. Mişcările lui Gordon Foyle erau lente şi molcome, în parte din cauza firii sale, în parte fiindcă mâinile îi erau legate cu un lanţ de masă. îndreptă hârtia şi se apucă să deseneze.

— Sunt speriat.

— De ce crezi că te vor spânzura?

Gordon continuă să deseneze în timp ce vorbeau.

— Fiindcă duc o viaţă departe de ochii lumii. Deşi poate că pare egoist. Nu este, dar niciodată nu am ştiut cum să-mi fac prieteni.

— Dar vor avea nevoie de dovezi.

— Oare?

O tăcere grea, stânjenitoare umplea camera. Domnul Brown îşi alesese cuvintele cu atenţie:

— Dacă eşti nevinovat, nu ai de ce să te descurajezi.

Gordon flutură din mâna dreaptă a neîncredere. Lanţul căzu de pe masă punând în mişcare o cascadă de metal.

— De fapt, a fost un martor, să ştiţi.

Tânărul îl privea pe domnul Brown drept în ochi. întoarse bucata de hârtie spre el; desenase un iaht plutind pe linia dreaptă a mării.

— O barcă, la vreo 200 de metri depărtare în largul golfului. Era vopsită roşu. Aşa arăta. Era prea departe ca să-i pot vedea numele, dar, dacă puteţi afla cine era pe acea barcă, e posibil să fi văzut totul.

Domnul Brown îşi închise ochii, ca şi când urma să dea nişte veşti rele.

— Dar numai dacă se uitau.

— Vă rog, domnule Brown, trebuie să încercaţi!

— Un singur lucru este atipic în legătură cu această crimă şi anume modul absolut crud în care a fost înfăptuită. Un bărbat tânăr şi discret o omoară pe mama femeii de care e îndrăgostit şi pentru asta nu e nevoie decât de un brânci lejer.

După vizita sa de la secţia de poliţie, domnul Brown se întâlni cu vechiul său prieten, inspectorul Wild. Discutau cazul la un pahar de Xeres la barul din hotelul unde era cazat domnul Brown.

— Nu avem nicio dovadă concretă, zise inspectorul. Dar ce dovadă am putea avea? Din acest punct de vedere, e crima perfectă. Fără martori, în afară de păsări.

— Dacă, astfel, el rămâne singurul suspect, aş zice că e, mai degrabă, imperfectă. Nu crezi? Cum poate, bietul om, să-şi dovedească vreodată nevinovăţia? Cu şi mai puţine dovezi decât atât au fost spânzuraţi oameni, iar tu nu-mi poţi spune că, în acest caz, nu există această posibilitate.

Inspectorul Wild şi-a împreunat degetele de-a lungul bărbii sale ascuţite şi şi-a lăsat capul pe spate. A oftat lung.

— Al naibii, sper să fie! Eu cred că-i vinovat ca păduchele.

Domnul Brown îşi ridică paharul:

— In regulă, atunci. In cinstea minţilor curioase şi deschise ale detectivilor.

Inspectorul Wild îşi miji ochii de un verde spălăcit.

— M-aş bucura să mi se demonstreze altfel. Şi-şi termină de băut paharul.

Comandaseră mâncare, iar proprietarul le adusese nişte sandviciuri mediocre, care băteau în roz de la lampa roşie din spatele capului inspectorului Wild.

— Deci, locuieşte singur, întrebă domnul Brown, prietenul nostru Gordon Foyle?

— E mai degrabă un caz tragic, să ştii. Aproape că pricepi cum ar putea derapa. Părinţii i-au murit acum şapte ani, pe când el avea optsprezece, într-un fel de accident de maşină. Dar i-au lăsat casa şi suficienţi bani cât să supravieţuiască, aşa că a reuşit să se descurce. Nu cred să fi muncit vreo zi din viaţa lui.

— Şi nu-1 ajută nimeni?

— O doamnă vine din oraş în fiecare zi. El spune că-i

convine aşa mai degrabă decât să locuiască cineva cu el. Dar totul a avut loc înainte ca ea să-şi termine treaba, aşa că ştim cam ce a făcut în ziua aia de la o doamnă din oraş, pe nume Epstein.

— înţeleg, zise domnul Brown. Şi unde o pot găsi?

Casa Whitestone era aşezată central - în mijlocul unui gazon întreţinut, verde şi mărginit de o întindere maronie de buruieni şi ulex ca un ou culcuşit în cuib. In acel moment, nu erau semne de viaţă la niciunul dintre cele două geamuri, prin care se vedea doar o bucată albă de draperie prăfuită, ce se întindea seducător în jos până în lateralul ramei. Toate încăperile din casă erau întunecate.

Domnul Brown îşi dădu melonul pe spate cu măciulia bastonului şi se uită la toată priveliştea dintr-o singură ochire.

— O pagină goală, îşi zise-n barbă.

Continuase să meargă şi ajunsese la o bancă de lemn din spatele casei, în locul de unde începea poteca. De acolo puteau fi văzute şi marea, şi oraşul. Era o privelişte frumoasă. O femeie stătea pe bancă, cu spatele la el: nu-i putea vedea decât şalul roşu ce-i acoperea spatele şi mănunchiul de păr alb, lung. Doi fluturi violet-portocalii pluteau deasupra umerilor ei.

Domnul Brown se apropie şi îşi dădu pălăria jos.

— Ce privelişte frumoasă!

Ea mormăi şi îşi întoarse privirea spre el:

— Sunteţi de la poliţie, nu-i aşa? Mereu îmi dau seama.

— De fapt, mă tem că nu sunt.

Ea dăduse din cap.

— Atunci, sunteţi jurnalist?

— îmi desfăşor propriile investigaţii, de natură privată.

Un căţel pufos, cu blana maronie alerga în jurul

picioarelor ei.

— Poliţia crede că e vinovat. Şi la fel crede şi presa. Dar mie mereu mi-a fost drag de el. Oamenii de aici sunt suspicioşi când vine vorba de străini. Dumneavoastră unde vă situaţi în toată istoria asta?

— Exact aici unde mă vedeţi, doamnă Epstein.

A clipit, cu zâmbetul pe buze.

— De unde îmi ştiţi numele?

— E scris pe agenda ce vă iese din geantă.

— Sunteţi foarte atent la detalii.

— Sper că sunt, a spus el, de aceea mă şi aflu aici. Mi s-a spus că eraţi aici în ziua în care doamna Allen a murit, corect?

— Sunt aici în fiecare zi, de la nouă la nouă şi jumătate. Stau aici de la prima bătaie de clopot la următoarea. Jacob se supără dacă nu respect programul până la ultimul minut.

întinse mâna şi şi-o lăsă atent pe spinarea câinelui, de parcă ar fi verificat dacă un radiator electric se încălzise.

— Şi ce-mi puteţi spune despre ziua aceea?

— Vă voi spune ce le-am zis şi poliţiştilor. Vântul bătea cu putere în acea dimineaţă. Gordon plecase de acasă şi mergea pe potecă, era aproximativ ora nouă şi zece minute. Venise alergând înapoi pe aici după trei sau patru minute, strigând ceva legat de un accident. Nu-mi amintesc exact ce a zis, dar era extrem de agitat. L-am urmat în casă şi am sunat la poliţie şi la doctor.

— Şi nu aţi auzit nimic în minutele cât a fost plecat?

— Nimic. Săracul băiat era într-o stare deplorabilă.

— Vă mulţumesc, spuse domnul Brown.

Nu mai avea alte întrebări. Se uită la ceas: era nouă şi cinci minute:

— Vă doresc o zi frumoasă.

11 privi îndepărtându-se:

— Aveţi grijă, strigase ea, arătând spre potecă.

Văzuse deja. Trei excremente de câine ce zăceau pe iarbă ca mâna putrezită a unui cadavru ieşind din mormânt.

— Bineînţeles, spuse el păşind pe lângă excremente.

Pentru a ajunge pe poteca respectivă, domnul Brown trebui să sară peste o poartă din lemn închisă cu lacătul. Un anunţ peste care semnele vremii trecuseră deja era legat de mijlocul porţii: „Această potecă este închisă din motive de siguranţă publică".

— Ei bine, îşi zise el, mă gândesc că poliţia mă va considera excepţia de la regulă. Şi a sărit peste poartă cu uşurinţa unui acrobat.

Poteca forma o linie subţire la bifurcarea a două tipuri de vegetaţie pe unde nu se putea trece. Pe stânga era o bordură deasă de ulex şi buruieni - flori galbene şi violete, care se legănau în vânt, de parcă erau protagonistele unui spectacol cu marionete, în care binele se dondănea cu răul, capetele lor plecându-se în bătaia vântului -,

care ducea către marginea colinelor şi spre abisul de după ele, unde oceanul lucind părea să facă din ochi sub lumina Soarelui. Iar pe partea dreaptă, o pantă abruptă ce ajungea la buza unui deal, care era îmbrăcat în vegetaţie şi presărat, ici-colo, cu copaci.

Domnul Brown nu putea să vadă stânca din partea stângă, însă îi vedea geamănul vreo nouăzeci de metri în faţa lui, unde poteca o lua direct spre mare. Acolo întinderea vastă de piatră albă era pătată de gri şi, pe alocuri, de roşu, şi ducea spre o zonă cu pietre tuberculoase, acoperite de furia mării. Un loc neplăcut pe care să cazi, credea el.

Domnul Brown îl întrebase pe Wild despre starea cadavrului doamnei Allen: avea gâtul frânt şi ochii

umflaţi şi negri. I se smulsese o bucată de carne de pe braţ, iar patru coaste i se zdrobiseră în urma impactului cu o piatră, posibil una ascunsă de apa mării, din moment ce nu găsiseră sânge nicăieri.

Trebuiseră să vâslească de-a lungul colinei într-o barcă mică de lemn şi să-i pescuiască trupul cu o ramă şi plasă.

— In apărarea lui Foyle trebuie precizat, a spus inspectorul Wild, că nu am fi găsit-o niciodată dacă nu ar fi dat alarma atât de repede. Insă, pe de altă parte, dacă ar fi făcut altfel, ar fi părut vinovat, nu?

Domnul Brown urmase poteca cu mare atenţie. Marginea acoperită de iarbă şi panta umbrită erau pline de gunoaie - chitanţe, mucuri de ţigară, diverse recipiente de mâncare -, dar nimic in- criminatoriu printre bucăţile mute de resturi ilizibile. Iar pământul nu era suficient de moale pentru urme de pantofi.

Cu toate astea, la fiecare câţiva metri se oprea şi examina cu atenţie poteca, de ambele părţi, folosindu-se de capătul bastonului pentru a ridica şi coborî borul melonului în timp ce îşi muta privirea de la umbra tăcută a pantei la albastrul asurzitor al mării.

După câteva minute bune, găsise o piatră neagră de formă neregulată pe marginea potecii. Se aplecă să o privească de-aproape, apoi clătină din cap. Era un excrement uscat de câine. 11 aruncă în apa mării cu vârful bastonului şi îl privi cum pică spre moarte, apoi se întoarse să se uite după doamna Epstein, întrebându-se dacă nu cumva câinele său fusese pe potecă când incidentul se întâmplase.

Acela a fost momentul în care şi-a dat seama cât de mult, şi cu toate astea cât de subtil, poteca se bifurca din momentul în care sărise peste poartă. Casa Whitestone dispăruse din raza lui vizuală şi la fel şi doamna Epstein; nu vedea nimic care să-i atragă atenţia nici în faţă, nici în

spate. Poteca era într-adevăr ferită de priviri indiscrete.

Era locul perfect unde să ucizi pe cineva.

Şi totuşi existase un martor, despre care Gordon Foyle îi spusese: iahtul din largul mării.

— Mă întreb, spuse domnul Brown, mijindu-şi ochii şi privind în larg.

O sută de metri mai în faţă văzuse un obiect alb, aruncat într-un tufiş, aproape sclipitor pe fundalul verde-închis. Era suficient de bine ascuns, încât se îndoia că altcineva l-ar fi văzut, dar puterea de observare a domnului Brown era aproape supranaturală şi era renumit pentru asta. Pipăise buruienile cu bastonul său şi, mişcându-1 cu răbdare şi grijă, reuşi să aducă obiectul alb spre marginea tufişului. Apoi l-a scos de acolo.

Găsise ceea ce părea a fi o eşarfă albă, înfăşurată în jurul tufişului ca o tenie. Şi-o trecuse peste palmele înmănuşate. Aparţinuse, evident, unei femei şi fusese purtată de curând. Nu era pătată de sânge, însă pe una dintre margini se vedea o urmă de toc subţire de bocanc.

Revelator, credea domnul Brown.

Vanessa Allen purta o eşarfă când murise, după spusele fiicei ei. Dar nu o găsiseră împreună cu trupul ei. Au presupus că a luat-o apa.

O împături într-un dreptungi pe care îl puse în buzunar, apoi şi-a şters bastonul de iarbă.

Domnişoara Jennifer Allen fusese cea care îl implicase în situaţia aceasta. 11 vizitase la el acasă, în Londra, la două zile după moartea mamei ei.

— Am auzit că aţi reuşit să rezolvaţi cazuri cărora poliţia nu a putut să le dea de capăt.

Ochii îi erau încă roşii de la plâns, însă părea a fi o femeie tânără şi cu capul pe umeri. Domnul Brown o condusese în camera de zi.

— Oh, mi-a ieşit doar o dată sau de două ori. Cu ce vă pot ajuta?

Domnişoara Jennifer Allen îi expusese cazul, inclusiv versiunea ei în legătură cu desfăşurarea evenimentelor. Lua micul dejun acasă în acea dimineaţă, privind spre grădina din faţă. De unde era, vedea poteca şi o văzu pe maică-sa cum o ia pe-acolo, luptându-se cu rafalele de vânt.

— Şi asta e tot ce am putut să văd, până când a apărut doctorul. Aproximativ o jumătate de oră mai târziu. Ca să-mi spună ce se întâmplase.

— îmi pare rău, spuse domnul Brown. Trebuie să vă fie tare greu acum.

Se holba la încălţările ei.

— Bietul Gordon. Poliţia e hotărâtă să îl spânzure, bineînţeles.

Domnul Brown dăduse din cap.

— Şi speraţi că eu pot dovedi că e nevinovat?

Se ridicase şi cuprinse în pumn lănţişorul de argint pe care îl purta.

— Nu ştiu ce mă fac dacă îl spânzură.

După alţi câţiva paşi, domnul Brown se opri din nou. Aici, iarba de pe marginea stângă a potecii era clar deranjată: buruienile, în mod normal rezistente, erau călcate în picioare şi rupte pe alocuri.

— Am găsit urme de luptă. Aşa îi spusese inspectorul Wild. Gordon afirmase că femeia era cu mult în faţa lui pe potecă. O văzuse cum alunecă şi cade şi o luase pe acolo spre marginea colinei ca să vadă dacă ar putea-o salva. Dar când ajunsese, din ea nu mai rămăsese decât pata hainelor peste pietre.

Domnul Brown ridică una dintre ramurile rupte cu bastonul.

— Întruparea verde a urgenţei.

Patruzeci de metri mai departe ajunse la locul unde

Gordon Foyle declarase că se petrecuse accidentul. Marginea stâncii se întindea până la potecă - rezultatul a zeci de ani de eroziune -, lăsând o indentaţie în formă de semilună, ca o urmă de muşcătură într-un biscuit. Poteca era încă destul de lată, să fi avut aproape un metru, dar dacă cineva nu era atent, putea foarte uşor să cadă.

— Poate că aşa s-a petrecut. Domnul Brown fluierase către sine. Moartea prin distragerea atenţiei.

Işi luă precauţii aproape absurde pe măsură ce se apropia de margine ca să privească în jos. Vederea genunii îl ameţi puternic şi se prinse zdravăn de baston ca să se liniştească. Sub el, stânca înainta foarte puţin în apa mării, în timp ce valurile îşi arătau colţii albi în jurul ei. Era o imagine înfiorătoare de-a dreptul.

Ii întoarse spatele şi continuă să meargă mai departe.

Restul potecii era complet anost. Curând se despărţea de linia capricioasă a ţărmului şi o lua tot înainte, pe platou. De-o parte şi de alta a potecii erau acum copaci şi o mulţime de tufişuri, alcătuind un coridor tăcut şi izolat; lumina era verde, chiar dacă ziua era scăldată de soare. Poteca se depăna apoi tot mai mult de ţărm, apucând-o spre un şir de cabane pastelate, care la început fuseseră construite pentru paza de coastă.

Prima dintre cabane, de un galben plăcut vederii, fusese casa doamnei Allen şi a fiicei sale. Era aşezată departe de potecă, într-o grădină care abunda de flori. Un contrast izbitor cu albul pereţilor şi verdele banal al ierbii care caracterizau casa lui Gordon Foyle. Uşa de la intrare era vopsită într-un roşu-închis, intens.

Domnul Brown bătu de două ori la uşă.

O femeie tânără îi deschise. Era cam scundă, cu părul împletit într-o coadă; părea surprinsă să vadă pe cineva

stând în faţa ei.

— Pot să vă ajut, domnule?

Probabil menajera, gândi domnul Brown.

— Aşa sper, da. Pot vorbi cu domnişoara Allen?

Se încruntă şi se uită cu oarecare ezitare în spatele ei.

— Mă tem că domnişoara Jennifer nu este acasă, domnule.

— Păcat. Aş putea să o aştept până se întoarce?

— îmi pare rău, domnule. Domnişoara Jennifer nu va reveni preţ de câteva ceasuri bune.

— Bineînţeles. Domnul Brown îi zâmbi femeii tinere şi timide.

îşi dădu jos mănuşile, scoase dintr-un buzunar interior al hainei o hartă împăturită şi o desfăşură. Bucata subţire de hârtie se undui în mâinile sale vârâte în mănuşile de piele.

— Mă întrebam dacă ar fi îngrozitor de nepoliticos să intru ca să-mi verific harta la adăpost de vânt? Am o memorie foarte proastă în ceea ce priveşte orientarea şi vreau să ştiu cum mă-ntorc să-mi iau lucrurile.

Femeia trase aer în piept la auzul cererii îndrăzneţe, dar se retrase într-o parte şi dădu din cap cu obedienţă.

— Sigur. Intraţi.

Acesta îi zâmbi şi intră pe hol.

Pantofii domnului Brown erau uşor murdari de noroi şi păşi de pe covorul de la intrare pe o bucată de ziar aşezată în lateralul uşii, lângă o pereche de bocanci Wellington murdari. Stătuse în acea poziţie jumătate de minut cu degetul mare urmând vechea linie a coastei, prefăcându-se că studiază ruta.

— Aşa, bun, spuse. Acum ştiu unde mă aflu. Vă mulţumesc; voi pleca acum.

Din spatele uneia dintre uşile închise, care se vedeau

pe hol, se auzi cineva mişcându-se. Menajera se îmbujoră, ruşinată. Uşa se deschise, iar Jennifer Allen îşi făcu apariţia.

— Domnule Brown. Se uită scurt la menajeră. Vă rog să mă scuzaţi, i-am zis menajerei că nu doresc să fiu deranjată. Dar nu ştiam că veţi trece pe aici.

— Nu face nimic. Doar îmi văd de investigaţie.

Se apropie de el şi-i şopti:

— Cum merge?

— Am multe la care să mă gândesc. Observase că femeia nu mai purta lănţişorul cu pandantiv. Aţi început să aveţi îndoieli?

— Nu, răspunse şi-şi duse mâna la frunte. Nu ştiu. Oamenii mi-au spus fel şi fel de poveşti. Aţi găsit vreo dovadă? Ceva care să demonstreze că e nevinovat?

Considera că trebuie să spună ceva care să o liniştească.

— Mă tem că e prea devreme ca să mă pot pronunţa.

Apoi a ieşit din casă şi s-a întors pe potecă.

Drumul de întoarcere spre Evescombe a fost relativ uşor: cazul se dovedise a fi simplu, în cele din urmă, şi era convins că deja îi aflase rezolvarea. Ba chiar îşi aprinse pipa şi păşea mai departe cu mâna liberă bălăngănindu-se pe lângă el, cu fumul ce ieşea din pipă rostogolindu-se până la copaci şi rotocolul de tutun aprins din pipă, vizibil printre arbuştii scunzi, expunându-1 privirilor oricui.

Ajunse la banca de lângă Casa Whitestone exact în momentul în care clopotul de la biserică bătea de ora nouă şi treizeci de minute. Cerul era înnorat acum, iar ziua fusese cuprinsă de o linişte aparte. Se uita jos, la apa neagră cu reflexii albe, şi se gândea la groaza care sigur o cuprinsese în timp ce cădea în gol.

— Un mod de a muri deloc plăcut.

Se aşeză şi fumă singur, privind valurile şi întrebându-

se dacă barca neştiută de care vorbea domnul Foyle chiar exista. Apoi, vărsă scrumul de la tabac în apa mării şi porni spre gară.

Următoarea seară domnul Brown şi inspectorul Wild se întâlniseră la restaurantul de la Hotelul Palas. Amândoi fumau - domnul Brown, pipa lui contorsionată, din lemn, rustică, aducând cu o gheară în mâna sa făcută cupă, iar inspectorul Wild, o ţigaretă subţire -, iar colţul lor de cameră era plin de valuri de fum de tutun. Cele două figuri demonice stăteau în haloul negru, bând brandy după o masă copioasă ce a constat în carne roşie şi legume, iar discuţia lor a ajuns la cazul Foyle.

— Ei bine, începuse inspectorul Wild. Se pare că v-am făcut să vă pierdeţi timpul de pomană. Măcar nu-i din vina noastră! Dar acum ştiu exact ce s-a petrecut pe acea colină din Evescombe. Vă vine să credeţi? Barca de care vorbeşte este reală! Poartă numele *Aventurierul Pensionat,* a sosit în Southampton ieri.

— Am auzit lucruri mult mai bizare decât acesta, recunosc.

— Dar pun rămăşag că rareori cu astfel de consecinţe. Proprietarul împreună cu soţia sa au traversat Canalul Mânecii săptămâna trecută. Nu auziseră nimic despre acest caz până să zărească ceva într-un ziar din Guernsey. 11 cheamă Symons. Pare un tip respectabil. Soţia lui a văzut totul şi i-a povestit, dar băuse

cam mult, iar el n-a crezut-o. Când a văzut ştirea în ziar a pus totul cap la cap. Cuprins de vină, s-a întors. Soţia lui e încă în Guernsey, dar i-a relatat toate detaliile.

— Pare a fi o adevărată corvoadă. Dar măcar va fi un martor empatic. Şi au dat afară fumul de ţigară, râzând amândoi.

— In orice caz, spuse inspectorul Wild, permiteţi-mi să

vă povestesc.

Scăpără un chibrit şi era pe cale să-şi aprindă o altă ţigară, când domnul Brown s-a aplecat şi i l-a stins.

— Aşteptaţi puţin, spuse domnul Brown. Nu vreau să vă dau satisfacţie. Ştiu deja ce s-a întâmplat.

— Dar nu se poate să ştiţi. Amândoi am căzut de acord că nu există dovezi.

— Ei bine, am găsit câte ceva. Suficient cât să-mi fac o idee măcar.

Inspectorul Wild se uită la el neîncrezător.

— înţeleg. Hai să auzim, atunci!

Bărbatul masiv, îmbrăcat într-un costum de culoare pământie se lăsă pe spătarul scaunului:

— Erau doar două posibilităţi în cazul de faţă. Fie fusese un accident, fie Gordon Foyle era vinovat. Tot ce trebuia făcut pentru a alege una dintre cele două opţiuni era un indiciu irefutabil.

— Da, înţeleg asta. Şi, aţi găsit un astfel de indiciu?

— Da. Iar în acel moment, domnul Brown scoase din buzunarul de la haină bucata de material alb pătată şi împăturită sub formă de pătrat şi i-o înmână domnului inspector, care o despăturise pe masă. Vă prezint eşarfa victimei.

— Unde aţi găsit-o?

— Era agăţată într-un tufiş. Oamenii tăi probabil că nu au văzut-o.

— Şi ce ar trebui să ne spună, mai exact?

— Aici, vei vedea, este o urmă făcută de un bocanc Wellington. Un bocanc de damă, după cum arată urma lăsată de toc. De asemenea, se potriveşte cu urma de pe o jumătate de pagină de ziar

din cabana victimei. Poţi să-mi confirmi, fără îndoială, că a murit purtând o pereche de bocanci Wellington în picioare?

— Da, aşa a murit, spuse inspectorul Wild dând din cap.

— Foarte bine. Atunci, răspunde-mi la această întrebare: cum poate o femeie care se prăbuşeşte înspre propria-i moarte să lase o urmă de bocanc pe eşarfă? Pe o zi cu vânt, marginile eşarfei ar fi în spatele ei. Iar apoi, singurul mod prin care ar fi putut să lase o urmă de toc, nu orice fel de urmă, ar fi fost să meargă cu spatele. Sau să fie trasă în spate.

Inspectorul Wild nu părea convins.

— Continuă.

— Ce cred eu că s-a întâmplat pe acea colină este următorul lucru: Gordon Foyle şi doamna Allen au trecut unul pe lângă celălalt, iar nişte cuvinte deloc drăguţe au fost aruncate din ambele părţi. Iar apoi probabil că Foyle şi-a dat seama că ar putea să pună capăt întregii situaţii. Aşa că s-a întors, a prins-o de gât, pe la spate. Ea s-a opus, fireşte. Dar el a smucit-o. Atunci ea s-a împiedicat de propria-i eşarfă, care i-a căzut şi apoi a fost dusă de vânt în tufiş. Foyle a tras-o cu forţa prin buruieni şi a aruncat-o de pe marginea colinei în gol. Acea urmă de pe potecă e numai o simplă coincidenţă: crima s-a petrecut acolo unde tufişul de buruieni a fost călcat în picioare.

Domnul Brown îşi luă paharul în mână:

— Ei bine, inspectore, acum e rândul dumitale.

Inspectorul Wild părea uşor confuz, uluit. Ii aruncă prietenului său un zâmbet ironic.

— Ce pot spune? Se pare că ai aflat foarte multe ghicind din aproape-n aproape, dar ai dreptate. Soţia omului cu barca a văzut tot ce ai descris tu. Gordon Foyle este la fel de vinovat ca un şoarece. Singurul lucru pe care nu îl înţeleg este de ce ne-a mai spus de barcă, dacă tot se ştia vinovat.

Domnul Brown şi-a împreunat degetele.

— Presupun că a văzut barca în larg şi se gândea că adaugă o pată de culoare. Faptul că declaraţia lui putea fi coroborată de altcineva îi dădea un aer de credibilitate.

era posibil ca cei de pe barcă să fi văzut cu adevărat ceva. Nu era cu putinţă, nu?

— Indubitabil.

— Ghinionul lui însă că au văzut.

Domnul Brown îşi imagina ochii albaştri şi rugători ai lui Foyle.

— O să ajungă în ştreang?

Inspectorul dădu din cap.

— Cel mai probabil. Va muri cu laţul de gât.

Domnul Brown clătină din cap cu gândul la această imagine, iar chipul obosit, răscolit părea a fi al unei marionete, legat cu aţă de craniu.

— E păcat, îmi era simpatic. Singura mea consolare este că am salvat-o pe Jennifer Allen de la a se căsători cu un criminal.

Se gândi la cuvintele ei: *Nu ştiu ce m-aş face dacă l-ar spânzura.* Iar pe chip i se aşternu un zâmbet în faţa naivităţii tinerilor.

— Moartea este mereu problematică, spuse inspectorul Wild. Este treaba inculpatului să deplângă consecinţele, nu a noastră.

Cei doi bărbaţi ridicară paharele pentru un toast pe jumătate sincer, apoi s-au lăsat la loc pe spătarele fotoliilor cu braţe roşii şi lucioase.

In acea noapte, doamna Daisy Lancaster, de pe Station Road, Evescombe, se trezi din somn şi se duse la geam. Marea era acolo, în faţa ei, calmă şi reconfortantă ca paharul cu apă de pe noptieră. Visase că faţa omului pe care îl întâlnise pe malul mării cu o zi în urmă, omul a cărui fotografie era în ziare sub titlul „consultant al poliţiei", un anume Winston Brown, se ridica deasupra apei ca o lună palidă - ochii săi penetranţi fixaţi asupra ferestrei ei, iar bastonul său incredibil de lung

întinzându-se peste golf, ca să-i bată la uşă -, având pe chip o expresie la fel de rece şi nepăsătoare precum valurile însele.

Se cutremură şi închise geamul.

4
A DOUA CONVERSAŢIE

Julia Hart nu rezistase şi se grăbise să citească ultimele pagini. — „O expresie la fel de rece şi nepăsătoare precum valurile însele", citise. „Se cutremură şi închise geamul".

Pusese manuscrisul pe jos, lângă ea, apoi îşi mai turnă un pahar cu apă. Povestea aceasta îi amintea de coasta galeză unde crescuse. Grant stătea, bătând din picior, aparent adâncit în gânduri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Julia.

Ridică, parcă surprins de întrebare, capul.

— îmi pare rău, spuse el, m-am pierdut în gânduri pentru o clipă. Povestea asta mi-a amintit de ceva.

— Deci e bazată pe o poveste adevărată?

Clătină din cap că nu.

— Mi-aminteşte de ceva ce mi s-a întâmplat odinioară, atâta tot. A răscolit nişte amintiri.

— Mie îmi aminteşte de Ţara Galilor, spuse Julia. Familia mea s-a mutat acolo când eram foarte mică.

Grant îi zâmbi, încercând să pară interesat de poveste.

— Şi unde te-ai născut?

— Scoţia, de fapt. Dar nu am mai fost acolo de atunci.

— Iar eu nu am fost niciodată în Ţara Galilor, spuse el, oftând, cuprins de nostalgie. Iţi lipseşte?

— Uneori. Ţie ţi-e dor de Scoţia?

Grant ridică din umeri.

— Nu prea mă gândesc la asta acum.

Julia simţi că ar trebui să schimbe subiectul.

— Deci Gordon Foyle era vinovatul? Presupun că nu se putea termina altfel. Dacă s-ar fi dovedit că fusese un accident, finalul şi-ar fi pierdut din greutate. Nu crezi?

Grant se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa la soare.

— Nu sunt de acord cu finalurile fericite în poveştile cu detectivi.

Acum, capul îi era doar un contur.

— Moartea ar trebui înfăţişată drept o tragedie, nicicum altfel.

Luă o lămâie de pe jos şi începu să o învârtă între degete. Toate aceste gesturi frenetice păreau un fel de scuză pentru că s-a lăsat distras de altceva adineauri.

Julia bătu în manuscris cu stiloul.

— De asemenea, pare să-ţi displacă ideea detectivului-erou. Domnul Brown este o creatură sinistră. Şi pare să improvizeze. Nu pare să fie nicio metodă în toată nebunia sa, chiar şi colegul său spune asta.

— Da. Grant strânse din umeri, cumva dezinteresat. Cred că respingeam faptul că poveştile cu detectivi se bazează pe ideea de deducţie logică. Ca matematician, pot să-ţi spun că, de fapt, nu e deloc aşa. Mersul pe dibuite şi inspiraţia de moment, asta fac majoritatea detectivilor din romane. Şi, văzuţi în această lumină, e ceva fundamental lipsit de onestitate la baza personajului-detectiv. Nu crezi?

Stăteau într-o livadă de lămâi, la mică distanţă de cabana lui de pe deal. Grant o lăsase singură acolo după masa de prânz.

— Aş vrea să mă plimb puţin, spuse el. Vrei să vii cu mine?

Dar Julia nu se obişnuise cu căldura, nu încă, simţea cum pielea de pe faţă o strânge de la soarele matinal, aşa

că decise să stea în livada cu lămâi, unde era multă umbră, iar briza răcoroasă ajungea până la ea. Se aşeză pe o mică pantă şi notă câte ceva despre povestea pe care tocmai o parcurseseră.

Grant reveni după treizeci de minute. Julia îl privi apropiindu-se dinspre cabană: de unde era, părea mai întâi de mărimea unei frunze, apoi a unei lămâi, iar în cele din urmă, cât unul dintre

lămâii mai mici. Aduse o carafă cu apă - părea să ia una oriunde se ducea - şi o aşeză la picioarele ei. îşi turnă un pahar şi se puse pe citit.

— Sunt detectivii din cărţi fundamental lipsiţi de onestitate? Julia se tot gândise la această întrebare. Ar putea fi scrisă o teză de doctorat pe tema asta. Grant aşteptă ca Julia să răspundă, tăcerea fiind întreruptă de ciripitul păsărilor. Aş spune nu, nu mai lipsiţi de onestitate decât ficţiunea însăşi.

Grant închise ochii.

— Un răspuns înţelept.

Julia îşi mai turnă un pahar cu apă. Nu se mai desfătă cu altă lectură cu voce tare, nu pe căldura aceea; gâtul i se uscase deja când terminase prima pagină. Insă Grant i se confesă în acea dimineaţă, spunându-i că vederea îi slăbise în ultimii ani. Nu era niciun oftalmolog pe insulă, iar ochelarii şi-i stricase cu ceva timp în urmă.

— Din această cauză, citesc destul de lent. Dureros de încet, din păcate.

— Să înţeleg că nici nu mai scrii?

Clătină din cap.

— Nici nu scriu, nici nu citesc. Doar atunci când sunt nevoit s-o fac.

Astfel că Julia simţise că nu are de ales; îi făcuse pe plac şi citise primele două poveşti cu voce tare. Acum însă, era extenuată.

Briza începu să adie, aducând cu sine un vag miros de

mare. Era revigoram, dar şi cumva rânced. Mirosul vieţii ce se înnoieşte. Lămâile îi opuneau un nor de miros dulceag, ca lampadarele pe timp de ceaţă.

— Dacă stăm prea mult timp aici, adorm, spuse Grant, ridicându-se în picioare şi sărind de pe un picior pe celălalt. Purta un sacou peste cămaşa albă, dând din nou impresia că nu îl deranja căldura. Hai să începem, vrei? E ceva ce ai schimba la această poveste?

Julia îşi ridică ochii din manuscris şi se uită la el.

— Nimic important. Câteva propoziţii. Dar am observat, iarăşi, o incoerenţă. Şi din nou cred că este ceva intenţionat.

Se întoarse spre ea, un zâmbet uşor aşternându-i-se pe chip.

— Ai de gând să-mi spui că şi oraşul din povestea asta este o metaforă a iadului? Damnarea s-ar putea să pară destul de ofertantă în cazul ăsta, ca un fel de tabără de vară.

— Nu, râse Julia. E undeva spre final. Când domnul Brown revine la banca de lângă Whitestone House, după plimbarea sa de-a lungul colinelor, clopotul bisericii bate ora nouă şi jumătate, însă pe bancă nu este nimeni. Şi totuşi doamna Epstein ne spusese răspicat, cu câteva pagini înainte, că la acea oră era mereu acolo, înţelegi ce spun? De ce să mai menţionezi această rutină, dacă nu tocmai pentru a evidenţia discrepanţa?

Grant, doar o siluetă din pricina luminii, păşea de colo colo.

— Ar trebui, atunci, să deducem că a fost răpită - sau ceva de felul acesta?

— Nu, răspunse Julia. Cred că implicaţia este că, de fapt, e nouă şi treizeci noaptea când se întoarce din plimbare. Dacă citeşti propoziţiile de pe pagină cu mare atenţie, observi că descriu lumina lunii pe o mare întunecată. Apoi mai e şi un indiciu în numele oraşului.

— Evescombe?

— Exact[I].

— Ah, bătu din palme şi le împreună. Asta e fix genul de glumă care m-ar fi amuzat în tinereţe.

— Atunci, ce a făcut domnul Brown în tot restul zilei?

— Ăsta e un mister, bănuiesc. Grant stătea, cu hainele largi de pe el, în bătaia brizei, cu ochii măriţi de plăcere. Dar ai dreptate, trebuie să fi adăugat acel detaliu dinadins. Ca să văd dacă cititorii erau atenţi. Nu mi-1 amintesc, însă totodată abia îmi amintesc să fi scris poveştile astea. Se aşează la loc. Tu ar trebui să mi le explici mie, nu eu ţie.

Julia ridică o sprânceană.

— Ei bine, uite ceva ce poţi să-mi explici. Grant îşi scoase pălăria şi se aplecă spre ea. Mi-ai zis de dimineaţă că un grup de suspecţi este prima cerinţă pentru o poveste cu detectivi şi că trebuie să fie cel puţin doi suspecţi. Dar povestea asta pare să aibă doar un suspect.

Işi lăsă capul pe spate şi rânji la cer.

— Da, aşa pare. Dar doar pare, fiindcă la mijloc e dibăcia prestidigitatorului. Mereu mi-a surâs ideea unei astfel de poveşti cu un singur suspect, e un fel de abordare paradoxală a genului. Dar, pentru a explica cum îndeplineşte definiţia, trebuie, mai întâi, să explic a doua cerinţă.

Julia ţinea stiloul într-o mână, iar caietul deschis în poală.

— Sunt gata, spuse ea.

— Al doilea ingredient al unei poveşti cu detectivi este victima - sau un grup de victime. Acele personaje care au fost ucise în circumstanţe neelucidate.

Julia notă asta în caiet.

I In original este un joc de cuvinte între Evescombe (numele oraşului) şi *Evening has come, „A* venit seara" - pronunţia celor două este similară în engleza vorbită (n. tr.)

— Primul ingredient este un grup de suspecţi, al doilea, un grup de victime. S-ar putea să pot ghici care vor fi celelalte ingrediente.

Grant dădu din cap.

— Ţi-am spus că e uşor. Singura cerinţă pe care o avem din partea grupului de victime este că trebuie să fie măcar una. La urma urmei, fără o victimă nu poate exista crima.

— Cel puţin, nu una reuşită.

— Deci, în această poveste avem o victimă, doamna Allen, şi un suspect, Gordon Foyle. Şi se pare că, într-adevăr, acesta a ucis-o, dar erau şi alte posibilităţi. Ar fi putut să fie un accident, iar în cazul victimei, s-ar fi putut ca aceasta să-şi fi pierdut echilibrul.

Julia notă în caiet:

— Moarte în urma unei aventuri nefericite. Mereu mi-a plăcut această expresie. îmi place subînţelesul, că aventura poate să fie ceva ce faci corect sau greşit.

Grant râse.

— Cu siguranţă. Sejurul meu prelungit pe această insulă, de exemplu. Asta, cândva, fusese o aventură. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, mă întreb dacă, de fapt, nu a fost făcută în mod incorect.

Ca şi timpul petrecut de mine pe această insulă, gândi Julia; era obosită, iar gâtul îi era în continuare uscat. Ii zâmbi.

— Ar fi putut la fel de bine să fie suicid, deşi posibilitatea aceasta nu este niciodată menţionată.

— Asta aşa e, spuse Grant. Iar în ambele cazuri, accident şi suicid, pe cine am considera responsabil?

— Nu ştiu. Victima, poate?

— Da, însăşi doamna Allen. Ceea ce înseamnă că fie domnul Foyle era responsabil de moartea ei, fie ea era responsabilă de asta.

— Atunci ea este cel de-al doilea suspect?

— Da, aşa e. Definiţia ne cere un grup de doi sau mai mulţi suspecţi şi un grup de una sau mai multe victime, însă nu spune niciunde că nu se pot suprapune. Aşadar, doamna Allen poate să fie şi suspectul numărul doi, deşi este totodată victima.

— Nu crezi că ar fi puţin ciudat s-o numim ucigaşă, dacă ar fi alunecat şi căzut spre propria-i moarte?

— Acest cuvânt ar fi, într-adevăr, nepotrivit. Dar nici nu pare nerezonabil să spunem că, dintre toate personajele din poveste, ea ar fi fost responsabilă de propria moarte. In primul rând, ea a pornit să se plimbe pe acea potecă. Aşadar nu pare deplasat să o privim ca pe un suspect. Optica asta simplifică lucrurile.

— înţeleg, spuse Julia, în timp ce nota. Atunci, ăsta este un alt exemplu de poveste cu detectivi cu doi suspecţi?

— Da, cu menţiunea că unul dintre suspecţi este şi victimă. Deci este o poveste poliţistă cu un singur suspect, cu excepţia victimei însăşi.

— Da, pare să aibă logică. Julia luă o lămâie de pe jos şi inhală mirosul dulce. Mai e ceva ce voiam să te întreb.

Grant dădu din cap.

— Ce anume?

— Ai numit volumul ăsta de poveşti *Crimele cusute cu aţă albă*[x]. Am încercat, săptămânile trecute, să îmi dau seama de ce.

Grant zâmbi.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Ei bine, aici avem Casa Whitestone.

— Iar cealaltă poveste se petrece într-o vilă albă în Spania.

— Iar tema este continuată şi în celelalte poveşti. Dar mă întrebam dacă e mai mult decât simpla culoare.

— Ce vrei să spui?

— Numele îmi suna cunoscut, cumva. Iar apoi mi-am dat seama de ce. Făcuse o pauză. Ştiai că acum ceva ani cineva a comis o crimă care a fost numită *Crima cusută cu aţă albă?*

— Nu, nu ştiam. Ce coincidenţă stranie.

— Deci nu ai auzit de ea?

Zâmbetul lui Grant dispăru în acel moment.

— Acum că îmi spui, are un aer vag cunoscut.

— Am publicat mai multe cărţi pe marginea unor crime nerezolvate la editura noastră, deci citisem despre ea înainte. Aşa am ajuns să aflu numele. S-a petrecut în nordul Londrei, în anii ’40. Fusese una dintre acele crime despre care presa scrie obsesiv: victima era o tânără femeie pe nume Elizabeth White. Era actriţă şi dramaturg, şi era foarte frumoasă. Fusese sugrumată pe strada Hampstead Heath într-o noapte. Presa denumise crima *Crima cusută cu aţă albă.* Asta fusese înainte să mă fi născut, dar am înţeles că devenise un caz faimos la acea vreme. Nu au reuşit niciodată să găsească ucigaşul.

— Ce nenorocire.

— Da, este. Dar este oare numai o coincidenţă?

Grant îşi sprijini bărbia în palmă.

— Şi ce crezi? Crezi că am numit cartea după crima aceea?

Julia îşi întoarse privirea, se uită la el dintr-o parte.

— Se scrisese în toate ziarele despre asta în perioada în care lucrai la roman.

[1] In original, *The White Murders* (n.tr.).

— Ziarele din Londra, spuse Grant. Dar eu eram în Edinburgh, deci ar fi trebuit să caut ziarele respective. Cu siguranţă că dacă aş fi văzut numele scris undeva e posibil să mă fi influenţat fără să-mi dau seama. Deci ori

asta, ori pur şi simplu a fost o coincidenţă.

Ridică din umeri, nehotărât.

— Adevărul este că am ales numele acesta fiindcă mi se păruse a fi un titlu evocator. Aproape poetic.

Vorbea ca cineva care cita ceva într-o limbă străină, punând accente acolo unde nu era cazul: *Crimele cusute cu aţă albă.* Dar la fel de bine putea să le spună *Crimele sângeroase* sau *Crimele reci*[II]*.*

Julia se întrebă dacă îi spunea adevărul sau nu.

— Ar fi o coincidenţă stranie, dată fiind perioada.

Grant zâmbi din nou:

— Depinde de comparaţia pe care vrei să o faci.

— Da, ei bine...

Mâinile îi obosiseră de la atâtea notiţe scrise.

— Vrei să luăm o pauză?

5
UN DETECTIV ŞI DOVEZILE SALE

Un domn discret, îmbrăcat elegant, purtând un costum albastru-închis mergea pe una dintre cele trei străzi ce delimitau o piaţetă din centrul Londrei, când dintr-odată avu nenorocul să calce într-o băltoacă. Mai erau cinci minute până la prânz. Pentru cineva cu starea lui de spirit, agitat şi distras în acelaşi timp, distonanţa asta a fost atât de puternică, încât l-a făcut să se-oprească. Şi-a privit pantofii cu un soi de neîncredere şi totodată milă de sine; era o zi plăcută de final de vară şi nu mai plouase de trei săptămâni.

S-a uitat cum propria reflexie se formează pe măsură ce suprafaţa murdară a bălţii s-a liniştit. Işi vedea faţa rotundă plutind deasupra umerilor. Işi vedea părul negru

II In original, *The Red Murders* şi *The Blue Murders* (n. tr.).

şi mustaţa ca funinginea strivită între costumul său şi cerul albastru. Işi vedea gâtul aproape inexistent. Ochii săi au urmat poteca umedă a trotuarului, de la băltoacă şi până în punctul din care provenea: un aranjament de ghivece din faţa unei florării, de unde o mulţime de flori dădeau din cap în culori copilăreşti, privindu-1 pe jumătate înţelegătoare. Bărbatul înjură pe sub mustaţă şi se întoarse, supărat, cu privirea la clădirile din vecinătate, părând să caute o cale prin care să se răzbune pe strada însăşi.

Şi aşa a început totul.

Piaţa se numea Colchester Gardens. La fel ca parcul ei privat, dreptungiular, care se afla la intersecţia a două străzi şi era

mărginit de o a treia stradă, mai îngustă şi mult mai încâlcită, care le lega pe celelalte două, tăindu-le unghiul. Această a treia stradă se numea Colchester Terrace, iar bărbatul în costumul albastru-închis se afla la jumătatea ei, ascuns de celelalte două, mult mai aglomerate, de grădinile din jur.

Rezidenţii din Colchester Terrace erau singurii care aveau chei pentru a deschide porţile parcului; bărbatul în costum albastru-închis, ca oricare alt trecător, nu putea decât să privească printre gratiile gardului negru de fier. Se uită în stânga, apoi în dreapta. Strada era pustie, iar florăria, închisă, fără ni- ciun afiş. Pe colţ era un aprozar care părea deschis, dar nimeni nu intra sau ieşea de acolo.

De partea cealaltă a gratiilor erau două fete tinere. Se chinuiau cu un avion mare de hârtie care nu îşi lua zborul. Era făcut dintr-o minunată hârtie violet, de modelaj, pliată şi era cam cât un căţel de talie mică. Râsul lor era singurul zgomot pe care îl putea auzi în

timp ce încercau, pe rând, să îl lanseze în zbor. De fiecare dată când îl lansau, zbura câţiva metri, după care părea să întâmpine o rezistenţă şi, atunci, se îndrepta în spirală fie în sus, spre cer, fie pica în gol înapoi pe sol, moment în care ambele ţipau teatral şi încercau din nou, furioase, şi deznădăjduite, şi cuprinse de râs.

Bărbatul în costum albastru-închis le-a privit un minut şi apoi s-a îndreptat spre grilajul de fier. A înşfăcat barele şi şi-a împins fruntea printre doi crini ornamentali din vârf.

— Fetelor! strigă el.

Amândouă s-au oprit din râs şi s-au uitat spre el. Păreau a fi de aceeaşi vârstă şi purtau rochii albastre asemănătoare.

— Fetelor, cum vă cheamă?

Una dintre ele era mai puţin timidă decât cealaltă; cea care avea o tentă roşiatică a părului. A făcut un pas spre el în timp ce cealaltă s-a aşezat pe iarbă.

— Eu sunt Rose, i-a spus. Iar ea e prietena mea, Maggie.

Maggie a privit în jos când şi-a auzit numele.

— Ei bine, fetelor, numele meu este Christopher. Iar acum, că nu mai suntem străini, permiteţi-mi să vă ajut să lansaţi acel avion.

A arătat spre avion. Rose s-a uitat la jucăria de care uitaseră. Stătea pe iarbă între ea şi Maggie, la fel de trist ca prietena ei.

— îi trebuie doar puţină greutate în vârf, apoi îşi va lua zborul.

Rose a privit nesigură la bucata de hârtie, nesigură dacă să o ridice; era o insultă să fii invitată în lumea conversaţiei adulte de către un bărbat care arăta a om serios, ca imediat apoi să fii pusă la loc în postura de copil prin a fi rugată să îi înmânezi o jucărie.

— Uite, spuse el. Ia asta.

Luă o carte de vizită din buzunarul interior al sacoului său şi o rupse în jumătate. O jumătate o puse înapoi în buzunar, iar pe cealaltă o împături de trei ori în forma unui dreptunghi îndesat şi îl întinse printre gratii. Rose luă bucata împăturită imediat şi se holbă la ea, un dar dezamăgitor.

— Pune-1 pe partea dinăuntru din faţă a avionului, pe bot. Apoi încercaţi din nou.

Era pregătită să protesteze că nu erau interesate în a face avionul să zboare, că doar omorau nişte timp şi că el era mult prea în vârstă pentru astfel de lucruri. Dar simţise ceva cald în vocea lui ce o făcuse să nu dea glas obiecţiilor, o notă conspirativă pe care o găsise reconfortantă. Puse bucata de carton în avion, aşa cum i se spusese. Apoi alergă câţiva paşi cu avionul. El îi privi braţele pe măsură ce Rose se pregătea să împingă avionul: de data asta zbură aproape douăzeci de metri, iar apoi alunecă lin până când se opri, ca un cuţit mare tăind cerul pe din două. Bărbatul zâmbi şi se uită la cealaltă fată, sperând să obţină un răspuns din partea ei.

însă Maggie stătea pe jos, smulgând fire de iarbă, părând mai degrabă plictisită. *Ceva nu e în regulă cu fata aceasta,* gândi el. Maggie îşi ridică puţin privirea spre el şi atunci îşi dădu seama că fata nu era nici supărată, nici plictisită, ci speriată de el. Se dădu un pas în spate, cuprins de îndoială. O mai privi preţ de câteva clipe, apoi luă o decizie.

— Să aveţi o zi minunată, fetelor.

Se înclină uşor în faţa lui Rose. Ea îi făcu din mână încântată.

Apoi bărbatul plecă.

La ora douăsprezece şi douăzeci, Alice Cavendish trecea prin parcul eponim al Colchester Gardens înspre poarta neagră ce dădea în stradă, când o zări pe sora ei şi pe fiica mai tânără a familiei Clements jucându-se cu

păpuşile.

Alice era binedispusă, aşa că schimbă direcţia şi se îndreptă spre cele două. Ascunsă în buzunarul interior al jachetei de vară era o scrisoare de la Richard, prin care îi spunea cât de plăcut fusese să o vadă săptămâna trecută, că îi cumpărase cadoul pe care ea şi-l dorise şi dacă i-ar fi plăcut să iasă cu el la o plimbare la un moment dat. Se duse în zona cea mai ascunsă a parcului - la umbra pe care o proiectau trei platani crescuţi la câţiva metri unul de celălalt - pentru a se aşeza şi a citi scrisoarea singură. Iarba era uşor umedă, din moment ce zona era atât de bine ferită de lumina soarelui, dar cuvintele lui din scrisoare fuseseră atât de dulci, încât ea se bucură de fiecare senzaţie pe care o trăia, chiar şi de umezeala ierbii.

— Neaţa, Maggie, îi spuse ea surorii sale, ce faceţi?

Rose se ridică.

— E amiază deja, aiurito.

— Bună, Rose.

— Trebuie să-i spui doamna Clements, spuse Maggie. Ne prefacem că suntem două văduve, iar aceştia, copiii noştri orfani. Arătă spre un grup de păpuşi. Alice râse, nesigură dacă să îi atragă atenţia surorii ei despre greşeala semantică sau să afle mai multe despre jocul celor două. Decise, în final, să nu facă nimic.

— Unde e avionul pe care ţi l-am făcut ieri? Credeam că o să te joci cu el astăzi, dacă vremea va fi frumoasă.

Rose Clements, care mereu trebuia să vorbească prima, din nou se ridică, plină de avânt, şi arătă spre un copac din apropriere, făcând câţiva paşi înspre acesta în timp ce spuse:

— Acolo!

Avionul violet, prins între frunzele unei crengi înalte, semăna de la depărtare cu o bucată de vitraliu.

— O, vai! spuse Alice. Ghinion!

— E vina bărbatului, spuse Maggie. Ne era bine până să apară el şi să schimbe totul!

Comentariul ambiguu sădi în Alice o oarecare stare de nelinişte, până în punctul în care nici nu mai ştia dacă auzise cum trebuie. Dar apoi afirmaţia precedentă a lui Rose îi răsună în urechi subit, iar toate celelalte gânduri ale ei se topiseră în neant.

— Ai zis că e deja amiază?

Rose dădu din cap.

— Clopotul de la biserică a bătut acum mult timp.

Alice fusese mult prea ocupată cu reveria ca să observe asta.

— Trebuie să-i fac mamei ceaiul.

Iar tot restul fusese repede dat uitării.

Se grăbi să deschidă poarta şi să iasă pe Colchester Terrace, şi de acolo până acasă, câteva case mai jos. Abia atunci, când întinse mâna spre clanţa porţii, îşi dădu seama cât de murdare îi erau mâinile. „O, vai!“, îşi spuse, uitându-se la mâini cu atenţie. Sub unghia de la degetul mare se putea vedea o dungă groasă de murdărie, ca resturile de sos de pe marginea unei farfurii.

Deschise uşa roşie masivă şi intră în hol. Elise, servitoarea, îşi făcu apariţia în capătul opus al coridorului. Alice îşi dădu jos jacheta şi i-o dădu Elisei, scoţând din buzunar cu atenţie, să nu fie văzută, scrisoarea de la Richard.

— Elise, vrei să-i pregăteşti mamei ceaiul? O să i-l duc eu sus, dacă e trează.

Elise încuviinţă şi se făcu nevăzută în celălalt capăt al casei.

Alice păşi tiptil în biroul tatălui ei, prima încăpere dinspre intrare, pe dreapta, şi, având grijă să nu atingă nimic, se aşeză la biroul lui ca să recitească scrisoarea.

Câteva minute mai târziu, Elise o aştepta în capătul scărilor, la etaj. Ţinea în mâini o tavă pe care avea ceaşca

de ceai fierbinte, de culoarea cuprului, şi o felie mare de lămâie; Alice o luă şi o duse sus, la ultimul etaj al casei. Intră în dormitorul principal, nu înainte de a ciocăni, anunţându-se.

— Bună ziua, Alice.

Mama ei, palidă, se ridică în fund, sprijinindu-se de tăblia patului. Semăna mai degrabă cu un semn de carte între aşternuturile albe de pat şi cămaşa de noapte rubinie. Alice puse tava jos şi se dusese să deschidă geamul şi să tragă draperiile; mama ei se schimonosi şi-şi trase aşternutul până la gât, de parcă lumina era de ajuns s-o facă să-i fie frig. Geamul dădea înspre piaţă, iar de la înălţimea aceea Alice o putea vedea pe nesuferita de Rose Clements fugărind-o pe sora ei de la un copac la altul, cu o crizantemă în mână, de parcă ar fi ţinut o sabie; se vedea, ceva mai departe, şi ascunzătoarea ei dintre copaci.

— Cum te simţi astăzi, mămico? zise, îndreptându-se spre mama ei şi luându-i mâna.

— Acum, că eşti aici, mi-e mai bine, draga mea. Deşi am dormit prost şi mă dor plămânii.

Fiica ei zâmbi, empatică.

— Vai, Alice, draga mea, eşti murdară!

Ochii mamei ei se făcuseră mari. Alice îşi trase mâna de parcă o ţinuse prea aproape de o lumânare, frecându-şi degetul mare de celelalte, ca să-şi şteargă murdăria.

— Ştiu, mămico. M-am murdărit când am cules flori.

— Şi apoi le-ai frecat de faţă, ca să se vadă mai bine!

-Vai!

Alice se duse repede la oglinda mesei de toaletă şi văzu că, într-adevăr, avea faţa murdară. Absorbită de scrisoarea lui Richard, îşi tot trecuse mâna prin păr, după ce smulsese aproape compulsiv fire de iarbă, pe

care apoi le mărunţise nerăbdătoare între degete. Era plină de dâre în jurul sprâncenelor şi bărbiei.

— Fir-ar să fie! Mămico, mă duc să mă spăl. Mă piepteni tu când ies?

— Bineînţeles, draga mea.

Şi fugi repede pe scări, la primul cat, după Elise, care făcea ordine în fosta cameră a copiilor.

— îmi dai drumul la apă în cadă, Elise?

La ora unu fără şapte minute, Alice Cavendish intră în baia din casa familiei sale, de pe Colchester Terrace, şi trase draperia

de la geam. Un gest inutil, căci peste drum nu era nicio altă casă, care nu făcu decât să întunece încăperea, dar această senzaţie suplimentară de intimitate îi era preţioasă. Voia să mai citească o dată scrisoarea de la Richard; o scunsese sub betelia fustei.

Se dezbrăcă şi îşi aşeză hainele pe scaunul de lângă uşă, puse scrisoarea peste haine şi mută scaunul lângă cadă. Işi ţinu respiraţia când se cufundă în cada cu apa plăcut de caldă.

— Şi cum îţi speli părul când faci baie?

Gândul îi fugi la această întrebare, acum, când nu o mai întrerupea nimic: amintirea prietenei ei, Lesley Clements, care o întrebase asta într-o dimineaţă de toamnă de vis, când se jucau împreună în parc, iar ea-şi scotea frunzele uscate din părul lung, roşcat.

— Adică cum te speli, ce tehnică ai? Eu am propria metodă, dar sunt curioasă de ce faci tu.

— Zi-mi-o tu pe-a ta mai întâi, spus Alice, temându-se să nu se facă de râs.

— Nu, nu, spuse Lesley. Eu am întrebat, deci tu trebuie să-mi spui prima. Nu te sfii, sunt doar curioasă. Mereu ai părul aşa curat şi îngrijit.

Alice se posomorâse.

— Mămica obişnuia să stea lângă cadă cu un lighean

din care îmi turna apă peste păr. Dar, după ce s-a îmbolnăvit, nu a mai putut face asta. Acum însă sunt prea mare pentru asta, şi dacă ar mai putea-o face. Elise a înlocuit-o o vreme, dar n-a mai fost la fel. De regulă, mă aplec deasupra unui lighean şi îmi torn singură apa.

— Pare complicat, spuse Lesley, care acum mima acţiunea, ca să vadă dacă părea ceva firesc. Nu cred că aş putea s-o fac. Nu am găsit niciodată vreo cale prin care să-mi spăl părul altfel decât să trag aer ca lumea în piept şi să mă scufund complet sub apă pentru aproape un minut. Nu e foarte elegant, dar pentru mine e aproape minunat.

— îmi plăcea şi mie să fac asta, spuse Alice râzând. Mămica mereu mă certa. Spune că e periculos să-ţi ţii respiraţia chiar şi numai pentru câteva secunde.

Lesley îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, acum poţi s-o faci, iar ea nu are cum să afle, nu?

Şi aşa era: încă de atunci Alice îşi făcuse de cap, clătindu-şi părul aşa cum spusese că o face prietena ei, oricând nu avea chef. Iar astăzi nu era cu nimic diferit de alte zile. îşi strânse nările cu mâna dreapta şi îşi scufundă capul tot sub apă, apoi îşi trecu mâna stângă prin părul deschis la culoare, până când îl simţi mătăsos şi descâlcit. Reuşi să stea aşa douăzeci de secunde, până când începu să simtă cum lipsa aerului o afecta; după aceea, senzaţia revenirii la suprafaţă fu aproape extaziantă, aşa cum lăsase Lesley să se înţeleagă. Inspiră adânc de câteva ori şi se scufundă la loc, închizând ochii şi gândindu-se la Richard, în timp ce umerii ei coborau sub apă până pe fundul căzii.

Când se scufundă a treia oară, cineva intră peste ea în baie, se apropie de cadă şi-şi băgă mâna sub apă, deasupra capul ei. Asta fu tot. Nu apăsa, nu încă. O privi din uşa care era aşezată undeva în spatele căzii. Ştia că

va sta sub apă atâta vreme cât îşi putea ţine respiraţia. Privise din uşă, care era plasată în spatele căzii, şi ştia că va sta sub apă până când rămânea fără aer. Ar fi fost o pierdere intuilă de timp să facă ceva înainte de asta.

Când trecură cincisprezece secunde de când îşi ţinea respiraţia, cu ochii închişi, plimbându-şi degetele printr-o şuviţă de păr trecută peste umărul stâng şi peste piept, îşi ridică uşor fruntea şi simţi ceva atingându-i pielea. Era ceva aproape imperceptibil; mai întâi, crezu că era doar senzaţia frunţii ce atingea suprafaţa apei, astfel că nu se panicase imediat. Insă când îşi mai ridică puţin capul, îşi dădu seama că nu era suprafaţa apei, că ceea ce simţea era materialul cald şi umed al pieii, iar când deschise ochii văzu doar ceva negru acolo, mâna înmănuşată ce-i acoperea ochii, încercă să se ridice. Mâna se încleştă şi o împinse înapoi. Alice îşi întinse ambele mâini, însă dreapta îi fusese prinsă şi ţintuită de marginea căzii, iar stângă era neputincioasă în faţa braţului ce-i apăsa capul. întinse mâna acolo unde spera să găsească o faţă, însă dete de umeri; mâna ce o ţinea părea să fie făcută din fier, iar unghiile ei se dovediră neputincioase. Picioarele se zbăteau de marginea din capătul celălalt al căzii, dar nu găseau niciun punct

de sprijin. Ceva părea să o strivească. Se afla sub apă de aproape patruzeci de secunde în acel moment. Mai avea aproximativ tot atâtea, înainte ca starea de conştienţă să înceapă să se tulbure, iar corpul să-i slăbească. Acest scurt răstimp era singurul avertisment privitor la moartea ei inevitabilă; nu era destul cât să se gândească cine încearcă să o omoare sau de ce. In schimb, folosise timpul rămas încercând din răsputeri să urle.

La scurt timp după ora trei în aceeaşi după-amiază, inspectorul Laurie şi sergentul Bulmer se apropiau de barele negre ale Colchester Gardens. Pentru a se

sincroniza, au căzut de acord să meargă în direcţia opusă în jurul parcului, astfel încât să se întâlnească în faţa casei câteva minute mai târziu, ca două persoane ce dau una peste alta din întâmplare. Bulmer era un bărbat masiv cu mâini mari şi grele, îmbrăcat într-un costum ce nu-i venea bine, pe când Laurie era un bărbat slab, cu ochelari mici, rotunzi şi păr dat din belşug cu gel: unul l-ar putea întreba pe celălalt cât e ceasul sau să ceară indicaţii, însă cei doi nu dădeau impresia că s-ar şti.

Bulmer se sprijinise de peretele exterior şi se uita la clădirea de trei etaje cu faţada crem.

— Cât de rău crezi că o să fie?

Laurie se uita la grădina plină de flori din faţa intrării. In sol era o indentaţie ovală.

— Destul de rău, dat fiind că era fiica preferată. Arătă vag spre flori, de parcă îşi luase informaţia direct de la ele.

Bulmer se apropie de Laurie şi privi în jos; apoi se uită la Laurie cu aerul jucăuş şi bănuitor cu care începeau mai toate conversaţiile lor:

— Nu înţeleg.

— Erau două fete ce se jucau în parc atunci când am trecut pe acolo. Una dintre ele avea o floare mov în păr. Floarea e de aici.

Făcu un gest cu arătătorul ca şi cum ar încercui tulpina verde din care fusese smulsă floarea.

— Aşadar, cel mai probabil că fata a ieşit de aici. Uite urma lăsată pe pământ! E lăsată de un copil. în casă a avut loc o crimă,

iar fetiţa aceea a fost totuşi lăsată afară de capul ei. Tind să cred că părinţii, copleşiţi de durere, au uitat complet de ea.

Bulmer se uită la cele două fete şi salută cu o mişcare a capului măiestria analitică a colegului său.

— Cu toate astea, bănuiesc că nu e în primejdie, adăugă acesta. La fiecare colţ de parc este un poliţist.

— Chiar şi aşa, te-ai aştepta ca părinţii ei să vrea să o ţină aproape de casă într-un astfel de moment. Oricum, camera de acolo, zise şi arătă spre geamul de lângă uşa de la intrare, pare să fie biroul tatălui. Fotografiile de pe biroul lui spun aceeaşi poveste: toate sunt aproape numai cu fiica mai mare.

Bulmer se dusese la fereastră şi cită replica pe care o auzise repetată de Laurie cu multe ocazii:

— Fiindcă teoriile nu sunt niciodată fapte. Iar fiecare dintre ele trebuie confirmată de mai multe dovezi. Se uită la colegul său şi aprobă din cap, după ce se uită el însuşi spre fotografii.

Laurie bătu la uşă.

După câteva clipe de aşteptare, un poliţist în uniformă, cu chipul livid, deschise uşa. O ţigaretă albă îi atârna între buze: aceeaşi culoare ca şi pielea acestuia, dar cumva mult mai solidă, îndreptată în sus ca un întrerupător pe un perete. Când trăgea din ea, ţigareta prindea a tremura.

— Slavă cerului că sunteţi aici. Nu-mi place casa asta, iar oamenii ăştia nu mă plac pe mine.

Comisarul-şef Davis ţinuse laolaltă cioburile acestei case de unul singur, în ultimele două ore. Se aşeză acum şi scoase de la şold o ploscă. Deşurubă dopul, ţinându-1 cu grijă, ca pe o monedă rarisimă, şi sorbi lung, cu grijă.

— E prima, jur!

Laurie nu-şi făcu griji. Cei trei bărbaţi se adunaseră în biroul domnului Cavendish şi se sprijineau de piesele de mobilier din încăpere. Davis continuă:

— E îngrozitor acolo sus. Când a murit înecată, a dat drumul la tot. Sânge şi lichide corporale peste tot prin baie. Crede-mă, nu o să te mai uiţi la vreo blondă cu aceiaşi ochi.

Trupul neînsufleţit fusese descoperit la aproximativ unu jumătate. Elise bătuse la uşa de la baie, însă nu primise niciun răspuns; încet, deschisese uşa. Apoi păşise înăuntru pe covoraşul verde-smarald de lângă cadă, se uitase jos în apă şi apoi începuse să ţipe. Bucătăreasa, care tocmai ajunsese acolo, se repezi pe scări, văzu încă de cum puse piciorul în baie faţa albă, scufundată a lui Alice şi plecă într-un suflet să-l aducă pe doctorul Mortimer, un prieten al familiei ce locuia la câteva străzi distanţă. Doctorul Mortimer îl chemase pe comisarul Davis. Comisarul Davis chemase Scotland Yard-ul.

Domnul Cavendish fusese chemat acasă de la birou şi după cincisprezece minute ajunsese. Situaţia rămăsese relativ liniştită după aceea până când doamna Cavendish se târâse, cu multe chinuri, în mâini şi genunchi jos pe scări şi ceruse să-şi vadă fiica; comisarul Davis, temându-se că ar putea compromite scena crimei, nu i-a permis. 11 înjurase şi ţipase la acesta. Copleşit de primul caz de omucidere din cariera sa, iar acum în stare de panică, o cărase înapoi în cameră, punând-o în pat, în timp ce domnul Cavendish zbiera la el că e „exagerat" ce face. După aceea, cei doi părinţi, într-o stare deplorabilă, se închiseseră în camera lor, în semn de protest, menajera dispăruse jos, iar comisarul Davis rămăsese singur să păşească pe holurile şi coridoarele casei, un gardian şovăielnic, nesigur de ce trebuia să facă mai departe. Profitase de ocazie ca să verifice corpul lui Alice de fiecare dată când trecea prin faţa băii - la început, doctorul stătuse aplecat deasupra ei, apoi se dusese lângă geam, ca să fumeze, apoi, în cele din urmă plecase - până când devenise o compulsie, iar Davis se trezise că revine tot la câteva minute.

Laurie îi oferise o altă ţigaretă.

— Acum e treaba noastră. Doar spune-ne tot ce ai reuşit să afli, apoi poţi pleca, nu mai trebuie să stai aici.

— Nu e mult de zis. Comisarul Davis mai luă o gură. Erau trei oameni în casă. Bucătăreasa era plecată în acel

moment. Se dusese la piaţă, lucru pe care am reuşit să-l confirmăm. Tatăl era la muncă, la biroul din apropiere, unde a fost văzut de colegii săi.

Iar sora mai mică a fost tot timpul afară, la joacă. Mama era sus, în pat. Nu se simte bine. Iar menajera, Elise, făcea curăţenie jos. La câteva camere depărtare de baie.

— Şi nu a auzit nimic?

— Nimic.

— Cât de aproape era? Ar fi auzit strigătele sau ţipetele victimei?

Comisarul Davis ridică din umeri.

— A spus că nu a auzit şi nu a văzut nimic.

Laurie se încruntă.

— Atunci, se pare că trebuie să discutăm cu ea.

— Am trimis-o să-l aducă înapoi pe doctor, în caz că voiaţi să-l interogaţi. O să revină curând.

— Foarte bine, spuse Laurie. Atunci, hai să mergem sus să vedem cadavrul.

Cei trei bărbaţi s-au dus la baie; nu mai erau aburi, iar condensul se dusese şi el. Apa din cadă era nemişcată, iar capul lui Alice era complet scufundat. Un prosop fusese pus în apă pentru a-i păstra demnitatea de fiinţă, însă se scufundase asimetric. Era o imagine crudă şi directă a morţii. Pentru o clipă păru cu neputinţă ca ea să fi fost în viaţă cu câteva ore înainte.

Bulmer fluieră.

— Om, bestie sau diavol?

Laurie se duse spre cadă şi îngenunche. Pe un scaun pus de o parte a ei erau hainele, aşezate frumos. Laurie căută rapid printre acestea, de parcă dădea paginile unei cărţi, însă nu era nimic acolo demn de remarcat. Işi tot aşează ochelarii pe nas în timp ce privea cu atenţie marginea căzii, iar cu cealaltă mână atinse, cu un vârf de deget, suprafaţa apei. Era rece ca gheaţa.

— Motivul crimei, cel mai probabil, e unul de natură sexuală.

Comisarul Davis vorbi.

— Aşa am bănuit şi eu, dar nu are sens. Nu a fost atinsă, nici înainte, nici după. Cineva a venit aici, înnebunit de dorinţă, doar ca să o ucidă şi să plece imediat după aceea?

Laurie s-a întors spre el să-l privească, cu un început de zâmbet condescendent.

— Unii bărbaţi au fantezii ciudate. Poate că a vrut doar să ucidă ceva frumos.

Bulmer, care nu a excelat niciodată în examinarea locurilor crimelor, se dăduse cu un pas mai aproape.

— Ştim în mod sigur că a fost crimă?

Laurie îşi scufundă mâna în apa rece şi murdară şi întoarse spre el încheieturile mâinilor fetei moarte.

— Mâna stângă e plină de vânătăi; nu a fost o moarte liniştită. Ar fi putut fi te miri ce criză, dar mâna dreaptă e plină vânătăi, are urme de la degete, semn că a fost ţinută strâns de cineva.

Din locul în care se afla, Bulmer putea să vadă puţin pe sub cadă.

— Laurie, lângă piciorul tău stâng. E ceva acolo.

— Am văzut asta mai devreme, spuse comisarul Davis. Dar nu am vrut s-o atingem.

Laurie şi-a aşezat capul pe podeaua de lemn; împinsă cu piciorul puţin sub cadă era o mănuşă neagră. O trase afară şi o ridică; stătea între cele două degete cu care o apucase de parcă ar fi fost un mic animal mort. Comisarul Davis şi sergentul Bulmer s-au apropiat ca să examineze îndeaproape obiectul găsit.

— Asta e arma crimei deci, spuse Bulmer.

Laurie ţinea mănuşa în mână şi o mirosea; era încă îmbibată de apă şi nu avea niciun miros anume. Apoi şi-o

puse pe mână. Nu era nici prea mare, nici prea mică.

— Un bărbat. Constituţie fizică medie. Presupunând că nu e o pistă falsă. I-o înmână lui Bulmer. Uite, încearc-o şi tu.

Bulmer o puse pe mână, dar nu izbuti s-o tragă dincolo de degetul mare.

— Ei bine, zise Laurie, putem să te eliminăm de pe lista de suspecţi.

Comisarul Davis, nesigur dacă fusese sau nu o glumă, îşi ţinu respiraţia. Bulmer nu reacţionă nicicum.

Se auzi o bătaie în uşa din spatele lor. Laurie deschise şi văzu un domn cu un cap fin ca o mărgică.

— Sunt doctorul Mortimer. Ii întinse mâna lui Laurie. Am fost chemat înapoi, am înţeles că vreţi să vorbiţi cu mine.

In spatele lui, menajera stătea învăluită în umbrele de pe hol.

— Eu sunt inspectorul Laurie, iar acesta este sergentul Bulmer.

Cei trei bărbaţi au dat noroc.

— Trebuie să vă întreb ceva imediat. Cât timp ar fi durat? Pentru cineva de statura aceea vreau să zic.

Doctorul tresări.

— Nu e deloc o imagine plăcută. O ştiu de când era o copiliţă. Se uită în jos, la mâinile sale. Vreo două minute ca să o imobilizeze, cinci ca să se asigure că e moartă.

— Vă mulţumesc. Vom mai avea şi alte întrebări, sunt sigur. Domnule comisar Davis, sunteţi drăguţ, vă rog, să-l conduceţi pe doctorul Mortimer în biroul domnului Cavendish? Vom coborî şi noi imediat. Mai întâi, trebuie să vorbim cu menajera, aşa că vă rog să o aduceţi aici.

Doctorul plecă împreună cu ofiţerul de poliţie, iar Elise intră ezitând în camera uşor întunecoasă; draperia încă era trasă peste geam. încercă să nu se uite la trupul

din cadă, însă prosopul spălăcit şi răsucit îi tot atrăgea privirea.

— Nu e nevoie să fiţi anxioasă. Laurie închise uşa în urma ei. Trebuie doar să vă punem câteva întrebări. Numele meu este Inspector Laurie.

Prezenţa acestor doi bărbaţi la costum, stând lângă o tânără moartă într-o casă, avea un aer ameninţător, iar Elise îşi înghiţi saliva cu zgomot. Bulmer se sprijini de perete. Laurie continuă:

— Dumneavoastră aţi pregătit baia pentru domnişoara Cavendish?

Elise dădu din cap, iar felul forţat în care o făcu era încărcat de groază, ca şi când cei doi sugerau că această tragedie ar fi fost din vina ei.

— Şi unde eraţi în timp ce ea-şi făcea baie?

— Făceam ordine în fosta cameră de copii.

— Unde este camera?

— Câteva camere mai jos, pe coridor. Menajera tresări, conştientă de ce implicaţii aveau vorbele ei. Trei uşi mai jos, adăugă cu voce joasă.

— Şi nu aţi auzit nimic? Nici strigăte sau sunete ale unei lupte?

O înclinare din cap, fără sunet. Urmată de o clarificare inutilă:

— I-am spus şi celuilalt bărbat acelaşi lucru.

— Şi probabil că v-a crezut. Mă tem că mie îmi e greu să cred asta.

Clătină din cap iarăşi, ca şi când tocmai fusese întrebată altceva. Bărbatul continuă:

— Problema este - Elise, nu?, ea aprobă - că un omor nu este un eveniment silenţios. Nici nu e ceva ce are loc repede. Mi se pare puţin probabil să fi fost atât de aproape în cele două minute, cât timp s-a petrecut totul, şi să nu fi auzit absolut nimic.

Elise clătină şi mai tare din cap; privirea neutră a lui Laurie avea acel aer ludic, atât de caracteristic acestuia.

— Sunteţi tânără şi necăsătorită, Elise?

Era bucuroasă de această schimbare a subiectului de discuţie şi răspunse repede:

— Aşa e, am optsprezece ani.

— Dar eşti o tânără atrăgătoare. Trebuie că ai pe cineva, un bărbat.

Faţa i se schimbă la loc.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Nu pot să nu observ că porţi o brăţară care este şi nouă, şi primită în dar. Aşa te-a plătit să taci?

Se uită la încheietură:

— Cum aţi?...

— Este scumpă; mult peste ce-ţi permiţi tu, mă gândesc. Insă nu ai purta ceva aşa frumos când faci curăţenie; ai putea s-o zgârii. Trebuie s-o fi pus la mână în orele din urmă, ceea ce sugerează că este nouă, nu te-ai obişnuit încă cu ea. Ridică din umeri, ca şi când acest fapt era evident.

Clătină din nou din cap, mai uşor de data asta.

— Este nouă, dar am strâns bani pentru a mi-o permite.

— Nu l-ai cunoscut pe colegul meu, sergentul Bulmer.

Laurie făcu cu mâna spre o oglindă fixată pe peretele opus, iar Elise se întoarse să se uite acolo.

— Bulmer are propriile metode, diferite de ale mele. Se uită la oglinda în care se reflecta geamul acoperit, în timp ce sergentul Bulmer plecă de lângă perete şi se apropie de ei doi din spate, cu faţa mare cât o mască de Halloween; spaima ce o cuprinse o ţin- tuise locului, ca şi când ceea ce se întâmpla nu i se întâmpla ei, o spectatoare într-o sală de cinema, ci cuiva de pe ecran. Mâna dreaptă a lui Bulmer se apropie parcă cu încetinitorul de ceafa ei, conducând-o spre marginea

căzii. O lovitură cu piciorul o de- zechilibră, iar Elise se trezise căzând cu toată greutatea pe mâna lui stângă. Apoi a fost coborâtă cu faţa spre apa rece ca un sloi de gheaţă, în care plutea mirosul morţii, unde a fost ţinută cât timp Elise se mişca şi se chinuia să iasă din strânsoare, lovindu-şi fără succes palmele de marginea de email a căzii.

— Un minut, spuse Laurie. Ar trebui să fie destul. Nu vor fi daune permanente.

In faţa ameninţării, capul lui Elise se smuci şi femeia începu să spună tot.

— Am părăsit casa, spuse ea precipitat, urlând fiecare cuvânt. Sunt logodită, el locuieşte aproape. Am fost plecată preţ de o oră, cât timp Cook nu era aici. Fac asta zilnic, puteţi verifica. Vă rog, nu le spuneţi. Mi-aş putea pierde slujba. Nu e vina mea. Nu am ştiut!

Bulmer o lăsă să cadă pe jos, iar Elise se adună în poziţie fetală pe covor. Bulmer se uită la colegul său. Laurie părea uşor amuzat de toată situaţia.

— Cel care a făcut asta o să o facă din nou, spuse el, dacă experienţa mea are vreo relevanţă. Mâinile tale vor fi pătate de sânge dacă vei mai îngreuna investigaţia aceasta, spuse Laurie deschizându-i uşa. Dă-i numele logodnicului tău comisarului Davis şi îţi vom verifica alibiul.

Bulmer nu spuse nimic, doar o privi cum o zbugheşte din cameră.

— Nu sunt deci martori.

— Şi nici vreun suspect.

După ce-şi comparaseră notiţele, cei doi bărbaţi au urcat treptele spre camera doamnei Cavendish. Au bătut la uşa dormitorului.

Când au intrat, stătea în pat, sprijinită de tăblie:

— Ah, iar voi cine sunteţi?

Doctorul o sedase complet; chipul ei uşor durduliu se

ridica dintre aşternuturile albe ca bezeaua de pe un tort. Domnul Cavendish stătea pe marginea patului, aplecat şi tăcut în suferinţă, cu spatele spre uşă. Auzindu-i pe cei doi bărbaţi, se ridică şi se întoarse. Laurie îl salută cordial, bătându-1 uşor pe umăr.

— Domnule şi doamnă Cavendish, eu sunt inspectorul Laurie, iar el este colegul meu, sergentul Bulmer.

Bulmer dădu uşor din cap; doamna Cavendish le făcu un semn leşinat din mână.

— Sper că înţelegeţi că trebuie să vorbim cu fiecare în parte. Domnule Cavendish, mă întrebam dacă v-ar deranja să ne lăsaţi cu soţia dumneavoastră şi să aşteptaţi în biroul de jos. 11 veţi găsi pe prietenul dumneavoastră, doctorul Mortimer, acolo, deci nu veţi sta singur.

— Sigur, mormăi el ursuz. îşi croi drum pe scări, mergând uşor dezlânat şi ţinându-se cu ambele mâini de balustradă.

Laurie închise uşa şi se apropie de pat; Bulmer se duse la geam şi de acolo prinse a privi strada.

— Doamnă Cavendish, spuse Laurie, mă tem că trebuie să vă punem câteva întrebări delicate.

— Delicateţea nu mai este un concept care să aparţină acestei lumi, inspectore Laurie. Nu acum, când fiica mea e moartă.

— îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Doamna Cavendish se întinse şi îl bătu uşor pe mână pe Laurie, aşa cum o pisică loveşte uşor un şoarece.

— Vreau să-l ucideţi. Fie cu propriile mâini, fie să fie spânzurat. Colegul dumneavoastră a rămas fără cuvinte când a aflat că vă trimit pe dumneavoastră. Mi-a spus ce reputaţie aveţi. Toţi s-au arătat dezgustaţi. Oamenii deodată au o conştiinţă când vine vorba să se confrunte cu cruzimea la nivel abstract. Insă eu v-am

luat apărarea dumneavoastră şi metodelor

dumneavoastră. Vreau să-l torturaţi până când mărturiseşte, iar apoi să-l ucideţi!

— Doamnă Cavendish, bănuiţi cine ar fi fost în stare de aşa ceva?

— Ştiu doar că a fost un bărbat. Asta e o crimă comisă de un bărbat, fără dubiu.

— Dar nu bănuiţi pe cineva anume, nu?

Se încruntă, deznădăjduită.

— Dacă aş bănui pe cineva pe care să îl cunosc personal, l-aş vrea spânzurat la fel ca pe un străin. Dar mă tem că nu îmi vine nimeni în minte.

— Unde eraţi la momentul crimei?

— Inspectore Laurie, înainte de azi nu mă mai dădusem jos din pat de aproape trei ani. Dădu la o parte aşternuturile pentru a-i arăta trupul atrofiat.

— Dormeaţi?

— închid ochii când vreau să mă odihnesc. Rareori reuşesc să adorm. Insă nu am auzit nimic, din păcate.

— Ei bine, este de ajutor ce-mi spuneţi. Acum, a doua întrebare indiscretă, doamnă Cavendish, este dacă fiica dumneavoastră avea relaţii amoroase cu vreun bărbat tânăr de care să ştiţi. Avea un iubit?

Doamna Cavendish se gândi la această întrebare îndelung.

— Nu cred. Acum mai mulţi ani, era foarte apropiată de un tânăr pe nume Andrew Sullivan. Erau prieteni din copilărie; îi ştiam pe părinţii lui de ani buni. Dar nu era tocmai de nivelul lui Alice.

— Mai ţineau legătura?

— Da. Insă nu am mai auzit nimic de la familia Sullivan de un an, poate chiar mai mult. Nu cred că vă e de mare ajutor, nu?

— Merită să investigăm pista aceasta.

— Dacă el a făcut-o, vreau să îl castraţi!

— Haideţi să începem cu adresa la care stă mai bine, ce ziceţi?

11 găsiseră pe domnul Cavendish aşteptându-i în biroul său de la parter, singur; Bulmer pe urmele lui, de parcă ar fi fost umbra

sa musculoasă. Domnul Cavendish se ridică în momentul în care uşa se deschise, însă acum, că se văzu înconjurat, se aşeză la loc, uşor temător în legătură cu această întâlnire.

— Unde este prietenul dumneavoastră, doctorul?

Domnul Cavendish îşi drese glasul.

— Menajera noastră, Elise, intrase să vorbească cu el. Era foarte agitată, aşa că a scos-o să ia o gură de aer.

Pe o măsuţă cu băuturi fine se afla o tablă de şah; uşor distras, Laurie începuse să se joace cu piesele de şah.

— Am fost puţin duri cu ea atunci când am interogat-o, dar doar fiindcă ne ascundea adevărul. Domnule Cavendish, nu sunteţi de acord cu metodele noastre?

Bărbatul tăcut nu părea să fie afectat.

— Păi... bănuiesc că da, nu sunt de acord, spuse acesta ridicând din umeri. Din punct de vedere filosofic, trebuie să spun că nu.

— Insă vreţi să îl găsim pe ucigaşul fiicei dumneavoastră?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Bineînţeles! Nimeni altcineva nu trebuie să mai treacă prin aşa ceva!

— Atunci, vă rog să îmi faceţi plăcerea de a-mi asculta raţionamentul. Văd că citiţi multe romane cu detectivi. Laurie arătă cu mâna spre un raft plin de ediţii ieftine.

Domnul Cavendish şi-a plecat ochii spre întunericul de sub biroul său.

— Acele cărţi sunt ale soţiei mele. Ii place când îi citesc din ele. îmi plac şi mie, bănuiesc.

Această imagine a vieţii domestice, acum schimbată pentru totdeauna, îl copleşi. Alunecă de pe scaun şi se

aşează pe podea, acoperindu-şi faţa cu palmele.

— îmi plac şi mie, continuă să spună Laurie. Insă ce mă preocupă pe mine este că oamenii se axează mult prea mult pe momentul dezvăluirii de la final, când se află cine este criminalul, şi prea puţin sau deloc pe ce are loc mai departe, momentul în care criminalul mărturiseşte sau e prins în flagrant delict, comiţând o nouă crimă. Autorul pune acolo acest amănunt, vedeţi, fiindcă

ştie că dovezile în sine nu sunt niciodată suficiente: când faci un pas în spate ca să vezi situaţia mai detaşat, ce ai? O pată de cerneală, un muc de ţigară, colţul unei scrisori ce a fost arsă. Nu poţi spânzura pe cineva pe baza acestor dovezi. Aşa că autorii de astfel de romane vin cu aceste scene elaborate ale momentului mărturisirii, pentru a acoperi zonele slabe. înţelegeţi?

Ochii roşii au clipit, iar domnul Cavendish a dat din cap încet.

— Bun. Singura problemă este că în viaţa reală lucrurile nu au loc niciodată astfel. Nimeni nu mărturiseşte din proprie voinţă, iar o capcană elaborată nu dă rezultat niciodată. Aşadar, dacă avem un număr mare de dovezi care arată într-o direcţie anume, iar nouă ne trebuie o confesiune care să confirme totul, singura noastră resursă este violenţa. înţelegeţi?

— Vreau doar ca fiica mea să fie în viaţă, domnule Laurie. Torturaţi pe cine doriţi. Doar aduceţi-mi fiica înapoi.

Bulmer aşteptase până în acest moment pentru a închide uşa de tot. Se auzise un clic în momentul în care se închise complet.

— Cunoaşteţi pe cineva care să-i fi putut face aşa ceva fiicei dumneavoastră?

Domnul Cavendish clătina din cap frenetic:

— Bineînţeles că nu, nu m-aş asocia cu astfel de specimene.

— Biroul dumneavoastră este foarte aproape de casă, am înţeles bine? Oamenii probabil că intră şi ies constant; cu siguranţă că vă este dificil să ţineţi socoteala cine intră, cine iese.

Domnul Cavendish privi în sus la Laurie pe sub pleoapele roşii şi umflate de la atâta plâns.

— înţeleg unde bateţi. De ce sugeraţi o asemenea grozăvie? Eu am fost la birou în tot acel răstimp.

— Atunci, permiteţi-mi să vă urmez sfatul: dacă v-aş spune că am găsit mănuşa stângă a ucigaşului, că am întors-o pe toate părţile şi am observat că de-a lungul celui de-al doilea deget, înspre capătul mănuşii, ţesătura este uşor ruptă, ce ne-aţi spune că trebuie să facem? Deducţia mea este că ucigaşul purta o verighetă, un obiect cu o mică protuberanţă. Poate o bijuterie simplă, ca a

dumneavoastră. Să presupunem că doar unul dintre suspecţii noştri este căsătorit. Ei bine, ce aţi zice să facem în această situaţie?

Domnul Cavendish înghiţi în sec, clătinând din cap îngrozit:

— Nu ştiu, vă spun sincer.

— Nu vă faceţi griji, atunci; nu o să vă doară deloc.

Laurie se aplecă şi îl apucă pe domnul Cavendish de mână. Acesta nu opunea rezistenţă, iar Laurie ridică mâneca jachetei până la cot, apoi îi desfăcu nasturele de la mânecă. Ii ridică mâneca de la cămaşă şi se uită cu atenţie la mână şi încheietură, apoi făcu acelaşi lucru şi cu mâna cealaltă. Nu găsi nimic demn de notat şi îi lăsă mâna să cadă ca pe un ziar făcut sul, nu ca pe o mână de om; braţu se izbi de podea cu un sunet sec.

Se ridică şi plecă, făcându-i semn lui Bulmer să-l urmeze.

— Nevinovat? spuse Bulmer, după ce închisese uşa în urma lor.

— Nu fusese nici o clipă suspect. Doar am fost meticulos. Insă nu are urme de zgârieturi sau semne că s-a luptat cu cineva; nu văd cum ar fi putut s-o ucidă. Sincer, nu am văzut niciodată mâini mai bine îngrijite ca ale lui.

Bulmer dădu din cap.

— Şi partea cu verigheta şi mănuşa?

Laurie dădu din cap:

— Nu sunt urme pe mănuşă. Doar voiam să-l sperii.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Casa începuse să semene cu o debara veche şi anostă, plină de obiecte uitate de mult; cei doi detectivi au ieşit uşuraţi în amiaza nici prea caldă, nici prea rece. S-au apropiat de un poliţist, unul pe care îl strigau Cooper, care bătuse la uşile caselor de-a lungul străzii.

— Ai aflat ceva?

Cooper dădu din cap că nu:

— Foarte puţini oameni au ieşit azi. Pare-se că se ascund de lumina soarelui prin zonele astea. Florăria e închisă de dimineaţă. Vânzătorul de la aprozar crede că a văzut un bărbat cu un palton lung, negru care se plimba prin zonă pe la prânz, dar nu l-a putut descrie mai în detaliu.

— Nimic, absolut nimic?

— L-a văzut numai din spate. Mi-a spus că purta pălărie şi avea o înălţime medie.

Laurie se uită la parc, unde cele două fete încă se jucau.

— Dar sora? A vorbit careva cu ea?

— Nu încă. Am ţinut-o sub observaţie, bineînţeles. Dar nu am crezut că se cuvine să-i spunem noi ce s-a întâmplat.

— Trebuie să se întrebe unde-i este prânzul.

— I-am dat un măr; mi se pare că e obişnuită cu asta.

Laurie se încruntă.

— Păi, sunt mai tinere decât sunt eu obişnuit, dar trebuie să vorbim cu ele. Dacă s-au jucat aici toată ziua, trebuie să fi văzut ceva.

începuse să păşească spre ele.

Un fel de beţie pusese stăpânire pe Maggie şi Rose din lipsa atenţiei parentale, iar acum culegeau flori şi le aranjau după propriul gust. Rose îi observase pe Laurie şi Bulmer îndreptându-se spre ele şi-i făcuse semn prietenei sale; au lăsat florile pe jos şi s-au prefăcut inocente.

— Fetelor, strigă Laurie când se apropie mai mult. Ce joc vă jucaţi?

— Eu sunt florăreasa, spuse Rose arătând spre florăria de peste drum, care încă era închisă.

— Iar eu sunt clienta, spuse Maggie.

Erau amândouă atât de obosite, încât picaseră într-un soi de reverie diurnă, iar totul li se părea moale.

— Ei bine, fetelor, eu sunt inspectorul Laurie.

— Iar eu sunt sergentul Bulmer.

— Haideţi să ne jucăm de-a detectivii puţin, ce ziceţi? Vedeţi casa aceea de acolo, cea cu uşa roşie? Cred că una dintre voi două locuieşte acolo.

— Ea locuieşte, spuse Rose, iar Maggie se aşează pe iarbă, cu inima bătându-i repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maggie.

— Nimic, doar vrem să vă punem câteva întrebări. Aţi văzut vreun necunoscut intrând în casa aceea azi cât v-aţi jucat pe afară?

Maggie dădu din cap:

— Nu, azi nu. De ce?

Rose îşi puse mâinile în şold:

— Nu, nu am văzut pe nimeni. Azi a fost o zi foarte liniştită prin zona asta.

— Ei bine, aţi văzut pe cineva care să se plimbe pe aici? Cineva suspect, poate?

Rose îşi duse degetul la gură şi căzu pe gânduri.

— Da, spuse ea în cele din urmă. Maggie stătea complet tăcută acum, jucându-se cu iarba.

— Un bărbat? Mi-1 poţi descrie?

Rose se gândi la întrebare:

— Era un bărbat ca oricare altul, dar cu o mustaţă mare. Şi purta un costum albastru-închis.

— Dar nu a intrat în casa cu uşă roşie?

— Nu cred. Doar a mers de-a lungul străzii şi ne-a făcut cu mâna.

Maggie îşi ridică privirea, părând să vrea să adauge ceva, însă Rose vorbi înaintea ei:

— Asta e tot, apoi a plecat.

— înţeleg. Ei bine, fetelor, vă mulţumesc pentru ajutor.

Laurie se întoarse spre Bulmer şi clătină din cap. Apoi au plecat de acolo împreună. S-au oprit imediat după poartă, iar Bulmer vorbi:

— Un bărbat îmbrăcat în albastru şi unul în negru.

— Iar tu în gri, eu în maroniu: ce curcubeu de stiluri vestimentare are cazul acesta.

— Râzi tu, Laurie, dar sunt serios. Este grav, nu crezi? Nu avem niciun suspect, iar timpul trece. Ce facem mai departe?

— O luăm pas cu pas, atâta tot. Aş spune chiar că mai departe ar trebui să îl vizităm pe, scoase din buzunar notiţa pe care o făcuse mai devreme, domnul Andrew Sullivan, în Hampstead.

Bulmer mârâi.

— Iubitul din copilărie.

Luaseră un taxi până la adresa din nordul Londrei, unde Andrew Sullivan locuia cu mama lui, văduvă, într-o

casă din

vârful unui deal. Grădina din faţă era invadată de buruieni care ascundeau mai multe sculpturi: bucăţi mari, contorsionate de rocă în diverse nuanţe de gri. Era trecut de amiază, iar lumina începea să scadă.

Laurie bătuse la uşă. Treizeci de secunde trecuseră, apoi o menajeră înaltă, nemţoaică, deschise uşa; ceruseră să-l vadă pe domnul Sullivan.

— Mă tem că nu, spuse ea cu accent forţat. Domnul şi doamna Sullivan nu sunt în ţară.

Au scos informaţia de la ea: tânărul domn Sullivan picase într-o stare de spirit sumbră în urmă cu o lună sau două, iar mama lui sugerase să plece în călătorie în Europa pentru a-şi lua mintea de la lucrurile care-1 apăsau. Acceptase, reticent, şi plecaseră în urmă cu zece zile.

Au coroborat informaţia cu declaraţii ale vecinilor; nimeni nu-i văzuse pe cei doi de mai bine de o săptămână. Dezamăgiţi, se întoarseră la taxi.

— Ei, unde mergem acum?

Laurie oftă:

— Scotland Yard, presupun. Putem să mai trecem o dată peste notiţe şi să vedem dacă ne scapă ceva.

— Pare puţin probabil.

Laurie îi aruncă o privire cu tâlc:

— Dumnezeu vrea să se facă dreptate, nu uita asta!

Următoarea dimineaţă, după ce au bătut la fiecare uşă de pe Colchester Terrace, s-au întâlnit înapoi la scena crimei: devenise un fel de centru de operaţiuni, tăcut şi confidenţial. Trupul neînsufleţit fusese luat de către medicul legist târziu în noaptea precedentă.

Bulmer privea pe geam.

— Vânzătorul de la aprozar nu a fost complet onest în

legătură cu omul îmbrăcat în palton negru. Nu a putut să-mi spună nimic altceva în afară de faptul că purta şi o pălărie, şi mănuşi negre.

Laurie stătea sprijinit de perete cu ochii închişi.

— Crezi că minte?

— Nu are motiv să mintă, cred că doar vede o grămadă de oameni. Motivul pentru care şi-l aminteşte pe individ este că fusese în parc - la care, în mod normal, au acces doar cei din zonă -, însă bărbatul nu-i părea cunoscut.

— înţeleg. Ei bine, mănuşile negre cu greu pot fi socotite ca fiind ieşite din comun. Vânzătorul de la aprozar are el însuşi vreun alibi?

— Doar clienţii săi, care toţi par a spune acelaşi lucru.

Bulmer privea jos, la stradă.

— Crezi că un străin ar fi putut comite crima? Dacă stătea aici, pregătindu-se pentru baie, cineva ar fi putut s-o vadă de afară?

— A avut ocazia şi a acţionat, adică? Un acces de manie? Se poate, dar genul ăsta de situaţie este atipic. In mod normal, durează mai mult de atât ca dorinţa de a ucide să se ivească şi să pună stăpânire pe individ.

— Dar dacă se uita la casă şi o văzuse pe menajeră ieşind, poate că a considerat că este ceva sigur.

Laurie ridică neputincios din umeri. Bulmer nu-1 văzuse; încă privea afară pe fereastră, iar privirea i se fixase asupra parcului, ca şi când şi el făcea parte acum din toată povestea asta. Laurie se ridică şi i se alătură. Efectul optic era ca al obloanelor coborâte, lăsând restul camerei adumbrit de ei. Laurie vorbi:

— O întrebare la care nu avem răspuns este de ce făcea baie?

— Mama ei a spus că avea mâinile murdare de la culesul florilor.

— Şi totuşi nu a venit cu flori înăuntru; sunt numai vaze goale în casă.

Bulmer se uită la colegul său, se gândi la ce spusese şi conchise că avea dreptate. Apoi dădu din cap, dezamăgit de sine. Deducţia, unealta supremă a artei detectivului, era o aptitudine pe care nu reuşise niciodată să o înţeleagă şi totuşi, de fiecare dată când lua parte la procesul deductiv, părea atât de simplu! Doar arta de a face afirmaţii evidente, mereu cea potrivită fiecărei situaţii. Se uită, stângaci, la pumnii săi umflaţi.

— Cum altfel ar fi putut să se murdărească pe mâini?

— Fix asta e problema: trebuie să găsim o explicaţie pentru asta, dar şi pentru faptul că a minţit-o pe mama ei. Poate că ascundea ceva în parc.

Bărbatul masiv dădu din cap:

— Să mergem să ne uităm, atunci.

Petrecuseră următoarea oră scormonind prin parc, căutând cu grijă printre flori şi tufişuri cu mâinile înmănuşate, păşind pe porţiuni de iarbă pe unde se mai călcase deja şi inspectând rădăcinile copacilor. Aveau parcul numai pentru ei înşişi cât dura operaţiunea, dar un grup de copii curioşi tot se formase de-a lungul gardului din punctul cel mai depărtat de Colchester Terrace. Niciunuia nu i se permise să intre în parc, chiar dacă locuiau în apropiere, iar acest spectacol solemn părea să facă puţină dreptate; detaliile mai mondene ale morţii tinerei fete fuseseră pasate între ei ca o mărgică rară şi preţioasă.

Bulmer îi ignora: se uita plin de mirare la avionul extravagant prins în ramurile de deasupra capului său, întrebându-se şi ce era, şi dacă vreo deducţie putea fi formulată aici, nedând curs impulsului de a zgudui copacul cu braţele sale masive ca să vadă ce ar fi căzut, când îl auzi pe Laurie strigându-1 pe nume.

— Bulmer, aici. Am găsit ceva.

Laurie stătea ghemuit într-un loc ferit de o adunătură de platani; trei dintre ei formau un fel de cort. înăuntru era întuneric; Bulmer se apropie şi observă că Laurie râcâia solul cu degetele.

— Iarba este strivită, cineva a stat aici. Vezi acolo unde este ruptă? Şi scoarţa jumulită de la baza copacului de aici? Aşa putem explica cum s-a murdărit pe mâini.

A împins pământul în jur prin mişcări circulare.

— Dar ce făcea aici? Ceva a făcut-o să se simtă emoţionată, în mod clar.

Dar Bulmer dădea ghes intuiţiei sale şi privea în sus, spre ramurile celor trei copaci; văzuse ceva ce colegul său mai scund nu observase. Intre două crengi ale copacului din dreapta lui Laurie se vedea un plic vechi şi îmbibat de rouă, chiar deasupra capului.

Era împins adânc. Se aplecă şi-l luă; Laurie se oprise din săpat şi se ridică în picioare. Bulmer deschise plicul, scoase o coală şi citi. Ochii i se luminaseră de mândrie:

— E o scrisoare de dragoste. De la un anume Richard Parker. Pentru Alice Cavendish. Nu e scrisă nicio dată.

— Are o adresă?

— Da, are.

— Atunci, aş numi asta *indiciu.*

Richard Parker locuia împreună cu părinţii în casa lor de la baza Surrey Hills. Cei doi detectivi merseseră acolo împreună. Casa se ivea la orizont pe măsură ce maşina se ţâra prin câmpul de lavandă, aşa cum un bob de apă se prelinge pe geamul unei ferestre. In spatele casei - un conac modest - dealurile semănau, în acel peisaj, cu o coroană. Era dimineaţa devreme, iar ei îşi vedeau în aer aburii respiraţiei.

Bulmer conducea; începuse ziua plin de entuziasm, dar

acum avea dubii în legătură cu rezultatul călătoriei. Laurie avea dreptate: scrisoarea era un indiciu. Era atât de clar că era un indiciu, încât nu putea fi decât o coincidenţă, prea evidentă. In plus, o analizase din toate punctele de vedere şi nu era nimic de inferat de acolo: omul era îndrăgostit de ea, atâta tot. Iar asta nu le-a dat nimic, nici măcar un motiv.

Au parcat la marginea terenului şi au decis să meargă pe jos restul drumului; nu poţi vedea nimic prin geamul unei maşini, a spus Laurie. De-a lungul drumului pietruit fusese plantată tisă, fără un tipar anume, cu intenţia de a-i oferi celui care se apropia o privelişte încântătoare, dar efectul era haotic. Semănau cu vagoanele unui tren ce deraiase cândva acolo.

— Asta mi-aminteşte de ceva, spuse Laurie.

Insă Bulmer nu răspunsese; devenise morocănos, simţind că toate astea erau o pierdere de timp. Atât de departe de Londra, că nici nu-şi putea folosi informatorii, iar oamenii locului nu ar fi acceptat să facă aşa ceva. Era mai bine să nu rişte nimic.

— Dar nici să mă pici cu ceară nu ştiu ce exact, continuă Laurie.

întreaga scenă părea regizată, de la găsirea scrisorii la apropierea de conac: o impresie se formase în momentul în care dăduseră peste prima persoană care le ieşi în cale - un bărbat îmbrăcat într-o salopetă plină de pete de ulei de motor, cu un prosop întins pe pietriş pe care erau aşezate mai multe scule, ca pe tava de ustensile ale unui dentist - şi care se dovedise a fi persoana pe care o căutau.

— Richard Parker? Bună ziua?

„Arată imposibil de bine“, observase Bulmer.

Purta o mănuşă de piele pe mâna stângă; le arătă mâna dreaptă, fără mănuşă, plină de ulei de motor, ca

pentru a explica suplimentar de ce nu-i poate saluta cum se cuvine.

— Scuzaţi-mă, altminteri aş da noroc cu voi.

— Dar eşti Richard Parker, nu? întrebă Laurie.

— Da, chiar el. Cu ce vă pot fi de folos?

— Arăţi altfel decât ne-am imaginat.

Tânărul bărbat zâmbi.

— Maşina asta este un hobby al meu. Mă pot schimba înainte să stăm de vorbă, dacă vă va face să vă simţiţi mai bine.

— Nu va fi necesar.

— Ei bine, atunci, cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să vorbim despre domnişoara Alice Cavendish.

Richard dădu din cap.

— Ce e cu ea?

— A murit, spuse Laurie.

Richard Parker căzu în genunchi, zdrobit de veste.

— Dumnezeule! Nu poate să fie adevărat...

Să fi fost doar un gest teatral?

— A fost ucisă ieri după-amiază.

Din genunchi cum era, bărbatul lăsă să-i scape un urlet venit parcă direct din rărunchi şi-şi acoperi chipul cu mâinile. Bulmer şi Laurie au observat amândoi ceva ce, la început, le apăru ca de neînţeles: mănuşa de la mâna stângă părea să se strivească de capul lui Richard, de parcă i-ar fi intrat direct în craniu. Laurie însă pricepu

şi, cu toată diplomaţia de care era în stare, luă mâna bărbatului şi trase mănuşa de pe ea. Ii lipseau trei degete şi degetul mare.

— Ce ai păţit la mână?

întrebarea şocantă, venită de nicăieri, îl readuse pe Richard în simţiri:

— Războiul, bineînţeles. Işi şterse ochii cu dosul

palmei.

Laurie şi Bulmer se uitară unul la celălalt; amândoi se gândeau la vânătăile complicate pe care atacatorul le lăsase pe mâna lui Alice Cavendish. Omul acesta era inocent.

Au petrecut încă patruzeci de minute răspunzându-i la întrebări şi luând notiţe privitoare la relaţia lui cu Alice şi alte lucruri asemănătoare. Ploua când au plecat.

Ajunseră la maşină uzi leoarcă. Bulmer scoase în grabă cheile din buzunar şi îl lăsă pe Laurie să intre. Acesta îşi dăduse jos pălăria şi scutură apa de pe ea pe podeaua maşinii.

— Când vorbeam cu el mi-am dat seama că nu am discutat deloc cu o rudă apropiată a lui Alice. Sora ei.

— Fetiţa? întrebă Bulmer privindu-1 pe Laurie. Dar am vorbit cu ea.

— Am încercat, spuse Laurie, dar prietena ei a fost cea care a vorbit tot timpul. Cred că ascunde ceva. Dacă am vorbi numai cu ea?

— Nu-mi cere să-mi folosesc pumnii pe un copil.

Laurie dădu din cap în semn de nu.

— Nici prin cap nu-mi trece una ca asta.

S-au întors la Londra în tăcere.

La ora două după-amiaza au revenit la Colchester Terrace, unde casa vopsită crem i-a primit ca pe doi vechi prieteni. O găsiseră pe Maggie stând în pat cu mama ei bolnavă, dormind liniştite împreună.

Bulmer o ridică pe fată din pat şi o dusese cu grijă într-o altă cameră - un dormitor nefolosit, lângă camera mamei, unde cei doi puteau discuta cu ea în linişte - şi a pus-o într-un colţ.

Laurie îngenunche în faţa ei.

Opt detectivi

— Maggie, e foarte important să te concentrezi ca să

ne poţi ajuta. O vom găsi pe persoana care ţi-a rănit sora. Dar avem nevoie să ştim dacă ne poţi spune ceva în plus despre bărbatul pe care l-ai văzut în piaţă ieri. Purta un palton lung şi negru?

Plângea deja, în parte din cauza tristeţii, în parte din cauza senzaţiei că făcuse ceva greşit.

— Nu, spuse ea dând din cap, purta haine de un albastru-închis.

— Albastru-închis? Eşti sigură?

— Da. Şi pantofi maronii. Iar piciorul stâng era ud; călcase într-o baltă.

Laurie se uită la Bulmer.

— L-ai văzut de aproape deci?

Răspunse cu o voce şoptită, aproape imperceptibilă, ca sunetul stropilor de ploaie.

— Era un om rău. Voia să se uite la noi şi să ne pună întrebări urâte. De asta a ajutat-o pe Rose să repare avionul.

— Avionul? întrebă Laurie.

Maggie încuviinţă din cap.

— Acel avion? întrebă Bulmer cu voce uşoară. Se uită spre geam şi arăta cu degetul către forma purpurie care încă era agăţată de crengile unuia dintre copaci.

Maggie se duse la geam să verifice.

— Da, acela. A pus ceva în el.

Laurie se întoarse spre avion, luă o coală şi un pix:

— Spune-mi tot ce-ţi mai aminteşti despre el.

Douăzeci de minute mai târziu, avionul se prăbuşi brutal pe pământ. Bulmer încercase să scuture copacul, însă în cele din urmă Laurie se căţără în el, cu o agilitate surprinzătoare pentru cineva de statura lui.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se aştepta să descopere cine ştie ce indiciu în timp ce despătureau bucata de carton împăturită laborios, însă, în botul avionului, au dat peste premiul cel mare, folosit ca contragreutate: o carte de vizită ruptă, împăturită ca

să formeze un dreptunghi mic alb. Laurie izbucni în râs în faţa îndrăznelii de care dăduse dovadă necunoscutul.

Bucata ruptă purta un nume, o iniţială şi două litere ale numelui de familie imprimate pe carte: „Michael P. Ch“. Sub ele se afla singurul cuvânt: „Teatru“. Era imprimat în tuş negru pe o tablă albă. Laurie ţinu foaia în bătaia soarelui.

— Ei bine, spuse acesta. Putem lucra cu asta!

Le luase jumătate de zi ca să îl localizeze pe bărbatul neatent cu costum albastru-închis şi cu pantofii distruşi de apă. Numele lui era Michael Percy Christopher, agent de teatru; dăduseră de el la New City Theatre în West End.

Laurie şi Bulmer nu s-au mai întors la Colchester Terrace după aceea; ce mai era de descoperit din caz au rezolvat într-o celulă umedă şi rece a Scotland Yardului, unde costumul distinct al suspectului, de culoare albastru-închis, se umplea tot mai mult de pete şi praf adunate de pe cărămizile gri, reci ale celulei, în timp ce părul său şaten se făcea tot mai gras şi murdar de la sudoare şi sânge. 11 încolţiseră la locul de muncă: un birouaş situat deasupra unei săli slab iluminate din spatele unui bar, prin pereţii căruia se auzeau râsetele oamenilor şi se simţea mirosul podelei acoperite de berea vărsată din pahare. îşi începuse pledoaria prin a nega că fusese în apropiere de parcul respectiv pe toată durata acelei zile, apoi refuzase să se explice în momentul în care fusese confruntat cu jumătatea de carte de vizită pe care o lăsase, din neatenţie, acolo. Acea atitudine sfidătoare le oferise celor doi detectivi un motiv suficient de bun pentru a justifica arestarea sa, iar apoi l-au lăsat în celula întunecoasă vreme de cinci ore, cât timp i-au verificat istoricul.

Mai avusese probleme cu poliţia în trecut: existau numeroase rapoarte în care scria că fusese acuzat de exhibiţionism faţă de femei şi copii. Nimic nu fusese dovedit însă, dar suspiciunea în sine era suficientă pentru a-i convinge pe unii; corpul îi era acoperit de cicatrice lăsate de rănile altor confruntări, de când a mai fost prins şi

interogat. Toţi cei care îl cunoşteau - şi au vorbit cu cât de multe persoane s-a putut - încuviinţau din cap toate aceste zvonuri.

S-au întors în celulă şi l-au găsit întins pe podeaua umedă şi dură, cu capul sprijinit de un petic de muşchi crescut pe jos.

— Domnule Christopher, nu credeţi că e cazul să ne spuneţi adevărul?

Nu avea niciun alibi care să ateste că nu se afla acolo la momentul crimei. Doar le-a spus celor doi că îi place să se plimbe pe străzile Londrei şi să-şi plece pălăria în faţa tuturor oamenilor pe lângă care trecea. Bulmer îi râse în faţă.

Se gândiseră la a o aduce pe fetiţă ca să-l identifice, dar au decis în cele din urmă că nu era necesar. Prezenţa sa la locul crimei nu putea fi tăgăduită. Un singur lucru le mai trebuia pentru a-1 lega de fapta însăşi, uciderea. Au adus mănuşa neagră şi l-au obligat să o probeze, după ce Bulmer întinse bine degetele suspectului, pentru a se asigura că nu-şi va strânge mâna pumn: se potrivea suficient de bine.

— Este o înscenare, strigă acesta.

Ii percheziţionaseră casa pentru a găsi cealaltă mănuşă, dar conchiseră că scăpase de ea. Pe braţe, avea mai multe urme de zgârieturi şi vânătăi.

Laurie nu era pe deplin mulţumit.

— Dovezile sunt copleşitoare. Dar aş vrea şi o

confesiune.

Bulmer era de acord.

— încă nu ştim de ce sau cum a făcut-o. Tot ce avem este un nemernic care nu spune nimic concret. Nu are noimă.

— Cred că a sosit momentul, Bulmer.

— Fiindcă teoria nu e niciodată fapt.

Cei doi detectivi şi-au dat mâna. Laurie descuie uşa celulei, cheia îi scăpă printre degete din cauza nerăbdării ce îl cuprinse şi trase aer adânc în piept, parcă nesigur dacă să-i dea sau nu drumul leului din cuşcă. Bulmer păşi în celulă, punându-şi o pereche de mănuşi de piele maronie.

Laurie se uita printre barele celulei. Bulmer îl ridică pe presupusul criminal şi-l lipi de perete, limitându-se să-şi folosească doar

pumnii; pete de sânge înfloreau pe pereţi aşa cum răsar florile printre crăpăturile din beton. După zece minute, ieşi pentru o pauză, lăsându-1 pe suspect să se gândească la opţiunile pe care le avea la îndemână.

— A reuşit să reziste până acum, îi spuse Bulmer lui Laurie.

— Au trecut doar zece minute.

— Sunt suficiente, de regulă. S-ar putea să încerc ceva puţin mai dur.

— Dacă e necesar, o să te acopăr. E, la urma urmei, un caz de omucidere, nu un simplu jaf.

Bulmer fumă o ţigaretă, iar apoi intră înapoi. De data asta, luase la el o lamă de ras.

Timp de treizeci de minute, Michael Christopher a pierdut, treptat şi în diferite grade ale permanenţei, simţul gustativ, doi dinţi din faţă şi o măsea, văzul cu ochiul drept, o parte din păr, o sprânceană, mustăcioara, o unghie, un sfert de centimetru din buza de jos şi

abilitatea de a-şi putea folosi trei degete de la mâna stângă. Pe faţa lui Laurie nu se citea niciun pic de compasiune în timp ce privea la acţiunea care se derula între umbrele aruncate de zăbrelele întunecate, ci doar calcul. După jumătate de oră de ţipete, acuzatul era pregătit să declare tot. Se prăvălise pe jos.

— Da, am ucis-o.

— Cum ai făcut-o?

— Am înecat-o în cadă.

— Ai văzut-o prin geam.

— Am văzut-o la geam; sunt un om slab.

Scuipă un cheag de sânge.

— Am urmărit-o pe menajeră cum s-a furişat afară din casă şi mi-am dat seama că nu e nimeni. M-am strecurat pe trepte şi am ucis-o.

Bulmer se holba la el de sus, mulţumit. In timp ce ieşea din celulă, Laurie l-a bătut cu căldură pe spate.

— Astăzi am reuşit să salvăm vieţi, sergent Bulmer. Cred că tu şi cu mine meritărm o băutură.

Câteva ore mai târziu, în aceeaşi seară, Michael Percy Christopher a făcut dintr-o mânecă a costumului său zdrenţăros un laţ în jurul gâtului, iar pe cealaltă a trecut-o printr-o gaură din perete ca să o lege de barele de deasupra celulei. S-a spânzurat ţinându-şi genunchii îndoiţi, în timp ce degetele de la picioare atingeau constant podeaua, lucru care cerea efort continuu şi voinţă înnoită, ca atunci când încerci, disperat, să adormi, deşi nu eşti deloc obosit. I-a luat douăzeci de minute îngrozitor de lungi ca să reuşească.

Unul dintre ofiţerii în uniformă care bântuia sediul poliţiei bătu la uşa biroului lui Laurie şi îi transmise veştile; era aproape de miezul nopţii. Inspectorul Laurie îşi plecă fruntea, făcu semnul crucii şi îi mulţumi omului că l-a informat.

Bulmer deja plecase, obosit de efortul pe care îl depusese. Va afla de dimineaţă şi probabil că va fi mulţumit. Era cel mai bun sfârşit, la urma urmei. Aveau suficiente dovezi pentru ca fapta să poată fi clasată drept rezolvată, fără să mai fie nevoie de un proces lung şi sinuos; şi nu le luase decât o săptămână. îşi aprinse un trabuc şi-şi turnă într-un pahar whisky pentru a sărbători.

Cum era singur, începu să se uite la birou: auster şi secretos ca el însuşi. Pe un raft de pe peretele opus se afla colecţia lui de romane şi poveşti cu detectivi: în total erau cincisprezece volume jerpelite. La capătul raftului, în partea dreaptă, era un volum pe care-1 luase din biroul domnului Cavendish - rapid ca un prestidigitator -, ca suvenir al acestui caz. Ridică paharul spre becul aprins care făcea ca whisky-ul să pară de un portocaliu bolnăvicios, satisfăcător.

— Pentru justiţie, îşi spuse sieşi. Pentru suspectul perfect.

Şi slavă cerului pentru asta, gândi. Domnul Christopher picase la ţanc. Ce om nenorocit. Un măgar care abia aştepta să fie încărcat cu vină; acoperit de ea. Şi, sincer, şi-a meritat-o. Persoana ideală să fie acuzată. Fiindcă într-o poveste cu detectivi, Laurie o ştia bine, uneori trebuie să-i suspectezi pe detectivii înşişi. Şi nu voia asta, ba chiar deloc. Nu după tot efortul pe care îl depusese.

îşi acoperise urmele foarte bine. Migala cu care alesese acea piaţă! Un loc unde nimeni nu se oprea, dar pe unde treceau tot felul indivizi, la fiecare oră. Paltonul lung, negru, ales tocmai pentru ca, în cazul în care cineva îl ţinea minte, tot ce şi-ar fi putut aminti cineva ar fi fost un bărbat îmbrăcat în negru. Pălăria şi eşarfa maronii pentru a-i acoperi faţa. Nimeni nu observase eşarfa. Iar

Alice Cavendish, ea însăşi aleasă cu atenţie şi răbdare. O fată incredibil de frumoasă, care obişnuia să meargă în parc zilnic. Şi stătea aşezată pe jos, ascunsă de ochii celorlalţi între cei trei copaci. Acolo ar fi ucis-o, repede, înainte să apuce să ţipe. Dar sora ei şi cealaltă fată erau în parc. Crezuse că îşi ratase şansa. Apoi o zărise prin geamul de la baie când trăgea draperia. Tocmai atunci plecase şi menajera, aşadar aceea era ocazia lui. O scurtă licărire excitantă a corpului ei gol în cadă, iar apoi actul crimei, înecarea. Mănuşa lăsată acolo fusese o lovitură de maestru. Subtextul sinistru pe care-1 emana ar fi fost recunoscut imediat. Unul care ar fi băgat groaza în oricine. Un subtext pe care el ar fi fost chemat să îl investigheze. Reputaţia lui garanta asta, fără dubiu. Şi aşa s-a şi petrecut. Cu scrisoarea la fel. Se gândise să o ascundă, astfel încât vina să pice pe partenerul romantic. Dar nu-i ieşise. Apoi domnul Christopher apăruse la momentul oportun. Cu o tolbă de dovezi care să îl acuze. Iar acum ea îi aparţinea lui Laurie. Pe o masă rece din morga de la subsolul sediului poliţiei. La îndemână, să o poată vizita oricând voieşte.

6
A TREIA CONVERSAŢIE

Julia Hart tocmai terminase de citit şi sorbi din paharul de vin.

— „Iar acum ea îi aparţinea lui Laurie. Pe o masă rece din morga de la subsolul sediului poliţiei. La îndemână să o poată vizita oricând voieşte[14].

Soarele apusese în cele din urmă, iar cerul la înserat se făcuse aproape negru. Luna luminoasă, ce răsărise repede, se reflecta în trei farfurii albe, aşezate în formă de elipsă pe masă. Cu privirea îndurerată, Grant scosese un sâmbure de măslină din gură şi îl aşezase pe marginea farfuriei sale.

— Asta n-a fost deloc o poveste plăcută, spuse. Nu ţin la ea.

Mâncaseră împreună midii, iar farfuria din mijloc era plină de scoici aruncate grămadă - unghii negre şi lungi de fiinţe mitice. Grant nu-şi mâncase toată porţia, fiind distras de câteva ori, iar atât discuţia, cât şi mâncarea se sleiseră, astfel că Julia, din politeţe, lăsă şi ea nişte resturi de mâncare în farfurie. Acum, cele trei farfurii stăteau aşezate între ei, un testament al relaţiei lor stranii - el, autorul, şi ea, redactorul.

Julia luă şerveţelul din poală şi se şterse la gură.

— Descrierea crimei face ca lectura să fie greu de dus la capăt, într-adevăr. Iar tortura de la finalul poveştii este

brutală.

Grant horcăi sarcastic.

— Niciunul dintre personaje nu se face plăcut, iar locul în care are loc acţiunea este anost. Londra, dintre toate locurile.

Julia zâmbi.

— Pari aproape ofensat, dar tu eşti cel care a scris povestea.

— Asta aşa e. Insă, pe atunci, eram tânăr şi naiv.

Grant râse în hohote şi înţepă aerul cu o scobitoare, pentru a-şi sublinia punctul de vedere.

— Unele dintre aceste poveşti îmi par frivole acum. Nu ţi se pare că povestea pe care tocmai ai citit-o e mai degrabă sordidă?

— Nu tocmai. Cred că, atunci când citeşti despre moarte doar din amuzament, asta ar trebui să îţi creeze o stare de disconfort, ba chiar să te afecteze somatic. Credeam că asta ai vrut să faci.

— Asta e o interpretare favorabilă, spuse Grant. Sau poate, de fapt, eram un tânăr cu înclinaţii morbide. Nu crezi?

— Tu ştii mai bine decât mine. Dar, după ce am citit, pot să înţeleg de ce ai vrut să publici cartea pe spezele tale, anonim.

— Era şi prea explicită, şi prea academică pentru a fi publicată de o editură cunoscută.

— O alăturare neobişnuită de cuvinte. Julia mai luă o gură de vin. Şi nu ai mai scris nimic altceva după aceea?

— Din moment ce nimeni nu a vrut să publice ce am scris, ce rost avea să continui?

— Lucrurile s-au schimbat de atunci.

— Ei bine, ridică acesta din umeri, o să te cred pe cuvânt.

Julia îşi ridică paharul şi propuse un toast.

— In cinstea unei prime zile productive.

Grant îşi ridică paharul cu vin şi ciocni cu Julia.

— Şi fie ca ziua de mâine să fie la fel ca aceasta.

In ziua aceea, la amiază, după ce terminaseră de lucrat la a doua poveste, Grant îi spusese Juliei că, de regulă, el se odihneşte preţ de o oră sau două, când aerul devine torid. Ii pusese la dispoziţie o cameră liberă, în caz că dorea să facă la fel. Insă Julia se simţise presată să continue lucrul la manuscris, aşa că mersese de-a lungul plajei şi se ascunsese de soare la umbra unui stânci mai mari. Acolo lucrase pentru câteva ore la unele dintre poveşti, până când se trezise şi Grant, care se trezise târziu, iar ei erau amândoi înfometaţi. Julia se oferise să îi facă cinste cu cina.

— Putem citi următoarea poveste cât mâncăm.

Aşadar, au mers pe jos cale de cincisprezece minute până la un restaurant din apropiere, ajungând nu foarte departe de hotelul la care era cazată Julia. S-au aşezat la o masă de pe terasă, de unde puteau vedea marea. Mai erau doi clienţi, la câteva mese depărtare, iar Julia fusese nevoită să citească povestea încet, aproape şoptit.

— Bănuiesc că deja nu mă mai afectează violenţa, spuse ea, dregându-şi vocea. Cred că am citit vreo trei sute de romane poliţiste în ultimii ani.

Grant făcu ochii mari.

— Trei sute de romane?

Roti paharul de vin vizibil agitat, ca şi când numărul pe care-1 auzise îl intimidase.

— E într-adevăr mult.

— Nu e chiar aşa mare surpriză, nu? Doar ştiai că asta mi-e profesia.

— Bănuiesc, răspunse el, dar nici nu pot spune că mă gândisem la asta în mod serios. Probabil că ai mai multe de zis despre poveştile astea decât aş putea eu s-o fac.

Căldura insuportabilă a dimineţii o moleşise pentru tot restul zilei. Iar acum, cu un uşor sentiment de vinovăţie, încerca s-o alunge, străduindu-se din răsputeri să pară energică.

— Explicaţiile tale au fost de foarte mare ajutor.

Mai bău din pahar puţin şi spuse:

— Mulţumesc.

îşi ridică însemnările.

— Iar acum poţi continua să mă ajuţi prin a-mi explica importanţa structurii poveştii citite. Presupun că are de-a face cu faptul că inspectorul Laurie este şi detectiv, şi suspect deopotrivă, nu?

— Da, aşa este. Este un individ morbid, nu crezi? Şi în povestea pe care o citisem înainte de prânz victima era un suspect. In aceasta, detectivul este suspect. Şi aşa ajungem la cel de-al treilea ingredient.

Julia dădu din cap.

— Un detectiv?

— Da sau un grup de detectivi. Acele personaje care încearcă să rezolve crima. Iniţial, considerasem că acest tip de personaj poate fi opţional, adică grupul de detectivi poate să nu aibă niciun membru. De aceea de regulă discut despre *poveşti cu crime* în loc de *poveşti cu detectivi.* Uneori, pur şi simplu nu există un detectiv în poveste. Aşa că nu există nicio restricţie a numărului acestor personaje; poate să nu existe, uneori, niciunul. Şi îi permitem acestui personaj să se poată suprapune peste grupul de suspecţi, ca în cazul de faţă. Se poate chiar să fie subscris categoriei victimei, deşi e puţin mai dificil să reuşeşti acest lucru.

Julia nota de zor în carnetul ei şi, deşi băuse destul, mâna nu avea niciun tremur, nicio ezitare. „Suspecţi, victime şi detectivi. Primele trei ingrediente ale unei poveşti despre o crimă.“

Işi ridică privirea din carnet.

— Da. Iar acum e rândul tău, spuse Grant, dregându-şi vocea. Vinul îl făcuse să vorbească mai direct, mai îndrăzneţ.

— Adică?

— E rândul tău să-mi oferi explicaţii. Nu e ăsta obiceiul nostru? Eu expun teoria, iar apoi tu-mi indici anumite detalii care mi-au scăpat din vedere? Sunt sigur că ai găsit nişte incongruenţe şi în această poveste, nu?

Julia privea foaia de carnet, continuând să scrie. Cât timp vorbise Grant, ea nu-şi ridicase privirea, însă pe buze i se aşternu un zâmbet.

— Am impresia că mă testezi. Ai creat aceste puzzle-uri din poveşti ca un fel de capcană în care să pic?

— Ba chiar deloc, spuse el rânjind. Le-aş fi pus mai degrabă ca pe un soi de glumă, nimic mai mult.

— Ele îmi testează abilitatea de analiză şi observare a detaliilor până la limită, recunosc. Din fericire, sunt o persoană care îşi ia notiţe în mod obsesiv.

— Şi ce ai observat de data asta?

Julia se opri din scris şi îl privi în ochi pe Grant:

— Ei bine, că tot ai adus vorba, e ceva ce am observat la această poveste. O discrepanţă, să spunem.

Grant îşi scoase scobitoarea din gură.

— Spune-mi, sunt curios să aflu.

Julia bătu cu degetele în masă.

— Descrierea bărbatului îmbrăcat în costum albastru de la începutul poveştii este contrazisă complet, prin fiecare element de detaliu, de descrierea bărbatului îmbrăcat în albastru de la finalul poveştii.

— Aaah, spuse Grant. Dar e un aspect interesant, nu crezi?

— Dacă o iei de la capăt şi citeşti cu atenţie, observi. Personajul nu mai are faţa rotundă şi păr negru, nici gât mic şi mustaţă mare, ci are o faţă mare, albă, gât lung şi mustăcioară. Şi nu ni se oferă nicio explicaţie pentru

asta.

— Da, înţeleg, spuse Grant privind înspre mare. In acest caz este probabil să fi greşit. Dar cred că ai dreptate. Nu cred că a fost chiar o greşeală.

Julia notă ceva în carnet.

— Mă roade, zise ea, s-o las aşa, necorectată. Dar, dacă e să ne gândim la restul de nepotriviri din poveştile anterioare, pare să se încadreze într-un tipar.

— Da, aşa cred şi eu. Ce simţ al umorului aveam şi eu pe atunci.

Julia oftă, copleşită de oboseală.

— Haide să lăsăm lucrurile aşa şi să încheiem pe ziua asta, ce zici? Mi-ar plăcea să pot să-mi las carnetul şi stiloul deoparte şi să-mi mai torn un pahar de vin, dacă nu te deranjează.

— Te rog, spuse acesta, poţi să termini carafa.

Şi îşi turnă restul carafei de vin în pahar gândindu-se totodată la munca de redactare care îi rămânea de făcut. Apoi se lăsă pe spate şi privi stelele.

— Ce e atât de special la insula asta, Grant?

întrebarea păru să îl ia prin surprindere.

— Ce vrei să spui? Este o insulă superbă.

— Da, este, însă e atât de liniştită, atât de goală. Nu îţi vine niciodată să pleci de aici?

— Niciodată. Toate amintirile mele sunt aici.

Sorbi destul de mult din paharul de vin.

— Eşti un om foarte secretos.

— O să consider că e un compliment.

— Eu cred că tu eşti un spion. Care lucrează la ceva top secret. Sau că fugi de lege.

Prelungi ultimul cuvânt rostit timp de aproape o secundă, mai degrabă părând a-1 borborosi.

— Eşti pregătit să vorbeşti acum, că ai ceva la bord?

— Despre ce anume?

— Despre *Crima cusută cu aţă albă.* Strangularea lui Elizabeth White în vecinătatea Spaniards Inn de pe Hampstead Heath, in august, 1940. Şi motivul pentru care i-ai dat cărţii tocmai acest titlu.

Grant, vizibil obosit, ridică din sprâncene.

— Ţi-am spus deja tot ce ştiu despre acest caz. E doar o coincidenţă.

— Să înţeleg că alcoolul nu te-a ajutat să-ţi aminteşti totul, nu?

— Nu ştiam că ăsta e unul dintre efectele secundare ale alcoolului.

— Stimulează mintea, zise Julia ridicând din umeri.

— Stimulează imaginaţia, asta e sigur.

— Ce e sigur e m-am îmbătat puţin, spuse ea cu paharul în mână, însă nu mi-a luat mult ca să văd potrivirea. Azi-dimineaţă te-am întrebat de ce te-ai ascuns pe această insulă. Nu mi-ai răspuns. Iar astăzi, la prânz, am evidenţiat legătura dintre cartea ta şi o crimă nerezolvată. Deci între toate astea există o legătură; de asta eşti aici?

Grant era extrem de amuzat:

— Crezi că eu sunt ucigaşul?

— Nu ştiu ce să cred, eu doar pun întrebarea care trebuie.

— Atunci, ţi-aş spune să-ţi regândeşti munca de detectiv. Ce sugerezi este că am ucis pe cineva, apoi am

scris o carte al cărei titlu este acelaşi cu felul în care a fost botezată crima. Iar apoi, la câţiva ani distanţă, am fugit?

— Ei bine, ai un alibi?

Grant zâmbi.

— Nu am unul care să-mi vină acum în minte, nu.

— Atunci, poţi să-ţi demonstrezi nevinovăţia prin a-mi spune motivul real pentru care ai venit pe această insulă. Ţi-ai părăsit soţia şi locul de muncă pentru a locui ca un eremit aici - dar de ce?

Grant era tot mai amuzat, iar pe faţă i se aşternuse un zâmbet larg:

— Discuţia asta a devenit dintr-odată foarte personală.

Julia observă că mâna lui era încleştată în jurul paharului de vin şi tremura uşor:

— Da, aşa e, zise ea, dar nu e doar ca să fac conversaţie. Intr-un anume sens, prin publicarea acestei cărţi, ne angajăm amândoi într-o relaţie de afaceri. Trebuie să pot avea încredere în tine.

Grant clătină din cap.

— Nu vreau să discut despre lucruri care au avut loc acum mai bine de douăzeci de ani. Mă poţi întreba despre orice altceva, spuse el ridicându-şi mâinile într-un gest defensiv.

Le lăsă apoi să cadă pe masă, însă făcuse gestul neatent, atinse piciorul paharului, care se ciobi. Bucata de sticlă se roti pe faţa de masă şi se opri în faţa Juliei, un obiect care semăna doar cu un mănunchi de linii translucide peste ţesătura albă a feţei de masă.

— Nu te-ai recăsătorit în douăzeci de ani. Putem discuta despre asta?

Grant lăsă din mână paharul spart şi începu să desfacă midiile care mai erau în farfurie; o compulsie fără rost.

— Nu, nu putem, răspunse el.

— De ce nu mai scrii?

— E târziu. întrebările astea mă obosesc. Ultima scoică nu se lăsă deschisă, aşa că, pentru a pune un ultim punct conversaţiei, Grant ridică farfuria de la mijlocul mesei şi o goli peste stâncă, lăsând midiile să cadă în mare, urmate de sunetul scoicilor lovindu-se de pietre şi o bufnitură puternică, în momentul în care aşează farfuria înapoi pe masă.

Julia îşi închise caietul de notiţe.

7
UN INFERN ÎN LUMEA TEATRULUI

Iniţial, focul era doar un fir de fum ce ieşea pe un geam de la etajul doi al unei clădiri pe care câţiva trecători îl arătau cu degetul şi despre care discutau. Părea că cineva se juca cu un zmeu pe cer. Apoi s-a îngroşat într-un şomoiog perfect curbat care semăna cu şuviţele cârlionţate dintr-o reclamă la şampon. Curând se extinse dincolo de acel geam şi toată partea de sus a clădirii fusese cuprinsă de fum. Imediat apoi surveni o altă modificare: ramuri complexe, dense de fum negru începuseră să apară, înflorind în căldura fertilă şi înăbuşitoare. Clădirea era, în fapt, unul dintre cele mai mari magazine din Londra - cu mii de oameni înăuntru, ticsită de haine şi mobilier - şi părea că va fi zdrobită de o mână demonică gigantică, ale cărei degete subţiri zgâriau cerul.

Helen Garrrick, care stătea singură la o masă pentru două persoane, privise toată tărăşenia timp de treizeci de minute; curba pe care o făcea strada unde se afla o lăsa să vadă totul foarte bine de pe locul ei de lângă fereastră, deşi focul se declanşase la numai câteva sute de metri, pe aceeaşi parte de stradă.

La început, a părut un fel de distracţie, o diversiune

bine-venită de la actul de a mânca, dar când prima victimă se târâse afară din clădire, după evacuare - un bărbat în vârstă îmbrăcat în haine de portar care fusese călcat în picioare de oamenii grăbiţi să iasă mai repede din clădire - s-a simţit extrem de vinovată şi jenată, într-atât, încât abia dacă a reuşit să se atingă de ce comandase la felul întâi. Câţiva tăiţei, atât. Dar, pe cât de oribilă era priveliştea aceea, nu

se compara cu imaginea îngrozitoare dinspre partea de sus a clădirii, unde ultimele două rânduri de ferestre lăsau să se vadă mişcările repetitive şi ineficiente ale oamenilor, care îşi dădeau seama că rămăseseră blocaţi acolo. Ţipau, şi spărgeau geamurile, şi se tot aplecau pe ferestre, privind în jos, dar nu aveau unde să se ducă. Helen pricepu că, deşi incendiul îi păruse iniţial că nu ar fi un pericol - un şir de văpăi incolore risipite de vânt -, încă de la început oamenii rămăseseră blocaţi acolo, de când scările se umplu- seră de fum. In clipa aceea, tot entuziasmul pe care îl resimţise se transformase în vină, iar ea termină de mâncat cu lacrimi în ochi.

Conversaţiile din restaurant erau o coloană sonoră numai bună pentru incendiul din clădirea alăturată, un amestec de voci tot mai ridicate şi murmurul continuu, haotic, în vreme ce sunetul unei linguri lovite de un pahar de vin părea să imite perfect o alarmă.

Gestul continuă până când sunetele din restaurant s-au oprit, iar toţi cei prezenţi, tăcuţi, s-au uitat spre şeful de sală, de parcă era un circar, gata să ingereze un ou uriaş de sticlă.

— Doamnelor şi domnilor, spuse acesta, gesticulând cu paharul şi lingura. Avem din întâmplare vreun doctor printre noi? Sau vreun poliţist? Un militar, poate?

Şeful de sală era slab de tot, ca un fus, vorbea cu un accent puternic, iar faţa îi era acoperită de o barbă de

diavol. Din sală se auzi un murmur, în timp ce lumea dădea din coate, însă nu se desluşi nimic concludent.

— Cineva care ocupă o poziţie oarecare cu un grad de responsabilitate în cadrul comunităţii?

încăperea era în continuare tăcută. Şeful de sală continuă:

— In regulă. Vă rog să îi comunicaţi ospătarului dacă aveţi informaţii.

încheie şi se aplecă în semn de recunoştinţă, după care ieşi, lăsându-şi clienţii să-şi continue masa.

— Vrea să ştie dacă cineva poate ajuta cu evacuarea, opină un bărbat aşezat bine cu spatele-n scaun, la o masă lângă Helen. In caz că se va ajunge la asta.

Nu se va ajunge la asta, gândi Helen. Focul era în continuare la două sute de metri depărtare. Dacă ar evacua zona asta, de ce nu ar fi evacuat şi restul vestului Londrei?

Un ospătar trecu pe lângă masa ei; Helen făcu un semn cu mâna pentru a-i atrage atenţia, iar acesta se aplecă să întrebe:

— Este totul în regulă, doamnă?

Simţea foarte multă simpatie pentru şeful de sală. Ştia cum este să cauţi voluntari şi să nu găseşti vreunul; era ca şi cum împingeai un bolovan până în vârful dealului pentru ca apoi să cadă iarăşi la baza acestuia, ţintuindute, gata-gata să izbucneşti în lacrimi. Iar mai grav era faptul că ştiai că trebuie să te iei de cineva şi apoi să te simţi ca un om rău tot restul zilei. Să fi fost oare simpatia sau vina în care se complăcuse timp de douăzeci de minute motivul pentru care a făcut un pas în faţă? Sau poate impulsul demonic, ce-o copleşea uneori, de a face exact lucrul la care nimeni nu s-ar fi aşteptat? Poate puţin din toate trei.

Vorbi încet.

— Mă gândeam să îi spui colegului tău că sunt profesoară la o şcoală de fete din Guildford, dacă îl ajută în vreun fel. Dar bănuiesc că i-ar fi mai de folos un bărbat.

A fost imediat condusă la şeful de sală, domnul Lau, ca o victimă gata de jertfire sau ca şi când ar fi avut din nou treisprezece ani şi fusese trimisă în biroul directoarei. Din moment ce era nouă în profesia ei, deseori îşi petrecea timpul comparând tot ce făcea cu propriile experienţe legate de şcoală - care, la urma urmei, nu erau atât de îndepărtate, de vreme ce călugăriţele continuau să îi bântuie unele dintre coşmarurile sale ocazionale -, iar teama de atunci semăna cu cea de acum. Şi jena părea să fie asemănătoare, ca atunci când porţi haine nepotrivite.

Domnul Lau o aştepta într-un colţ ascuns al restaurantului, undeva la capătul treptelor acoperite de un covor roşu aprins, ca o limbă atârnând de la etajul de sus.

— Domnule Lau?

Treptele dispăreau într-un spaţiu întunecos din spatele lui; a făcut câţiva paşi înspre ea pentru a discuta în linişte, punând-o

într-o postură de inferioritate, dominând-o de sus, cu trupul său zvelt profilat pe fundalul roşu; părea un preot sau un judecător.

— Doamnă, zise el înclinându-se, iar gesturile lui umplură spaţiul parcă.

— Helen, Helen Garrick, zise ea şi îi întinse mâna, pe care el o sărută.

— Te aştepţi să găseşti măcar un om de bună credinţă în orice restaurant aglomerat, dar trebuie să admit că am avut îndoielile mele.

— Cu plăcere, a răspuns Helen, uşurată să vadă că îi vorbeşte ca unui egal, uitând astfel de anxietăţile sale

privind orice încercare de a disciplina. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să vă cer să faceţi ceva mai degrabă delicat, zise cu o uşoară ezitare. Dar veţi avea toată recunoştinţa mea.

— E legat de incendiu?

— Incendiul? Nu, nu tocmai. Focul este o scamatorie, o diversiune doar.

— Ah, zise Helen, uşor dezamăgită.

Domnul Lau se holba la covor cu o privire îngrijorată, răsucindu-şi cu un gest afectat barba cu vârful degetelor.

— Trăim vremuri tulburi. îmi pare rău să vă spun, dar a avut loc un deces în restaurant.

Helen murmură:

— O, Dumnezeule!

— Avem câteva camere sus. Una dintre ele este folosită în această seară pentru ceea ce bănuiesc a fi o aniversare. O ocazie festivă. Insă gazda a fost ucisă. Omorâtă, mai bine spus.

Cuvântul răsună, cu prestanţă, din pricina accentului bărbatului, care rosti toate silabele la fel.

— Ucisă? Ochii i s-au mărit; ce anume, oare, urma să îi ceară să facă? Păi, în acest caz, trebuie chemată poliţia.

— Avem un telefon; tocmai ce-am vorbit cu poliţia. Tonul vocii deveni tot mai grav: Situaţia e însă delicată. Vor trimite pe cineva, desigur. Dar poliţiştii din zonă sunt ocupaţi cu incendiul de afară. Mi s-a dat de înţeles că se închid drumuri şi se evacuează clădiri. O urgenţă, desigur.

Helen încuviinţă din cap:

— Bineînţeles.

— Până când situaţia respectivă nu este sub control, este greu de imaginat că vor trimite pe cineva ca să asigure şi să izoleze scena crimei. Am fost rugat să mă ocup eu de asta.

— Aha. începea să-şi dea seama unde ducea discuţia.

— Mi-au spus că, una peste alta, nu e ceva urgent, de vreme ce nimeni de aici nu este într-un pericol imediat.

— Ei bine, asta este foarte bine, măcar atât.

— Nu am angajaţi pe care să-i deleg, continuă domnul Lau. Mai mulţi dintre cei care trebuiau să ajungă până acum sunt blo- caţi pe drum din pricina incendiului. Am explicat asta poliţiei. Mi s-a spus că orice doctor sau profesor este de ajuns, doar să fie cu ochii în patru la locul crimei până apare cineva de la poliţie.

Helen era convinsă că nu au spus profesor, dar nu a vrut să-l provoace.

— Da, înţeleg.

Nu mai putea să refuze de-acum, nici dacă asta însemna să piardă trenul, aşa că zise:

— Ce am de făcut, mai exact?

— Simplu: să fiţi cu ochii în patru. Să vă asiguraţi că nimeni nu deranjează scena crimei, că nu e contaminată de nimeni şi că musafirii nu părăsesc locul. Nu ar trebui să dureze prea mult.

— Oaspeţii sunt încă acolo?

încercă să-şi ascundă dezamăgirea; îşi imaginase cum bea vin, doar ea şi un cadavru, privind apusul.

— Cinci dintre ei. Pe cei care urmau să sosească, îi vom întoarce din drum. Dar am fost rugat să mă asigur că niciunul dintre cei cinci nu pleacă de aici până când poliţistul care va fi trimis nu le ia declaraţiile.

— Iar criminalul? Unul dintre ei?

Domnul Lau a oftat, îndelung, părând serios pus pe gânduri.

— E posibil, da. Dar nu v-aş cere să faceţi aşa ceva dacă aş considera că există un real pericol la adresa dumneavoastră. Doar să staţi cu grupul de musafiri, ca să fie o certitudine a numărului de persoane.

— în regulă.

Helen se nelinişti pe dată; se înjura că s-a oferit să dea o mână de ajutor. Crezuse că va fi ceva de care s-ar fi putut ocupa în doi timpi şi trei mişcări.

Domnul Lau îi cuprinse mâna într-a lui.

— Doamnă, desigur, vă voi invita aici, într-o zi aleasă de către dumneavoastră pentru a cina cu noi din nou. Pentru a cina cu mine chiar. Şi nu va trebui să plătiţi. Cum nici azi nu trebuie să plătiţi.

— Vă mulţumesc, răspunse Helen cu voce slabă.

— Voi fi jos, dacă aveţi nevoie de mine; nu trebuie decât să mă strigaţi.

Odată spuse toate astea, a condus-o pe treptele pline de sânge şi a deschis uşa din faţa lor de la ultimul etaj. în timp ce păşeau înăuntru, formele lor parcă s-au contractat, ca un pumn care se strânge sau un gât care tocmai înghite ceva.

De data aceasta, senzaţia că e dusă la tăiere a devenit mult mai pregnantă; cei cinci musafiri formau un semicerc în jurul camerei, ca un orizont de carne de om, şi o priveau circumspecţi pe Helen, întrebându-se cine este şi ce urma să facă acolo. Au schimbat câteva ocheade între ei, apoi s-a produs un fel de declic, care a însufleţit întreaga scenă.

Domnul Lau a făcut un pas în faţă şi li s-a adresat:

— Am vorbit la poliţie. Pe cele cinci feţe s-a aşternut o expresie de mirare. Ofiţerii vor ajunge curând. A făcut câţiva paşi, ca actorul pe scenă. Sunteţi rugaţi să rămâneţi cu toţii aici până atunci. Din pricina incendiului, însă, deocamdată totul în jur este blocat. Domnişoara Garrick este aici din partea poliţiei.

Le-a făcut cu mâna în semn de prezentare; zece ochi s-au îndreptat spre ea.

— Va prelua comanda între timp şi se va asigura că nimic nu este mişcat sau atins. Şi că nimeni nu pleacă.

Această delegare de autoritate - de la cineva cu

greutate spre un impostor - ar fi fost de mai mare impact dacă Helen nu ar fi stat

chiar în spatele lui, eclipsată de constituţia lui subţire. Se simţea ca un truc de magie care eşuase. A făcut, apoi, un pas timid înainte.

Cei cinci oaspeţi erau un bărbat şi o femeie extravaganţi - evident, un soi de cuplu -, care stăteau foarte aproape de uşă; un alt bărbat şi o altă femeie ce stăteau, într-un fel bizar, unul lângă celălalt în colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi o altă femeie ce se sprijinea de perete.

Femeia extravagantă discuta cu domnul Lau, ignorând-o pe Helen.

— Nu putem merge afară pentru o gură de aer proaspăt, acum cât încă e lumină, şi să revenim deîndată ce poliţia reuşeşte să ajungă aici?

Domnul Lau îi zâmbi, răbdător. Făcuse un pas în spate.

— Mă tem că nu se poate, am fost instruit să vă reţin aici.

— Este absurd, spuse aceeaşi femeie pe un ton gâtuit şi plin de neîncredere. Este dezgustător! Să fim blocaţi aici, cu un cadavru la nici zece metri depărtare.

Femeia din colţ - slabă, cu ochi mari, albaştri şi îmbrăcată cu o rochie albastru-închis - ţipă la auzul acestor cuvinte şi se sprijini de bărbatul de lângă ea. îşi trecu mâna pe după umărul lui şi îşi sprijini capul pe braţul său; era limpede că nu erau într-o relaţie amoroasă. Bărbatul purta un costum maro. Avea sprâncene aproape negre, stufoase, iar părul era grizonant, deşi nu putea să aibă mai mult de 40 de ani.

Este ca o excursie cu clasa, gândi Helen.

Fusese în excursie la St. Albans la începutul verii. Trebuise să conducă un grup relativ mare de fete -

douăzeci şi cinci, sau pe acolo - de la gară până la ruinele romane, un grup de fete ale căror capete păreau un mozaic de tunsori. în timpul acelei excursii, Helen descoperise şi ajunsese să-i urască pe cei care aveau darul să stârnească numai probleme în astfel de deplasări, iar oamenii care se aflau acum în faţa ei erau la fel: femeia care vorbise era calmă, genul aparent rezonabil care, în mod instinctiv, s-ar opune autorităţii şi s-ar folosi de întrebările pe care le pune pentru distragerea atenţiei. Cu acest gen nu se poate discuta niciodată, e ca şi când te-ai lupta cu apele mării.

— Sunt de acord, spuse Helen. Nici mie nu-mi place să fiu aici. Dar vom face cum ni s-a cerut.

Femeia îmbrăcată în rochia albastră avea ochii înlăcrimaţi şi vorbi răstit la auzul cuvintelor lui Helen:

— Poţi spune asta, dar tu nu ai văzut cadavrul! Nu ai văzut ce i s-a făcut.

Femeia arţăgoasă zâmbi şi se uită la Helen.

— Şi cine eşti tu, mai exact? Nu eşti din partea poliţiei?

— Eu abia am ajuns, ca să fiu cu ochii pe voi. Helen râse şi încercă să facă o glumă: Bănuiesc că sunt mai trează decât mulţi dintre voi.

Nimeni nu-i răspunse.

Se auzi un scârţâit de podea din spatele ei. Se întoarse. Domnul Lau, satisfăcut în mod vizibil de cum păreau să se aştearnă lucrurile, se strecura afară din cameră. Făcu o plecăciune atât de adâncă, de parcă se făcu nevăzut, apoi deschise uşa şi ieşi.

Helen se răsuci la loc spre cameră; cele cinci continuau să se holbeze la ea.

Partenerul femeii extravagante - un bărbat tânăr, atrăgător, cu puf blond pe faţa cu trăsături frumoase,

bine definite - făcu un pas înainte, zâmbi şarmant şi îi întinse mâna.

— Unde-mi sunt manierele? Numele meu este Griff, Griff Banks.

S-au salutat cu căldură.

— Mulţumesc. Eu sunt Helen. Se întoarse spre ceilalţi; situaţia îi părea familiară. N-ar fi rău să ne prezentăm.

Griff făcuse un pas înapoi şi îşi puse braţul în jurul femeii de lângă el, care-şi feri privirea.

— Ea e Scarlett.

Helen se întoarse spre celălalt cuplu, şleampăt, prin comparaţie. Bărbatul în costum maroniu privea pe fereastră, probabil la incendiu; lumina îi bătea direct în părul care începuse deja să i se răărească. Se întoarse încet înspre Helen, ca şi când s-ar fi eschivat, într-un moment critic din timpul unui meci de box şi, preţ de câteva secunde, păru să-şi fi uitat replica.

— Ah, numele meu este Andrew Carter. Imi pare bine de cunoştinţă.

îi zâmbi lui Helen, iar zâmbetul îi scoase la iveală dinţii stricaţi. îşi strânse de talie partenera care plângea, ca pe un fruct care era mult prea copt. Toată tristeţea aceea părea să se reverse din ea în timp ce rochia albastră i se boţea.

— Ea este sora mea, Vanessa. îmi pare rău, toată situaţia asta a afectat-o destul de puternic.

— O, nu trebuie să vă cereţi scuze, spuse Helen.

De fapt, se întreba de ce ceilalţi nu fuseseră la fel de afectaţi. *Din cauza şocului,* presupuse ea. Vanessa îşi şterse lacrimile şi veni să dea mâna cu Helen, mergând cu un şchiopătat uşor.

— îmi pare bine.

Helen se întoarse înspre colţul camerei unde stătea, vizibil agitată, cea de-a treia femeie, îmbrăcată în rochie

verde; ultima membră a grupului bea un pahar de vin rece, ascunsă în colţul umbrit. îşi puse paharul pe una dintre măsuţele împrăştiate prin cameră şi îşi drese vocea.

— Bună. Numele meu este Wendy Copeland.

Neştiind ce să facă mai departe, făcuse vag cu mâna către ceilalţi oaspeţi.

— Bună, tuturor.

— Mulţumesc, spuse Helen. Şi poate cineva să-mi spună, vă rog, unde este cadavrul? Mă tem că mi-au fost date foarte puţine informaţii.

Griff ridicase mâna.

— Este în baie.

— îmi arătaţi, vă rog? Dacă nu vă supăraţi.

Griff se încruntă.

— Sunteţi sigură? Nu e o privelişte plăcută.

Helen nu era mânată decât de curiozitatea ei morbidă. Dar simţea şi ea că, la o adică, ar fi putut argumenta că era necesar să cunoască scena crimei, pentru a şti ce anume are de păzit. Aşa că insistă.

— Da, vă rog. Sunt sigură.

Griff o privi din cap până-n picioare.

— Bine, atunci, spuse şi se întoarse spre peretele din stânga ei. Deschise uşiţa de acolo. Helen merse după el. Scarlett, lăsată singură lângă geam, se uită la cei doi cu o privire suspicioasă.

Camera era mai mare decât se aşteptase, cu o chiuvetă şi o oglindă faţă în faţă cu uşa, iar toaleta era în dreptul peretelui din dreapta lor. Intre cei doi era un gemuleţ spart. In încăpere mai erau un raft plin de prosoape, în dreptul toaletei, şi un coş de gunoi lângă uşă. Cadavrul era cel care evidenţia toate trăsăturile încăperii: zăcea în diagonală pe podea, cu capul în colţul dinspre ei.

Era cadavrul unui bărbat aşezat pe spate, cu faţa acoperită cu un sacou negru, care îi fusese scos şi pus peste el. O dâră de sânge aproape închegat pornea de acolo de unde ar fi trebuit să-i fie bărbia. Părea ca şi când ar fi mâncat ceva imposibil de digerat şi, prin urmare, scuipase totul la loc.

— Cine este?

— Asta este gazda noastră, Harry Trainer. Dramaturgul. Astăzi era ziua lui.

Ingenunche pentru a ridica sacoul şi văzu, sub el, chipul unui om cam de vreo 30 de ani; o faţă palidă, fără trăsături ieşite din comun, acoperită de o barbă îngrijită şi perciuni. Privirea îi era aţintită uşor spre stânga, cu capul îndreptat tot într-acolo; ceafa fusese lovită puternic, iar capul îi stătea pieziş faţă de podea. O băltoacă de sânge desenase un halou negru în jurul său. Priveliştea era una de tristeţe amară. Ii prinse fruntea între degetul mare şi arătător şi o mişcă puţin, detectând traiectoria inegală în care se deplasa pe faianţă.

In jurul trupului, sângele formase un model dezlânat.

— Aşa l-aţi găsit?

— Era pe burtă. Rana de pe ceafă era de neprivit, aşa că l-am întors pe spate. I-am verificat pulsul. Apoi i-am dat sacoul jos şi l-am acoperit. Dar tot restul a rămas neatins.

Niciuna dintre haine nu-i era deranjată.

— Nu arată ca cineva care tocmai se pregătea să folosească toaleta.

— Nu. Ucigaşul probabil că s-a mişcat repede.

— Doar dacă nu cumva tocmai ce terminase. Helen se ridică. Săracul Harry.

— Cred că asta e tot, spuse Griff, îndreptându-se spre uşă.

Helen nu era sigură dacă să continue sau nu discuţia.

Instinctul îi spunea să răspundă grabei lui Griff, dar ştia şi că dacă reţine acum cât mai multe detalii, le-ar putea folosi mai târziu, când martorii şi-ar pierde din claritate.

— Deci asta era petrecerea de ziua lui? întrebă Helen.

— Ceva restrâns. Nu era un om cu care să te înţelegi uşor, dar câţiva dintre noi îl plăceau, spuse Griff, oftând.

— Pot să întreb cine a descoperit cadavrul?

— Toţi, bănuiesc. Harry se scuzase. La un moment dat am observat că dispăruse de ceva timp. Am bătut la uşă, dar nu a răspuns nimeni, aşa că am spart uşa.

Se întoarse pe loc şi examină încuietoarea. Era numai un zăvor. Unul metalic, prins în cuie pe uşă şi deplasat acum cu circa un centimetru; abia se mai ţinea în vârful cuielor, ca cineva care merge pe picioroange.

— Deci voi, toţi cei cinci, eraţi aici când cadavrul a fost găsit?

— Da, spuse şi ridică din umeri, în semn că nu-şi bătuse capul prea mult cu situaţia. Aşa cred.

— Dar nu era prezent niciun angajat al restaurantului?

— Nu. Abia ce ajunseserăm. Cred că mâncarea urma să fie servită puţin mai încolo, dar aduseseră vinul, mult vin, până când urmau să ajungă toţi musafirii.

Se duse la geam. La prima vedere, părea să dea înspre o curte din spatele străzii, ascunsă vederii, dar, de fapt, era amplasată pe o latură a clădirii şi dădea direct deasupra acoperişului magazinului de lângă restaurant.

— Dacă uşa era încuiată pe dinăuntru, ucigaşul trebuie să fi ieşit pe geam.

— Da, şi tot pe acolo trebuie să fi şi intrat.

Helen şi-l imagină pe făptaş pe acoperiş, aşteptând, în bătaia ferestrelor clădirilor de vizavi, privind pe furiş în baie ori de câte ori auzea zgomot.

Griff continuă:

— Harry îşi avea detractorii săi, cum ziceam. Nu ştiu cine mai fusese invitat la această petrecere, dar lumea trebuie să fi ştiut de ea. Nu i-ar fi fost prea greu unuia dintre cei care-1 urau să se urce pe acoperiş şi să stea la pândă. La un moment dat, tot ar fi trebuit să folosească toaleta.

Imaginea asta i s-a părut absurdă lui Helen.

— Dar nu ai văzut pe nimeni?

— Mă tem că nu.

Inspectă fereastra. Sticla, în mare parte, dispăruse, iar cioburile ascuţite acopereau pervazul şi podeaua de sub el. Fusese spartă din afară. Cu batista pe care o avea la ea, a ridicat un ciob triunghiular, încă agăţat de tocul ferestrei: pe vârf era sânge.

— Cineva s-a tăiat.

— Ai grijă, spuse Griff.

Se aplecase şi privea afară. Pe partea cealaltă a acoperişului se putea vedea un ciocan care părea mâncat de rugină, dar considera că era peste atribuţiile sale să iasă pe geam şi să-l recupereze. O pisică neagră stătea lângă ciocan, lingându-se pe labe, pe blana presărată cu cenuşă. Ziua era caldă, iar cerul de deasupra acoperişurilor era brăzdat de câţiva nori negri.

— Mă întreb dacă o fi suferit?

Griff începu să se agite.

— Conversaţia asta devine mult prea morbidă. Harry şi-ar dori ca noi să-i celebrăm viaţa, nu să ne gândim cum a murit.

— îmi pare rău, spuse Helen.

Interacţiona foarte puţin cu bărbaţii în viaţa sa de zi cu zi şi schimbările astea de stare la care asista o nelinişteau, chiar dacă era convinsă că vorbise cât se poate de detaşat. Mai aruncă o ultimă privire asupra camerei, încercând să reţină toate detaliile. Spaţiul îngust începuse să miroasă a fum.

Helen întrebă:

— Crezi că ar trebui să acoperim fereastra? Toate astea vor fi, în scurt timp, pline de cenuşă.

— Ştiu exact ce putem folosi, răspunse Griff. Plecă şi reveni cu două meniuri mari dreptunghiulare cu vinurile: se potriveau perfect în rama ferestrei, iar cele câteva bucăţi de sticlă rămase le fixaseră-n loc.

Helen afişă un zâmbet timid.

— Iţi mulţumesc pentru tot ajutorul tău - Griff, nu?

— Te rog. Harry mi-a fost prieten; fac orice ca să pot ajuta, spuse şi îi strânse iar mâna. înainte să-i dea drumul, îi strânse o clipă vârfurile degetelor.

— Iar acum, că am transferat toată înţelepciunea în creierul altei persoane, pot în sfârşit să mă duc să beau.

Când Helen ieşi din baie cu Griff, îl găsi pe Andrew Carter în faţa uşii:

— Sora mea se simte slăbită, o poţi ajuta?

— Desigur, răspunse Helen. Era ceva des întâlnit la şcoală. O conduse la o masă la care stătea Vanessa Carter; Helen o împinse în spate, apoi i-a turnat un pahar cu apă.

Andrew o privea muncind:

— In mod normal nu este aşa, să ştii.

Helen nu era obişnuită cu oamenii care se justificau în faţa ei. Situaţia i se părea jenantă:

— E în regulă, serios, e o reacţie de înţeles.

— Dar, pe de altă parte, asta nu e o crimă obişnuită, aşa cum, probabil, ţi-ai dat seama.

Helen intuia că voia să-i spună ceva:

— La ce te referi?

— Ţi s-a părut neobişnuită scena crimei?

încerca să pară că se gândeşte.

— Pare că ucigaşul a intrat pe fereastră. Dar mi-e greu să-mi dau seama cum ar fi reuşit să-l ia pe Harry prin surprindere astfel.

— Altfel spus, Andrew dădea din cap cu un entuziasm pe care încerca să-l mascheze drept resemnare, crima este una imposibil de comis.

— Sau poate că a intrat pe geam şi l-a lovit cu ceva.

Andrew îşi încleştă mâinile în jurul mesei, dând la iveală toată sălbăticia din el:

— E ceva ce trebuie să ştii, dar nu am crezut că ne vei crede, nu înainte de a fi admis că e o crimă imposibil de înfăptuit.

Helen nu ştia cum să reacţioneze la auzul acestor cuvinte; a râs nervos, spunând:

— Voi încerca.

— Ceea ce probabil că nu ţi-a spus Griff, continuă Andrew cu un licăr de dispreţ pe chip, este că fix înainte ca crima să aibă loc s-a auzit un schelălăit terifiant. Nu era foarte puternic, dar a durat aproape un minut. Sunetul era identic cu cel pe care un câine mare l-ar scoate.

Helen încercă să-şi mascheze entuziasmul.

— Când s-a auzit, mai exact? Fix înainte să fie ucis, ai zis. Dar fix înainte de ce anume?

— Cu aproape trei minute înainte să observăm că lipseşte. Numai eu şi Vanessa l-am auzit.

Vanessa îşi ridică de pe genunchi capul; îşi recăpătase culoarea în obraji.

— Am văzut totul, spuse ea şi părea sinceră. Venise din foc. Eram la fereastră, mă uitam cum se înalţă primele flăcări şi deodată pur şi simplu a sărit din foc: un câine imens, negru, fosforescent, de parcă era făcut numai din fum. Aici s-a petrecut ceva drăcesc, spuse cu ochii ei albaştri mari cât cepele.

Helen vorbi cu un ton neutru:

— Crezi că a fost ucis de un spirit?

Când era la şcoală, fantomele şi spiritele formau un fel de monedă de schimb cu care fetele îşi cumpărau una de la cealaltă vizibilitatea; se zvonea că sunt peste tot. Insă Helen nu văzuse niciodată nimic; doar forme în întuneric, din când în când, şi, desigur, călugăriţele care bântuiau

pe coridoarele întunecoase. Şi chiar şi atunci când era într-o stare extrem de credulă, niciodată nu auzise ca vreo fantomă să facă ceva atât de direct pe cât părea să sugereze Vanessa: să omoare pe cineva cu ciocanul.

— Nu, răspunse Vanessa. Cel mai probabil a fost ucis de-o mână de om, dar una ghidată şi ajutată de ceva malign. Poate diavolul însuşi.

— Harry, spuse Andrew, era un om chibzuit. Eu însumi sunt actor. Vorbeam deseori, uneori ore în şir, despre arta actorului; îl consideram prieten. Dar, în rest, viaţa lui era cuprinsă de un soi de imoralitate pe care eu nu puteam s-o tolerez. Totul la el se rezuma la băutură şi femei. Nici sora mea nu a fost ferită de asta.

Vanessa îşi lăsă privirea în jos, ruşinată.

— Era seducător când l-am cunoscut. Eram tânără, iar el era fermecător.

— Ce credem noi că s-a petrecut, continuă Andrew, este că focul din josul străzii a devenit, pentru scurtă vreme, o uşă spre iad, iar diavolul a găsit ocazia perfectă ca să-şi recupereze unul dintre demoni.

Helen încuviinţă, dar nu credea un cuvânt din cele spuse. A stat în tăcere câteva secunde, cât să se limpezească apele, apoi a îndrăznit să întrebe:

— Ai menţionat femei. A fost vreo femeie în viaţa lui de curând?

Andrew dădu din cap în semn de nu. O privi pe Vanessa; ea ridică din umeri.

— Nu, din câte ştim.

— Dar ea? Ea-i aici singură. Helen a arătat cu degetul, discret, spre celălalt oaspete, cu care încă nu vorbise. Femeia timidă îmbrăcată în rochie verde încă stătea sprijinită de perete.

— Nu o cunoaştem, spuse Andrew.

— Era cu voi când aţi descoperit cadavrul?

— Da, era, zise Andrew. Sau, cel puţin, aşa cred.

Helen mută o masă în faţa uşii de la baie şi trase un scaun lângă ea. Işi turnă un pahar cu vin şi se aşeză, apoi închise ochii. încercă să-şi imagineze diversele feluri în care crima, teoretic, ar fi putut fi înfăptuită, în caz că domnul Lau i-ar fi cerut părerea mai târziu. Murmurul vocilor aproape că o adormise de tot.

Deschise ochii.

Wendy, femeia timidă în rochie verde, încă stătea în capătul opus al încăperii. Helen făcu un gest cu mâna invitând-o să se apropie.

Wendy ajunse la masă cu un zâmbet de recunoştinţă pe chip: — E greu să stai la o petrecere unde nu cunoşti pe nimeni.

Helen îi zâmbi, la rândul său:

— Mai poate fi aceasta considerată o petrecere, dat fiind tot ce s-a întâmplat?

Wendy nu-i răspunse.

— Ei bine, îmi pot imagina că ţie ţi-e mai greu, având în vedere ce responsabilitate ai. Să menţii ordinea în timp ce afară este haos complet.

— Eu sunt Helen, spuse ea întinzându-i mâna.

— Wendy. îmi pare bine. M-am tot întrebat în ultimele douăzeci de minute dacă ar trebui să vin încoace sau nu.

— Mă bucur că ai făcut-o. De unde îi ştii pe aceşti oameni?

— Ah, sunt actriţă. Părea stânjenită. La drept vorbind, e mai degrabă un hobby. Suntem cu toţii actori, bănuiesc. Chestia e că nu prea-i cunosc pe oamenii ăştia, eu îl ştiam doar pe Harry.

Helen se îndreptă în scaun, bucuroasă să afle că nu era singura izolată de aici. Lucrurile se mişcaseră aşa de repede, încât nu-i trecuse prin minte că aceşti oameni erau doar printre primii sosiţi la petrecere - adunaţi laolaltă de punctualitate - şi că era foarte posibil să nu se

cunoască între ei.

— Te rog, ia loc.

Wendy trase un scaun şi-şi turnă un pahar de vin.

— Să înţeleg că, de regulă, nu te joci de-a detectivul?

Ambele femei mai fuseseră în situaţii ca aceasta, la periferia unui eveniment, căutând solidaritatea semenilor introvertiţi. Sentimentul era reconfortant, cunoscut, iar Helen râse la auzul acestei întrebări.

— Nu, sunt profesoară.

— Ah, trebuie să fie atât de frumos!

Se gândi să spună nu, că în cele mai multe zile era de-a dreptul dificil, că zidul de fete aşezate în faţa ei, acelaşi zi de zi, cu

atitudinile lor precoce şi remarcile lor zdrobitoare, deseori păreau zăbrelele temniţei în care era prinsă. Dar nu era făcută nici pentru profesia ei, nici să exprime astfel de lucruri.

— Da, răspunse în cele din urmă Helen. Iţi poate aduce împliniri.

— Ascultă, aş putea să-ţi spun asta, deşi nu am spus-o nimănui altcuiva. Wendy îi luă mâna într-a ei şi vorbi cu o voce şoptită, dar uşor de auzit: Harry şi cu mine eram logodiţi şi urma să ne căsătorim.

Ridică un deget pe care purta un inel puţin prea larg, cu o piatră lipită de o montură. Se pătase de la transpiraţie şi de la condensul din încăpere.

— E prea larg, ştiu. A fost al mamei lui. Era o femeie mai corpolentă decât sunt eu. Dar bărbaţii nu înţeleg lucrurile astea, nu-i aşa? Zâmbi cu jumătate de gură, învinsă de cuvintele sale, pe care nici ea nu le credea. Acum, eşti prima persoană căreia i-am spus.

Helen o privi pe Wendy cu un fel de uimire, în timp ce-n mintea ei se aglomerau întrebări de pus şi clişee de spus.

— îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită.

— O, asta, spuse Wendy încruntându-se. Să ştii că e mai complicat decât pare.

Helen nu răspunse.

— Vezi tu, eu nu sunt din Londra. L-am cunoscut pe Harry pe când eram în Manchester, pentru un spectacol de teatru, cam acum două luni şi jumătate. Mă cuprinsese un fel de valvârtej al îndrăgostirii; a ţinut doar două săptămâni. Apoi ne-am logodit. Asta se voia a fi ziua minunată în care le spuneam tuturor. Cel puţin, tuturor prietenilor săi. Dar se pare că am ajuns aici prea târziu.

— Da, aşa cred şi eu. îmi pare rău, sincere condoleanţe.

— Mulţumesc. Wendy ezită, vocea îi tremură, nesigură de răspunsul dat. Ştiu că este oribil, ar trebui să fiu distrusă în acest moment. Problema este că totul s-a derulat mult prea repede, încât am avut dubii vreme de două luni, din momentul în care ne-am logodit. Adică am petrecut de patru ori mai mult timp având dubii decât trăind sentimentele de iubire. înţelegi? Apoi,

de fiecare dată când le spuneam oamenilor despre logodnă, toată lumea părea să aibă ceva oribil de spus despre Harry Trainer. Am fost atât de neliniştită; pur şi simplu asta mă rodea pe dinăuntru. Căutam o cale de scăpare. Aşa că, atunci când i-au găsit trupul, o mică parte din mine s-a bucurat. Nu e oribil?

Helen o privi într-un mod care o linişti pe Wendy, dar care totodată nu zicea nici da, nici ba.

— Nu sunt în măsură să judec.

— Le-am spus celor de aici, de la petrecere, că sunt o prietenă de-a lui din zona de nord. Nu le-am spus nimic despre logodnă.

— Iţi mulţumesc că ai împărtăşit toate astea cu mine. Eşti în regulă?

Gura ei mică, pe care se citea neliniştea, se încreţi la

colţuri şi în bărbie, semn că se concentra intens:

— Da. Mi-a fost greu când l-au găsit. Dar totodată am încercat şi un sentiment de uşurare. Mă tem că nu pot să simt nimic altceva decât uşurare. Eu sunt ultima persoană care a ajuns aici. Am ajuns după ce Harry s-a dus la baie, dar înainte să-i găsească cadavrul. Aşadar nici nu am apucat să îl văd astăzi. Aproape uitasem cum arată, sincer vorbind.

— Deci nu i-ai văzut trupul neînsufleţit?

— O, Doamne, nu. Nu sunt suficient de puternică să fac faţă.

— Pot să întreb dacă ai auzit ceva înainte să-i fie găsit cadavrul?

— Desigur, răspunse Wendy. Sunetul de sticlă spartă. S-a auzit un sunet puternic. Cred că sunt singura care l-a auzit însă, fiindcă ceilalţi nu au avut nicio reacţie. Insă, pe de altă parte, toţi stăteau lângă fereastră, deci probabil au crezut că s-a auzit de afară.

— Toţi erau lângă fereastră?

— Da, exact. Am crezut, iniţial, că am greşit încăperea, fiindcă nu-1 vedeam pe Harry. Stăteam în uşă, iar ei se uitau la ceva de afară. Bănuiesc că spre incendiu. Prin urmare, nu m-a văzut nimeni. Mă întrebam dacă să bat la uşă sau să mă retrag. Şi atunci, în acel moment, am auzit sticla spartă. Din locul în care stăteam mi-am dat seama că sunetul se auzise din baie. In fine, tipul acela,

Griff, probabil că a auzit ceva, fiindcă s-a întors. I-am zis că îl caut pe Harry, iar el m-a invitat înăuntru. Iar de aici au început să discute despre faptul că Harry lipsea de ceva timp şi se întrebau unde o fi dispărut şi-aşa mai departe. Apoi, un minut mai târziu, dărâmau uşa de la baie.

— Şi toţi erau la fereastră? Toţi patru musafirii?

Wendy se uită prin cameră şi răspunse:

— Da, cred că da, aşa e.

După aceea, mai trecuseră alte cincisprezece minute, şi poliţia tot nu ajunsese. Senzaţia de confort pe care Helen o simţise iniţial discutând cu Wendy dispăru, iar timp de câteva minute o tăcere stânjenitoare se aşeză între cele două, la fel ca o pisică în faţa unui şemineu: răcirea inevitabilă a unei conversaţii dintre doi introvertiţi.

O idee încolţi în mintea lui Wendy; se ridică şi vorbi cu o voce dulce, demnă:

— Am nevoie să folosesc baia; se poate?

Helen fusese luată prin surprindere de întrebarea ei; cineva de aceeaşi vârstă îi vorbea ca unei profesoare:

— Da, sigur, zise ea bâlbâindu-se. Te rog.

Pe faţa lui Wendy se vedea un zâmbet strâmb:

— Păi, să mă duc la cea de la parter sau o pot folosi pe cea a bărbaţilor?

Helen se întoarse şi se uită la uşa pe care nu era nimic scris de pe peretele de lângă ea, care ascundea un cadavru. Litera „B“ era lipită pe mijlocul uşii.

— Unde e toaleta femeilor, întrebă Helen?

— Asta e toaleta femeilor, spuse Wendy. Cea a bărbaţilor este afară, pe hol.

Helen se mai uită o dată şi observă că „B“ nu era tocmai B. Era prins cu un cui înfipt exact la mijloc. Se ridică şi se uită mai

cu atenţie şi observă că era, de fapt, un „F“. Era clar, odată ce a şters puţin uşa, că nu văzuse bine iniţial[III].

III In original, în engleză, este vorba despre literele M şi W, care înseamnă *Men,* „bărbaţi", respectiv *Women,* „femei". In

Harry Trainer fusese ucis în toaleta femeilor. In tot acest timp, Wendy încă stătea acolo.

— Foloseşte-o pe cea a bărbaţilor, te rog, spuse Helen. Wendy îi mulţumi şi plecă.

Toaleta femeilor, gândi Helen.

Imaginea pe care Griff i-o plantase în minte - a cuiva care se caţără pe acoperişul de lângă, care aşteaptă ore în şir, fiindcă se gândeşte că la un moment dat Harry va folosi toaleta - părusе uşor absurdă iniţial; dar, dacă fusese ucis în toaleta femeilor, ideea era pur şi simplu implauzibilă. De ce ar fi folosit toaleta femeilor? Asta însemna că erau doar două opţiuni: fie cineva a modificat semnul de pe uşă, fie l-au forţat să intre în acea toaletă. Ambele însă implicau ideea ca cineva din încăpere să fi acţionat ca un complice.

Timpul trecea pe măsură ce Helen încerca să proceseze ambele opţiuni şi posibilităţile ce decurgeau din ele. Se întreba dacă putea să-şi aducă aminte de toate ideile şi concluziile la care ajunsese, închise ochii şi-şi sprijini bărbia în palmă.

— Hai să bem împreună, spuse Griff, aşezându-se faţă în faţă cu ea.

Paharul gol de vin era singurul lucru de pe masă, singura piesă într-un joc de şah pe care îl pierdea.

— Nu ne place când vedem că cineva este atât de pierdut la o petrecere. Asta se dorea a fi o ocazie festivă plină de bucurie. Harry ar fi vrut ca noi să continuăm să ne simţim bine.

text, este descris procesul prin care Helen descoperă că litera „M“ este, de fapt, litera „W“, răsucită, astfel încât să inducă victima în eroare. Am modificat şi adaptat textul, fiindcă nu putea fi redat aşa cum este descrisă scena în original (n. tr.).

Scarlett stătea în spatele lui. Dădu din cap, dându-şi acordul la acest unic act de bunătate şi se aşeză şi ea la masă. Helen îşi zise că alcătuiau un cuplu incredibil de frumos.

— Vă mulţumesc, spuse ea. Sunteţi foarte drăguţi.

Scarlett umpluse cele trei pahare.

— Ai idee cât va trebui să mai stăm aici? Afară parcă e sfârşitul lumii.

— Nu, răspunse Helen, încurcată de întrebare. Nu am părăsit camera.

Scarlett ignoră acest detaliu.

— Locuieşti în afara oraşului?

— Da, în Guildford. Cum ţi-ai dat seama?

— Mereu îmi dau seama, spuse Griff rânjind. Ce faci aici?

— Cumpărături, zise Helen. De fapt, eram fix în clădirea cuprinsă de flăcări.

— Ai avut noroc, ai scăpat la mustaţă, zise Griff, fluierând admirativ.

— Da. Foarte norocoasă, completă ea, vizualizându-se în clădirea cuprinsă de flăcări, înecată de fumul dens de la haine şi asurzită de urletele copiilor ce aleargă în jurul ei.

Scarlett îşi puse coatele pe masă:

— Şi cu ce te ocupi în Guildford?

— Sunt profesoară.

— Aha, Scarlett se gândise la această variantă. Nu eşti tocmai pregătită, atunci, să o faci pe detectiva?

Helen bău; nu mai era lucidă, iar alcoolul o făcu un pic necugetată.

— De fapt, spuse ea, am o teorie. S-ar putea să vă intereseze.

Griff se lăsă pe spată, pufnind în râs. Lovi masa cu palma şi zise:

— Hai, atunci, să vedem ce teorie ai.

— Ei bine, spuse Helen, ai sugerat mai devreme că ucigaşul a stat şi a aşteptat ca Harry să meargă la baie,

în tot acel timp uitându-se pe fereastră. Ce nu era clar, la momentul respectiv, este faptul că asta e toaleta femeilor. Indică spre uşa care trona lângă ei, al patrulea musafir la masa lor. Harry a fost păcălit să o

folosească pe asta, în loc să meargă la cea a bărbaţilor, ceea ce înseamnă că cineva din această încăpere este implicat.

— Poate, spuse Griff.

— Dar asta m-a făcut să mă gândesc, continuă Helen, că dacă cineva din această cameră este implicat, probabil că o soluţie mai simplă ar trebui luată în considerare. Dacă ucigaşul era în baie, în spatele uşii? Când Harry a intrat, ucigaşul l-a luat prin surprindere. O singură lovitură puternică. Apoi sparge geamul şi aşază cioburile de sticlă astfel încât să pară că a fost spart din afară. Aşteaptă până când intraţi voi în baie, ascunzându-se după uşă, iar apoi se alătură grupului fără să zică nimic. Ar fi observat cineva de aici toate astea?

— Da, spuse Griff, eu cred că aş fi observat. Când am deschis uşa.

Helen sorbi din pahar, sceptică la auzul răspunsului lui Griff: — Bineînţeles. Doar dacă nu cumva eşti mână în mână cu criminalul. Lăsă paharul din mână şi rânji. Griff izbucni în râs.

Scarlett sâsâi, uşor iritată:

— Chiar ne acuză sau e vreun fel de glumă bizară?

Griff se întoarse spre Scarlett:

— O, nu pe tine, dragă. Ştie că nu ţi-ai mânji mâinile în felul ăsta.

— E pueril.

Scarlett se ridică şi se duse înapoi la fereastră.

— îmi pare rău, e foarte sensibilă, spuse Griff. Corpul lui era cuprins de un uşor tremur cauzat de râs, ca şi când restaurantul în care se aflau era zguduit de un tren subteran.

încă râdea în timp ce se îndepărta de masă.

Helen îşi simţea capul greu, iar peste ei se lăsa noaptea. Privi pe fereastră, care era mare cât peretele: Scarlett şi Griff stăteau la un capăt al ferestrei, Andrew şi Vanessa în capătul opus. Helen se ridică şi se împletici până ajunse între cele două cupluri. Afară, totul era cuprins de haos. Focul era o vâlvătaie sălbatică de-acum; nu era niciun semn de mişcare din interiorul clădirii, în afară de limbile roşiatice de foc. Strada era cuprinsă de fumul negru şi dens. Nu se vedea nicio maşină, doar poliţişti şi pompieri.

Or fi uitat de noi? se întrebă Helen, cuprinsă subit de teamă. *Am fost lăsaţi aici, sinistraţi la etajul acestui restaurant?* Din dreapta ei auzi o tuse puternică. Vanessa se aplecase, cu una dintre mâini sprijinindu-se de pervaz.

— Sora mea este foarte sensibilă la fum, spuse Andrew Caner încruntându-se.

Poate că nu ar trebui să stea lângă fereastră, gândi Helen, dar nu spuse nimic.

— Ar fi crud din partea lor să ne mai ţină mult timp aici.

Helen se apropie de cei doi:

— Aţi mai văzut ceva în incendiu? Alte forme?

Vorbea sarcasmul sau vinul din ea?

— Nu, sughiţă Vanessa printre accesele de tuse. Dar dacă mai era vreun dubiu că e lucrarea diavolului..., zise ea arătând spre un şir de cadavre care fuseseră aşezate pe trotuarul de peste drum. Unii s-au aruncat, alţii au ars. Nu cred că mesajul poate fi mai clar de atât.

Helen nu era de acord. Se uită pieziş la flăcări, încercând să vadă un contur de persoană sau obiect. Orice, absolut orice. Insă efortul îi dădu dureri de ochi.

Era gata să mai pună o întrebare, când deodată au

auzit un ţipăt puternic care venea de jos. Vanessa a sărit în spate, de parcă prin cameră tocmai zburase o pasăre speriată. Helen încercă să vadă prin fum şi să localizeze sursa zgomotului. Peste drum erau doi muncitori plimbându-se liniştiţi, cărând cuşti pline de păsări exotice. Papagali obişnuiţi şi papagali cacadu, inclusiv o cuşcă cu prepeliţe. In spatele lor mai era unul care plimba un leopard legat cu o lesă. Menajeria unui om excentric care era evacuată dintr-o casă din apropiere; un microcosmos bizar, întrerupt de incendiu.

Helen i-a urmărit cum mergeau pe stradă, întrebându-se unde se duceau.

— Intr-adevăr, chiar pare că lumea este pe cale să se termine, îşi spuse sieşi. Apoi observă mişcarea din încăpere care se reflecta în geam.

Wendy cea în rochie verde distinctivă a plecat din locul în care stătuse până în acel moment, s-a rotit uşor şi a ieşit repede pe uşa ce ducea jos. Uşa s-a deschis, iar rochia a dispărut.

Helen clipi văzând îndrăzneala lui Wendy, se răsuci şi o luă la fugă în urma ei.

O găsi pe Wendy pe holul de afară; aproape de al doilea şir de trepte.

— Wendy, strigă Helen, unde pleci? Wendy se întoarse spre Helen.

Femeia care se îndepărta ridică din umeri:

— Vai, Helen, urma să îţi spun. Am un tren de prins. Consider că am contribuit cât am putut aici.

— Dar nu avem voie să părăsim locul.

Wendy se mişcă, vizibil agitată; tonul ei era implorator:

— Nu-l cunosc pe niciunul dintre oamenii aceştia. Abia îl cunoşteam pe Harry. Şi, conform tuturor

mărturiilor, a fost ucis înainte să ajung aici.

— Dar tu eşti logodnica lui; eşti un martor-cheie.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Helen, dar tu eşti doar o profesoară. Nu-mi cere să-ţi satisfac halucinaţiile tale de detectiv.

Helen roşi din cauza acelei remarci din partea acestei femei care fusese, iniţial, foarte respectuoasă.

— Şeful de sală nu te va lăsa să pleci.

— Nu, dar speram să nu observe.

— Ii voi spune!

Wendy oftă, obosită:

— Da, m-am gândit că o vei face. Urcă înapoi, îndreptându-se spre Helen şi îşi dădu jos inelul de logodnă; acesta alunecă la fel de uşor ca un fular de pe un om de zăpadă care se topeşte. Dacă tot sunt forţată să stau, pot să-ţi spun adevărul acum. Wendy îi întinse inelul. L-am împrumutat de la o prietenă, de asta e prea larg pentru degetul meu.

Helen privi la bucata de argint, care era zgâriată în mai multe locuri:

— Nu eraţi, de fapt, logodiţi?

— Eu chiar sunt actriţă. Şi sunt din Manchester. L-am cunoscut pe Harry la spectacolul despre care ţi-am zis. Dar nu a fost niciun pic de romantism, totul a fost doar o înţelegere. Am fost rugată să vin astăzi aici şi să joc, în public, rolul logodnicei.

— Rugată de cine?

— De Harry, bineînţeles. Mi-a scris o scrisoare. Cineva îl hărţuia, o femeie. Fiind puţin cam prea insistentă, ba chiar băgându-1 un pic în sperieţi. A crezut că, dacă vin la petrecerea lui şi ne prefacem că avem planuri de nuntă, i-ar transmite un mesaj tipei. Apoi, subtil, odată ce tipa ar pune ochii pe altcineva, ar desface logodna. Nu e cel mai decent plan, recunosc. Dar, sincer, aveam nevoie

de lucru.

Helen devenise curioasă:

— Dar nu ştii cum o cheamă pe femeia misterioasă?

Wendy clătină din cap:

— Henry nu mi-a spus.

— Nu înţeleg totuşi. M-ai minţit, de ce? De ce ai continuat cu teatrul chiar şi după ce a fost ucis?

— Am vrut să văd cum ai reacţiona. Uite, nu eşti singura care o poate face pe detectivul. De-ndată ce ne-ai fost prezentată, m-am întrebat dacă femeia aceea nu eşti chiar tu. Cea care îl hărţuia pe Harry.

— Eu? Helen râse la absurdul celor spuse. Dar eu nici măcar nu l-am văzut vreodată pe Harry.

— Ei bine, ai apărut de nicăieri şi erai foarte agitată. Acum îmi dau seama că am greşit.

Urcă încet spre Helen şi îi luă mâinile într-ale sale, vorbindu-i conspirativ:

— Niciunul dintre oamenii ăştia nu-mi ştie numele real. Chiar nu poţi să mă laşi să plec de aici înainte să apară poliţia? Ne-ar scuti pe amândouă de multe probleme.

— Nu pot să te învinovăţesc pentru că vrei să pleci. Dar trebuie să facem ceea ce ni s-a spus.

Cele două femei s-au întors în cameră; cei dinăuntru s-au uitat puţin spre ele, apoi şi-au reluat conversaţiile din ce în ce mai

obositoare. Helen se aşeză la masa ei de lângă uşa de la baie, iar Wendy, cu un aer ruşinat, se aşeză singură la o altă masă. Camera era aproape cufundată în tăcere; toată lumea aştepta ca ceva să se petreacă.

Şi, într-adevăr, ceva s-a întâmplat. Uşa se deschise şi o voce se auzi de afară:

— E mai greu să intri la petrecerea asta decât la

Palatul Buckingham.

Un tânăr plin de energie - undeva la 30 de ani şi extrem de chipeş - intră în cameră. Fusese primit în şocul şi tăcerea celorlalţi. Işi scoase eşarfa de la gât şi o agăţă împreună cu pălăria sa de cuierul din spatele uşii.

— Afară e un fum ca atunci când fumează bunic-mea; ar fi trebuit să scot vechea mască de gaz a unchiului meu. Dar băieţii de jos nu se puteau decide să-mi spună dacă petrecerea asta a fost anulată sau nu, aşa că am dedus că trebuie să fie ceva ce nu-mi spuneau. A trebuit să aştept până când au fost ocupaţi să care castroane cu supă şi să mă strecor aici.

După ce puse pălăria în cuier, un cap cu un păr negru strălucitor se întoarse cu faţa spre grup:

— Ei bine, unde e sărbătoritul nostru?

Griff făcu un pas în faţă:

— James, nu e un moment bun. Ar fi trebuit să asculţi de băieţii de jos.

— Aiurea, spuse James, turnându-şi un pahar cu vin roşu. Lăsă sticla pe masa lui Helen. Nicio ocazie socială nu este vreodată o cauză pierdută: dacă nu aş fi crezut asta, nu aş vorbi atât de mult.

Helen observă cum Andrew îşi dă ochii peste cap şi se-ntoarce la fereastră.

—James, am ceva să-ţi spun, Griff vorbi din nou, între patru ochi.

Cei doi bărbaţi s-au dus în colţul îndepărtat al camerei. Dar vocea lui James se auzi la fel de limpede ca fumul:

— Harry e mort?! Dumnezeule!

Se întoarse către ceilalţi şi-şi ridică paharul de vin:

— Ei bine, în cinstea prietenilor plecaţi dintre noi. Răspunsul fusese apatic; James coborî paharul. Mă rog, cum s-a petrecut?

Griff şopti:

— A fost ucis.

— Ucis, spui? Sper că nu de Rhonda, nu?

— Rhonda, ultimul coleg de apartament al lui Harry. O tânără destul de frumoasă, undeva la 19 ani. Devenise puţin posesivă, din ce am înţeles. Se lovi peste frunte. Se gândea numai la căsătorie.

Andrew Carter se uită ţintă la sora lui:

— Dar Rhonda este numele de scenă al Vanessei...

Helen întrerupse discuţia vărsând sticla cu vin roşu pe podea. Căzu, spărgându-se şi lăsând o pată nu cu mult diferită de sângele şi cioburile de pe pardoseala băii. Grupul se întoarse să se uite la ea; James amuţi şi el, surprins de sunetul auzit. Dacă era vreun dubiu că Helen ar fi dărâmat sticla de vin pe jos intenţionat, clarificase situaţia împingând un pahar de vin peste marginea mesei cu vârful degetelor. Stătea în mijlocul unei insule de cioburi de sticlă.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă, spuse James, care se apropie de Helen şi îi întinse mâna. Eu sunt James.

Helen se holba la el:

— Te-am mai văzut înainte, James.

Asta îl contrarie şi zise:

— Intr-un spectacol de teatru, poate?

— Se poate spune aşa, da, zise ea întorcându-se către ceilalţi. Pe toţi v-am mai văzut înainte. Şi vă recunosc. Vă recunosc pe toţi. Şi toată situaţia de faţă mi-e familiară. Cea mai tăcută persoană din încăpere e hăituită de către ceilalţi.

Helen se întoarse înapoi către James:

— Nu-i aşa că se spune că nu trebuie să laşi ca spectatorii să vadă vreodată cum se pregăteşte o scenă? Odată ce i-ai văzut pe actori fumând, ciorovăindu-se în afara teatrului şi dând câte-un şut recuzitei, iluzia este distrusă.

Helen era beată; James se uită la ceilalţi musafiri, neştiind sigur ce să facă în continuare.

— îmi pare rău, nu înţeleg la ce te referi.

— După ce ai ajuns aici mai târziu decât toţi ceilalţi, ar fi trebuit să te prefaci că nu ştii unde este cuierul. E destul de ascuns vederii, acolo, după uşă.

James părea insultat, dar uşurat de faptul că avea o acuză clară pe care să o poată combate:

— Păi, am mai fost aici înainte.

Spune primul lucru care-i vine-n minte, gândi Helen; *toată lumea se gândeşte la copilărie atunci când minte.* Nu era cu mult diferit de o fată în vârstă de cinci ani, care pretinde că o pasăre i-a aruncat ceva de contrabandă în cameră, pe fereastră.

— Aşa este, spuse Helen. Intrarea ta, la care am fost cu toţii martori, a fost, de fapt, revenirea ta. Ai fost aici mai devreme.

James îşi frecă palmele. Se simţea ciudat, izolat de ceilalţi de această acuzaţie, în timp ce ei se adunaseră laolaltă, aproape de masa lui Helen. Cioburile de sticlă îi ţineau la distanţă. Când formaseră cât de cât un semicerc - până şi Wendy se apropiase, mânată de curiozitate -, Helen se uită pe rând la fiecare în parte. Griff rupse tăcerea:

— Ce insinuezi?

— Acum ştiu cine sunteţi voi, fiecare dintre voi, spuse Helen, presându-şi capul de perete, încercând să-şi adune laolaltă forţele, ştiind că alcoolul ce-i curgea prin vene o făcea să vorbească. Văd şase extrovertiţi. Toţi, chiar şi cei mai timizi, şi se uită la Wendy. Şase extrovertiţi care cred că pot manipula, vorbind mai violent, pe cineva care are ceva mai multe rezerve decât ei.

— E beată, spuse Vanessa.

— Puţin, dar nu-mi afectează raţionamentul. N-ar trebui să vă îndoiţi de cât de bine cunosc această situaţie. O întâlneşti cel mai bine la vânzători. îşi dau

seama că vorbesc cu cineva mai tăcut şi totodată mai atent, iar ochii lor scapără; ei cred că vor reuşi să ia deciziile în locul tău, de parcă a nu fi dornic să-ţi spui opinia este la fel cu a nu fi în stare să îţi formezi una. Helen ezită pentru o clipă. De ce nu păstrăm acest moment pentru a discuta toate astea cu un poliţist, bând un ceai? Aşa că v-am ascultat cu răbdare minciunile pe care mi le-aţi vândut toată seara; a fost ca o

după-amiază la şcoală. Dar planul vostru, aşa puţin credibil cum a fost, are un singur punct slab: nu v-a dat niciunuia dintre voi prin minte că, înainte să fiu rugată să vin aici şi să fiu cu ochii pe voi, voi fi stat preţ de o oră la parter. In fix acest restaurant, chiar aproape de uşă.

încăperea se întuneca, soarele apunea, iar ferestrele erau aproape negre de la fum. Vorbea unei audienţe formate din siluete, nu persoane.

— Probabil că stăteam la parter în momentul în care crima avea loc, mâncând supă. Şi bănuiesc că stăteam la masă în momentul în care fiecare dintre voi sosea. Nu am fost foarte atentă, desigur. Dar nu am putut să nu observ cum un bărbat îmbrăcat elegant îl căra pe un altul.

Un sunet care exprima şocul umplu camera. Cineva dinspre marginea semicercului scăpă un pahar. Helen i se adresă lui James:

— Dacă nu ai fi avut o intrare într-atât de dramatică taman acum, probabil că nu mi-aş fi amintit acest detaliu, dar s-a întâmplat. Iar acum pot să pun toate bucăţile laolaltă. Pe tine te văzusem mai devreme, conducându-1 pe Harry; bietul om, era atât de beat, că abia se putea ţine pe picioare. L-am văzut numai din spate, mai exact ceafa şi partea din spate a capului său, înainte să fi fost lovite, desigur, dar sunt sigură că el era. Bărbatul respectiv avea constituţia sa, barba şi perciunii lui, costumul făcut pe comandă. Pe tine, pe de altă parte, te recunosc fără dubiu.

— E adevărat, spuse Vanessa. Harry era incredibil de beat când sosise. Noi am bănuit că băuse toată ziua.

Fratele ei dădu aprobator din cap:

— Da, aşa e, Harry era teribil de beat.

Griff făcu un pas înainte, zdrobind un ciob de sticlă:

— Oricine l-a cunoscut pe Harry se aştepta ca el să fie extrem de beat până în ora şase de ziua lui. Nu văd cum asta schimbă ceva.

— Cu toţii m-aţi minţit, spuse Helen apăsat. Am auzit multe poveşti astăzi - de la câini-demon la femei fanatice -, dar niciuna dintre ele nu a explicat faptul că Harry a fost adus aici prea beat ca să se poată ţine măcar pe picioare. îmi dau seama ce s-a

întâmplat. Când am intrat în cameră la începutul serii, cu toţii aţi fost surprinşi. Vă aşteptaţi să fie poliţia, dar, în schimb, v-aţi ales cu mine. Apoi, unul dintre voi a găsit o ocazie. Aţi crezut că, dacă-mi spuneţi fiecare câte o poveste, fără să fie două la fel, aş fi fost complet ameţită în momentul în care aş fi vorbit cu poliţia. V-aş fi reprodus minciunile şi aş fi amestecat şi mâi mult lucrurile. Tot ce am reprezentat eu pentru voi a fost un mod de a mai încurca puţin iţele. Aşa m-aţi văzut voi. Şi de ce, fiindcă nu m-am impus suficient de mult?

Se lăsă o tăcere stânjenită, de parcă toată încăperea se umpluse cu apă:

— Mi s-a spus, continuă Helen, cel puţin o dată în această seară, că Harry avea mulţi inamici. Iniţial, mi s-a părut un detaliu ciudat asupra căruia să insiste prietenii lui. Doar dacă nu sunteţi prietenii lui. Voi sunteţi inamicii lui - un schimb de priviri vinovate avu loc între musafiri; apoi, toţi şase s-au uitat la încălţările lor. Nu ştiu ce v-a făcut fiecăruia în parte - ruperea logodnelor şi abandonurile probabil că au avut un rol de jucat, îmi dau seama din modul în care mi l-aţi descris -, dar mă gândesc că v-a greşit într-un fel sau altul şi că fiecare

dintre voi îi purta pică lui Harry. Aşa că v-aţi adunat cu toţii aici, v-aţi împărtăşit poveştile întristătoare şi aţi decis că lumea ar fi un loc mai bun dacă l-aţi ucide. Aşa că aţi organizat această petrecere de ziua lui Harry şi aţi venit cu toţii pentru a poza în prietenii lui. Probabil că nu avea, de fapt, prea mulţi prieteni reali care să-l fi oprit sau cu care să-şi fi făcut alte planuri.

Nimeni nu vorbea. Helen se ridică.

— Cum s-a întâmplat? James aici de faţă dă din întâmplare peste Harry undeva pe la prânz şi-i propune să bea un pahar, nimic mai mult decât o coincidenţă, nu-i aşa? El e genul de persoană care îi face pe toţi cei cu care vorbeşte să simtă că prezenţa lor e dorită, aşa că Harry zice da. James se înroşi tot. 11 îmbeţi pe Harry şi-l aduci aici; nu e în stare să comenteze ceva. Apăreţi şi voi, toţi ceilalţi. Apoi, scena crimei, care nu are rezolvare aparentă, este pregătită: tot ce trebuia să faceţi era să vă încuiaţi în baie şi să lăsaţi

pe altcineva să spargă uşa, cu Harry în colţul de aici tot timpul. Probabil dormea. Apoi, unul dintre voi sparge geamul şi aşază cioburile de sticlă pe jos şi pervaz în aşa fel încât să pară că a fost spart din afară. Apoi, odată ce ultimul invitat ajunge, spectacolul poate începe. E aşezat frumos pe veceu, cu spatele sprijinit de bazin şi capul aşezat pe genunchi. Unul dintre voi aduce un ciocan. E destul de uşor de strecurat un ciocan înăuntrul restaurantului, ascuns sub haina unuia dintre bărbaţi. Un ciocan oarecare, cum este cel acoperit de sânge de pe acoperişul de afară. V-aţi pasat de la unul la altul ciocanul şi l-aţi lovit pe Harry, trotilat fiind, în cap. Şase lovituri puternice. Sărmanul om abia mai are craniu. Ce altceva? Pe unul dintre cioburile de sticlă încă prinse în rama ferestrei este o mică pată de sânge care spune multe; presupun că este doar un mijloc de a induce lumea în eroare, pentru a-i face pe investigatori să

creadă că ucigaşul a ieşit pe geam. Niciunul dintre voi nu are vreo urmă de tăietură la vedere; dar, Vanessa, numai tu şchiopătezi uşor. Cumva ţi-ai dat pantoful jos şi te-ai tăiat pe talpă în acel mic triunghi de sticlă? O frumoasă încercare de inducere în eroare. Apoi, James, tu trebuie să fi luat restul dovezilor cu tine şi să te fi strecurat afară din restaurant. Ce era? Poate o cârpă însângerată?

Privirea lui James dezvăluia cât era de înspăimântat:

— O faţă de masă, pătată de vomă, spuse, lăsând să-i scape un oftat lung şi inutil. Am intrat în clădirea în flăcări şi am aruncat-o acolo, apoi am ieşit din clădire şi am părut un erou. M-am dus acasă să mă schimb.

Cei şase musafiri erau, cu toţii, tăcuţi. Helen îl privi pe fiecare în parte:

— In cele din urmă, v-aţi petrecut restul serii împuindu-mi capul cu poveşti, fără ca vreuna să conţină cea mai mică urmă de adevăr.

Se auzi un ciocănit în uşă. Se deschise cu un scârţâit. Capul şefului de sală se ivi de după uşă; Helen presimţise că va reveni pentru scena finală. Avea un rânjet pe faţa-i semănând cu cea a unui drăcuşor:

— îmi pare rău să vă deranjez, doamnă, dar ni s-a adus la cunoştinţă că trebuie să evacuăm clădirea de urgenţă.

Apoi dispăru; Helen se întoarse pentru a-i înfrunta pe cei acuzaţi. Aceştia se holbau la ea. James rupse tăcerea, izbucnind în râs:

— Ei bine, l-aţi auzit. Se pare că suntem liberi să plecăm.

Toată tensiunea din încăpere dispăruse, cei şase vinovaţi simţindu-se relaxaţi. Andrew îşi luă sacoul, James, pălăria, iar Vanessa se uită cu atenţie la pantofii ei negri întrebându-se cum ar putea să facă să fie mai comozi, apoi întreg grupul a pornit spre uşă.

— S-ar putea să afli, spuse Scarlett în trecere, că povestea pe care ai ţesut-o devine mult mai puţin

plauzibilă odată ce am plecat cu toţii.

Restul au trecut în şir pe lângă ea.

— Nu-ţi face griji, spuse Griff. Harry era un om groaznic. Am făcut lumii întregi o favoare.

Griff se îndepărtă, iar Helen rămase singură.

Andrew deschise geamul, un mic gest de sabotare, iar fumul începu să umple camera. O metaforă potrivită, consideră Helen. Apoi se concentră, îşi puse haina şi plecă. Restaurantul era pustiu, iar din pricina asta avea un aer straniu, pe care Helen îl resimţi în timp ce coborî scările şi care se ţinu după ea până ce ieşi.

Păşi în jos pe stradă şi privi clădirea cuprinsă încă de flăcări. Imaginea era una de groază: cui i-ar mai fi păsat de un cadavru dintr-o baie, din moment ce crima avusese loc lângă o asemenea abominaţie? Şi totuşi, în ciuda întregului haos care se ramifica în toate direcţiile şi vieţile, focul era, în ultimă instanţă, un act divin, în timp ce crima fusese planificată şi executată cu sânge-rece. Cele două evenimente păreau să acopere toate cazurile de mefienţă, făcând ca această banală stradă din vestul Londrei să pară o dio- ramă expusă într-o expoziţie a unei şcoli duminicale. Se uită la foc şi simţi cum căldura sa o purifică.

8
A PATRA CONVERSAŢIE

Cele două evenimente păreau să acopere toate cazurile de mefienţă, făcând ca această banală stradă din vestul Londrei să pară o dioramă expusă într-o expoziţie a unei şcoli duminicale. Se uită la foc şi simţi cum căldura sa o purifică." Julia Hart termină de citit şi îşi mai puse o cană de cafea.

Grant bătu de două ori în masă:

— Ei bine, spuse cu o voce uşor adormită. Ce crezi despre această poveste?

— Toţi sunt criminali, zise răsfoind paginile cu stânga, în timp ce cu dreapta ţinea cafeaua. O poveste apocaliptică, într-un scenariu apocaliptic. Mi-a plăcut.

— Este genul de poveste în care toţi suspecţii se dovedesc a fi vinovaţi.

Julia dădu din cap şi zise:

— Ideea a mai fost pusă pe hârtie.

— Intr-adevăr, iar povestea a fost una faimoasă chiar. Dar fără doar şi poate reprezintă una dintre permutările poveştilor cu detectivi. Definiţia îi permite, prin urmare nu poate fi ignorată.

— Trebuie să spun că nu mă aşteptam la un asemenea deznodământ.

— Foarte bine. O privi cu ochii roşii. Unul dintre motivele folosite extrem de mult în astfel de poveşti este cel al minciunii. Dar, dacă toţi suspecţii sunt vinovaţi, aceştia pot minţi despre orice. Fără să se teamă de vreo pedeapsă.

— La prima citire, am crezut că Helen este cea vinovată. Părea, Julia căuta cuvântul prin care s-o descrie pe Helen, neliniştită.

— Detectivul-criminal, din nou? Grant clătină din cap. Ar fi un truc ieftin dacă două poveşti ar avea acelaşi tip de încheiere.

— Dar nu este ceva care să încalce regulile, spuse Julia zâmbind.

Stăteau la o masă din lemn masiv, unul în faţa celuilalt. Intre ei era un vas mare de apă, cu două jumătăţi de lămâie ce pluteau ritmic la suprafaţa apei. Pe lângă vasul cu apă, era şi un ibric mare de cafea neagră. La capătul îndepărtat al mesei, un geam acoperit de picături de apă. Picăturile formaseră un model umed.

Era a doua zi a Juliei pe insulă. Sunetul ploii o trezise;

puţin mahmură, fugi în grabă la cabana lui Grant, ba alergând, ba în pas alert. Grant era deja afară atunci când ajunse Julia, mânca o pară şi privea cu o expresie amară pe chip cum ploaia loveşte apa mării.

— Nu ştiam dacă vei veni, spuse el, ud leoarcă.

— Avem treabă.

Julia se apropie mai mult şi îl întrebă:

— Te simţi bine?

El zâmbi, un zâmbet fals, şi aruncă cotorul de pară în pietrişul de pe malul mării:

— Nu am dormit bine deloc.

Nici Julia nu dormise prea mult, dar nu spuse nimic. Decise să aibă răbdare cu el.

— Sper că ziua de ieri nu te-a obosit prea tare.

Grant o conduse pe Julia înăuntru fără să-i răspundă şi s-au adăpostit în bucătărie:

— Trebuie să fac nişte cafea.

Julia îl urmări, întrebându-se dacă să-l ajute. După ce Grant puse ibricul pe foc şi umplu un vas cu apă, Julia vorbi:

— îmi pare rău mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala aseară. Cred că mi se urcase vinul la cap.

Grant tăie o lămâie pentru a o pune în apă:

— Nu face nimic, răspunse şi privi pe gem.

Julia îi zărise chipul reflectat în fereastră. Faţa lui însă spunea altceva.

— Imi pare rău, a fost urât din partea mea. Nu voi mai pune alte întrebări personale.

Grant apăsă cuţitul prea tare, iar pulpa lămâii se storcoşi sub lamă. O picătură de suc de lămâie ateriză pe încheietura mâinii Juliei. Decise să schimbe subiectul:

— Să citesc următoarea poveste cât timp te ocupi de asta?

Grant se întoarse spre ea şi încuviinţă din cap.

— Vremea asta e mai rea decât sunt eu obişnuită,

spuse Julia. Ieri simţeam că iau soarele cu mine oriunde merg, ca un glonţ ce mi-ar fi lovit ceafa. Nu ştiu cum reziști tu în fiecare zi.

— Cu timpul devine mai puţin personal decât o rană de glonţ. O tumoare, poate. Grant râse în bărbie, amuzat de ce spusese.

— Atunci, mă voi bucura de vremea de afară cât voi putea. Julia îşi scoase caietul de notiţe din geantă, unde-l pusese înfăşurat într-un prosop; ploaia nu-l udase. Ieri, îi aminti Julia lui Grant, ai enumerat primele trei elemente pe care orice poveste cu detectivi trebuie să le aibă.

— Da. Doi sau mai mulţi suspecţi, una sau mai multe victime şi, opţional, unul sau mai mulţi detectivi.

— Prin urmare, al patrulea element trebuie să fie ucigaşul, nu?

Starea de spirit a lui Grant se îmbunătăţi considerabil pe măsură ce-şi bău cafeaua. Acum era iarăşi tot numai un zâmbet.

— Aşa este, povestea asta o demonstrează foarte bine. Un ucigaş - sau un grup de ucigaşi; cei responsabili pentru uciderea victimelor. Fără acest element, cu siguranţă nu poate fi o poveste cu detectivi.

— Nu una foarte bună, asta e sigur. Julia lua notiţe. Şi trebuie să fie cel puţin un criminal?

— Da, cel puţin unul. Dacă moartea este una accidentală sau comisă de victima însăşi, atunci o considerăm pe victimă responsabilă şi deci şi criminal. Din acest motiv, am folosit termenul *ucigaş,* în loc de *criminal.* îmi părea că acoperă mai multe tipologii.

— Un joc de cuvinte intenţionat. Julia mai luă o înghiţitură de cafea. Dar nu există limită în ceea ce priveşte numărul ucigaşilor, nu şi dacă putem lua povestea asta drept etalon?

— Nu tocmai. Singura condiţie este ca ucigaşul - sau ucigaşii - să facă parte din grupul de suspecţi. In

matematică numim asta *subset*[IV] şi spunem că ucigaşii trebuie să fie un subset al grupului suspecţilor, dar vom reveni la asta mai târziu. Cu alte cuvinte, toţi cei care sunt expuşi drept unul dintre ucigaşi trebuie să fi fost înainte unul dintre suspecţi.

— Aşadar, asta îi permite cititorului să încerce să găsească soluţia el însuşi, ceea ce pare a fi o trăsătură definitorie a genului?

Grant aprobă:

— Dar dincolo de asta, nu mai impunem alte limite în ceea ce priveşte ucigaşul sau grupul ucigaşilor. Aşadar, am observat deja că victimele şi chiar şi detectivii se pot suprapune cu grupul ucigaşilor. Totodată, am mai observat şi că există situaţii în care doar unul dintre suspecţi este ucigaşul şi, bineînţeles, ne putem imagina situaţia în care doi suspecţi sunt totodată şi ucigaşii. Această poveste acoperă cazul-limită în are toţi patru suspecţii sunt şi ucigaşii.

Julia îşi duse stiloul la gură:

— încă ceva, spuse ea, făcând o scurtă pauză şi gândindu-se la ce va spune în continuare. Sunt de acord că e rezonabil să spunem că ucigaşul sau ucigaşii trebuie să fi fost şi suspecţi, dar nu e însă irelevant, atâta timp cât cititorul ştie cine sunt suspecţii? Naratorul poveştii, de exemplu, se poate dovedi a fi ucigaşul. Şi s-ar putea să nu-i fi trecut nimănui prin minte că naratorul era unul dintre suspecţi.

— E o întrebare bună, spuse Grant, deşi ne îndepărtează de domeniul matematicii. Singurul răspuns pe care ţi-1 pot da este că fiecare personaj în parte trebuie considerat suspect, asta dacă autorul nu a dat de înţeles că are alte planuri cu acele personaje. Un detectiv al zilelor noastre, care investighează o crimă veche de secole, nu ar trebui să fie considerat suspect.

IV Subsetul este o mulţime matematică ale cărei elemente, ale unei mulţimi A, sunt comune unei mulţimi B (n. tr.).

Julia notă ce spusese Grant:

— Aşadar, orice personaj pe care cititorul îl va accepta drept ucigaş ar trebui considerat, într-un fel sau altul, suspect?

— Corect. Grant privea afară pe fereastră. S-a oprit ploaia, cred.

Prin geamul murdar, Julia putu să vadă marea şi dealurile, cele două mâini de la orizont care jonglau cu soarele şi luna, ca două palme deschise, în aşteptare. Cerul de deasupra lor era înnorat.

— Aşteaptă puţin, spuse Grant, lasă-mă să arunc zaţul de cafea.

Luă ibricul de pe masă şi ieşi pentru a arunca rămăşiţele în tufişul de lângă bucătărie.

Julia privi în jur.

O tabacheră de argint era aşezată pe pervaz, însă nu părea să se potrivească în decorul camerei. Julia o ridică şi o deschise. Era goală, însă pe interiorul capacului era gravat „Pentru Francis Gardner, cu ocazia absolvirii". Julia se încruntă şi o aşează înapoi pe raft.

Grant se întoarse şi se aşeză în faţa ei:

— Acum, unde rămăseserăm?

Voia să-l întrebe despre Francis Gardner, dar se temea de reacţia lui, în special după seara trecută:

— Nu ştiam că fumezi.

Grant râse, întrebându-se ce anume ar fi putut să vadă pe geam ca să ajungă la o asemenea idee nebunească:

— Nu fumez, de fapt.

Grant se întoarse spre tabachera plată, argintie, de care uitase, iar Julia observă expresia de panică de pe faţa lui:

— Obişnuiam să fumez. Când eram tânăr. Dar tabachera asta e goală de mult timp.

Julia înţelese şi dădu din cap, îşi luă stiloul în mână:

— Deci asta e definiţia?

— Da, zise Grant şi zâmbi, încercând să se stăpânească. Acestea sunt cele patru elemente. Putem să discutăm în amănunt odată ce ne mai trezim puţin.

— Şi, atunci, permutările ficţiunii detectiviste, acoperă ele cazurile şi în care elementele se suprapun? Deci, avem situaţia în care detectivul este şi ucigaşul şi aşa mai departe?

— Da, aşa este. Definiţia este suficient de simplă încât să existe un număr relativ mic de variaţii structurale. Elemente care se pot suprapune pot sta mărturie pentru unele, grupurile de diferite mărimi stau mărturie pentru altele. Iar apoi avem situaţia de faţă, unde grupul de ucigaşi este egal cu cel al suspecţilor.

Manuscrisul era pe banca de lângă ea. Julia îl ridică din nou şi începu să-l răsfoiască.

— Ai observat că au fost mai multe momente în această poveste în care cuvântul *negru* a fost folosit, deşi era evident că cel intenţionat fusese, de fapt, cuvântul *alb.*

Grant ridică din sprâncene:

— Nu, nu chiar.

— E un moment în care în poveste este menţionat *vin negru,* de exemplu. Julia mai găsi un pasaj în care subliniase câteva cuvinte. Este o descriere a unei zile însorite cu *nori negri şi rari.*

— O altă discrepanţă intenţionată?

Continuă să caute prin paginile din manuscris.

— „Un câine *fosforescent negru...* Un costum la comandă *negru...* Şi o pisică neagră cu *blana înnegrită de cenuşă** Ca descrieri, sunt complet în afara contextului, dar toate se potrivesc la fix dacă înlocuieşti negru cu alb. Poţi explica asta?

— Nu mai mult decât tine.

Julia păru că se gândeşte:

— Sunt patru elemente deja, deci consider că în acest moment putem enunţa regula generală. Când scriai aceste poveşti, adăugai ceva fiecăreia dintre ele, ceva ce nu se potrivea în economia textului respectiv. Un detaliu, o discrepanţă. E de parcă toate, puse laolaltă, ar putea alcătui un fel de puzzle, un puzzle răspândit în şapte poveşti diferite. Crezi că aşa ceva ar fi posibil?

Grant se încruntă:

— Sunt mai bine de douăzeci şi cinci de ani de când am scris aceste poveşti. Nu mai ţin minte aşa bine acea perioadă a vieţii mele, am uitat-o aproape de tot. Dar te asigur că sunt doar glume. Nu e niciun puzzle ce trebuie rezolvat. Mi-aş fi adus aminte dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva.

— Da, bănuiesc că aşa e. Julia tăie ceva ce scrisese în carnet.

Grant se frecă la ochi:

— Azi-noapte am avut un coşmar. Visasem că am publicat această carte, iar insula era asaltată de jurnalişti. Nu am putut să mai dorm după aceea.

— îmi pare rău, spuse Julia. Ţi-am întrerupt programul. Ai parte de mulţi vizitatori aici?

— Nu chiar aşa de mulţi, de fapt. Dar îmi place aşa.

— Trebuie să fie o schimbare plăcută, bănuiesc, să ai pe cineva cu care să poţi discuta în engleză.

— Câţiva dintre locuitorii de pe insulă vorbesc şi ei engleza foarte bine.

— Dar bănuiesc că niciunul dintre ei nu este britanic, nu?

— Asta aşa este, Grant aprobă din cap. Din acest punct de vedere, eşti ceva nou. Şi este plăcut să aud un accent care se aseamănă cu al meu. Spune-mi, zise el aplecându-se şi luându-i mâna într-a lui, crezi că *Crimele albe* va fi o carte care se va vinde bine?

Julia trase adânc aer în piept. Faţa ei era imposibil de

descifrat:

— Greu de spus. Este diferită de ceea ce publicăm noi.

— Ce crede angajatorul tău? Trebuie să creadă că are potenţial, din moment ce a fost dispus să te trimită aici.

— Victor e un om bogat. Iar cărţile cu detectivi sunt pasiunea lui. A înfiinţat Blood Type nu din dorinţa de a face bani. Dar deja ne imaginăm că această carte va avea parte de cititori pasionaţi. Este, cu siguranţă, o carte unică.

— Sper să fie aşa. Mă doare să o spun, dar sunt aproape falit, îşi luă ceaşca de cafea. Eşti trimisă deseori peste hotare în interes de serviciu?

— Niciodată, spuse Julia. Dar am ţinut să te cunosc.

Părea că voia să spună mai multe, dar Grant se ridică şi se duse să-şi spele ceaşca la chiuvetă.

— Sunt flatat, spuse Grant.

Julia se uită prin bucătăria întunecată. Murdăria se strânsese pe la toate colţurile.

— Sper că nu te deranjează că te întreb, dar cum reuşeşti să locuieşti aici? Lucrezi?

Grant oftă şi clătină din cap.

— Moştenire de familie. Bunicul meu fusese proprietar de fabrici. Afacerea nu mai e ce-a fost odinioară, însă unchiul meu îmi trimite lunar o sumă de bani.

Julia puse manuscrisul jos şi-şi masă mâna cu care scria:

— Desigur, spuse şi privi din nou afară, pe fereastră. Dacă ploaia s-a oprit, poate ar trebui să ieşim să ne bucurăm de nişte aer curat cât avem ocazia, ce zici?

9
PROBLEME PE INSULA PERLA ALBASTRA

Tatăl lui Sarah murea în camera de la etaj. îl privea din uşă. Capul lui, mişcându-se deasupra aşternuturilor, părea ba înspăimântat, ba îndurerat, ba şocat; privea ca un înotător care se zvârcoleşte la suprafaţa apei în timp ce creaturi subacvatice terifiante îl atacau.

— Sarah, spuse el cu glasul gâtuit, în timp ce-i aducea bolul cu supă. Micul meu geniu.

îşi petrecea mare parte din timp îngrijindu-se de grădină, aşteptând ca totul să se termine. După ce se lăsa noaptea, mergea de-a lungul camerelor de la parter şi încerca să uite de el. Jucase trei partide de şah prin corespondenţă, dându-se drept bărbat. In dimineaţa celei de-a treia victorii, urcase la etaj şi-şi găsise tatăl mort.

O lună mai târziu, descoperi câte datorii avusese şi, la scurt timp, totul dispăruse: casa, mobilierul, afacerea. Sărăcise la numai douăzeci şi cinci de ani.

Petrecuse o după-amiază zgribulită la o masă dintr-un restaurant în care era frig - încă purta hainele de doliu, o apariţie în negru -, spera să se angajeze ca guvernantă. In afară de a-şi îngriji tatăl, nu lucrase niciodată. „Va fi exact ca în *Jane Eyre“,* îşi spuse sieşi.

CV-ul ei era impecabil: vorbea patru limbi, ştia să cânte la pian şi ştia matematică, istorie şi gramatica

limbii engleze. Dar, fără dubiu, fusese cuprinsă de panică în momentul în care depusese CV-ul în cutia poştală.

Trecuseră două săptămâni, iar în acel răstimp îşi cunoscuse posibilul angajator într-o cameră ai cărei pereţi erau acoperiţi cu un tapet cu mici modele în formă de diamant. Venise în oraş pentru o zi:

— Acesta nu este un interviu, spuse bărbatul, aşezându-se la masă cu o foaie de hârtie şi un stilou. E doar o discuţie amicală.

Se înclină, sperând să pară asertivă.

— Am fost în armată, spuse fostul colonel. Sunt pensionat în prezent. Am doar o fiică. Soţia mea nu mai este printre noi.

Era genul de bărbat care se simţea confortabil vorbind numai dacă mai făcea ceva pe lângă asta; îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu mâneca.

— Mă numesc Charles.

Ajunsese imediat după prânz şi toată întâlnirea încercă discret să-şi scoată un rest de mâncare rămas între dinţi, de parcă mustaţa lui ar fi fost o draperie care îi putea ascunde gesturile.

— Dacă vei veni să locuieşti cu noi, vei fi ca un membru al familiei. Henrietta este, îşi alese cuvintele cu grijă, dornică de companie.

Se înclină din nou.

Când terminară de vorbit, Charles se uită la ea, îngrozit:

— Cred că mi-am pierdut ochelarii.

Sarah îi luă de pe masă, unde îi lăsase, şi i-i înmână.

Locuia într-un sat incredibil de mic, pe o fâşie sălbatică a coastei. Sarah nu locuise niciodată în afara oraşului înainte, dar avea doar două opţiuni, fie asta, fie să moară de foame.

Tot ce avea Sarah încăpea lejer într-o singură valiză.

O maşină o aduse în faţa ultimei case de la capătul unui drumeag podit. Charles o ajută să-şi care valiza înăuntru, apoi îi făcu turul casei. Era mică şi întunecată; copacii blocau mare parte din lumina naturală. Insă era casa lui părintească şi se învârtea încântat prin camere fără să observe că ea era mai înaltă decât el şi trebuia să se aplece, că la fiecare pas tavanul se prăvălea ca un pumn peste ea.

Camera în care avea să stea avea un covor maroniu, un birou şi un pat de o persoană. Frigul se făcea simţit pe lângă geamuri, dar priveliştea îţi tăia respiraţia. La capătul opus al grădinii era o o coamă a colinei unde crescuseră buruieni, iar de nicăieri se ivea marea, o apariţie letală, strălucind ca o mărgea.

Fiica, Henrietta, fusese timidă în preajma lui Sarah în primele câteva săptămâni. Dar nu rata niciodată vreo lecţie. Studiau trei ore în timpul dimineţii şi două ore la prânz - „nu sunt şcoli aici“, spuse Charles - într-o cameră unde pereţii aveau un tapet imprimat cu căluţi de lemn. Avea numai treisprezece ani, dar era avansată şi era limpede că era neobişnuit de inteligentă. Nu semăna deloc cu tatăl ei, avea ochii verzi şi pielea arămie, iar Sarah se întrebă dacă Henrietta era cu adevărat copilul lui Charles. Mama ei murise de malarie când Henrietta era foarte mică.

Sarah nu ştia nimic despre copii şi-i vorbea fetei ca unui adult. Henrietta se dezvoltase foarte armonios, iar cele două femei deveniseră prietene bune.

Charles îşi petrecea mare parte a timpului lucrând la memoriile sale din timpul mulţilor ani petrecuţi în India. Munca era epuizantă, iar în timpul iernii contractase o

boală necunoscută; Sarah îl îngrijise aşa cum se îngrijise şi de tatăl ei, ducându-i supă în camera rece de la etajul casei.

începuse să aibă febră. Când se simţea foarte rău, prindea mâna lui Sarah, care îi aduce apă, şi spunea un singur lucru lucid.

— Dacă mor, ai grijă de Henrietta.

O surprinse faptul că aceasta era principala sa grijă şi atunci când din vocea raţiunii nu mai rămăsese decât o şoaptă; rareori îi vedea pe cei doi în aceeaşi cameră şi ajunse să îi vadă pe tată şi fiică drept două entităţi complet diferite, pe care nu le lega nimic. Fu la fel de surprinsă de reacţia Henriettei: fata era aproape tăcută, tremurând, în timp ce Sarah stătea în faţa ei la masa unde serveau cina.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, soarta lui Charles se schimbă. Mancă un castron întreg de supă, se dădu jos din pat şi se autodeclară din nou sănătos. Sarah era acolo, lângă el. Ii mulţumi pentru bunătatea şi devotamentul ei în această perioadă de boală, şi aşa cum era - încă neras şi îmbrăcat în pijamale - o ceru de soţie, într-un mod prin care părea să dea de înţeles că îi face un cadou.

— îmi pare rău, bolborosise Sarah. Nu cred că ar funcţiona.

Charles, pe moment, păru şocat, apoi îşi coborî privirea:

— înţeleg.

A doua cerere în căsătorie se petrecu ceva mai subtil, la câteva săptămâni de la prima, când era îmbrăcat şi se purta adecvat; o mască sub un gest de smerenie:

— Sarah, trebuie să-mi cer iertare pentru indiscreţia de acum câteva săptămâni. Eram febril. Gândurile îmi

erau în continuare neclare. A fost neadecvat să te supun unei asemenea presiuni.

O stare de relaxare o cuprinse.

— Totuşi, continuă el, trebuie să-ţi spun că sentimentul în sine nu fusese cauzat de delir, ci era o manifestare sinceră a inimii mele.

Relaxarea i se făcuse nod:

— Nu pot nega că am un anumit tip de afecţiune faţă de tine. Intr-adevăr, eşti o femeie remarcabilă.

Scoase ceasul de buzunar şi începu să se joace cu el, mutând limbile ceasului, ca şi când nu ar fi însemnat nimic.

— la-ţi puţin timp de gândire. îşi linse buricul degetului şi frecă apoi cadranul murdar al ceasului. Oricât ai nevoie. Singura mea grijă este ca nu cumva, într-o zi, prezenţa ta să devină prea dureroasă pentru mine, ca o dorinţă neîmplinită. In cazul respectiv, ar fi mai bine ca amândoi să ne aranjăm treburile în concordanţă. Iar tu să-ţi găseşti de muncă în altă parte.

Interpretă ultima propoziţie drept o ameninţare voalată, care nu îi lăsa prea multe opţiuni; o referinţă proastă îi putea distruge posibilitatea de a se angaja în altă parte.

S-au căsătorit primăvara - el cu părul său grizonant pieptănat frumos, iar al ei legat la spate cu o panglică. Charles rosti cuvintele jurământului său în dezordine. Sarah le repetă ca un papagal sobru îmbrăcat într-un costum gri. *Efie asta, fie sărăcia,* gândi ea.

Veni vara, iar Sarah şi Henrietta făceau lecţiile în casa de vară, o structură de lemn şi sticlă înghesuită, amplasată în punctul cel mai de sus al grădinii. Oferea o vedere limpede asupra mării. Intr-un colţ era aşezat un telescop; un cadou de ziua Henriettei.

Intr-o dimineaţă liniştită de iunie, Sarah intră în casa

de vară şi o găsi pe Henrietta ghemuită lângă telescop, privind spre coastă. Fetiţa auzi uşa închizându-se în spatele ei şi se întoarse.

— Sarah, vino şi te uită. Pe Insula Perla Albastră sunt necazuri.

Sarah se apropie de Henrietta:

— Ce vezi?

— Uşa de la intrare e deschisă. Vântul o izbeşte de colo colo. Mai văd un geam spart şi pe iarbă un morman de haine.

Insula Perla Albastră era o bucată de piatră, la aproximativ trei sute de metri în largul mării, aşezată într-un inel de roci negre şi ascuţite, acoperite de mare, ceea ce făcea ca bărcile să ajungă greu. Acest lucru devenea posibil doar atunci când marea se umfla, de două ori în timpul zilei, dar numai cu condiţia ca barcagiul să ştie să cotească printre stânci. Când mareea era joasă, însă, apa se ivea în jurul stâncilor de parcă ar fi fost în fierbere, de unde şi numele dat locului, de Insula Iadului. Cu toate astea, colonelul găsise numele lipsit de gust şi mereu se referea la el aşa cum o făcuse şi în copilărie: Insula Perla Albastră.

In urmă cu douăzeci de ani, un milionar american, inspirat de decorul dramatic, a pus să fie construită o casă în vârful insulei, însă piatra nu se supunea, iar casa văruită fusese construită cu toate unghiurile uşor strâmbe, ca un iceberg ce se topeşte. O nesăbuinţă costisitoare, care mai târziu a fost abandonată din cauza lipsei sale de folosire şi rămăsese goală multă vreme. Insă undeva sigur fusese pus un anunţ, fiindcă ocazional cineva venea să stea aici. Un artist locuise acolo o vară întreagă, lucrând la o

serie de tablouri cu marea. O familie austeră reuşise să locuiască acolo vreme de un an, înainte să se mute. Iar

militarii din Marină o folosiseră drept bază de antrenament. Cu toate acestea, deseori ferestrele sale rămâneau scăldate în întuneric.

— Avem o barcă pe care s-o folosim?

Henrietta verifică micul dig unde erau, de regulă, amarate bărcile:

— E doar o funie tăiată, nici urmă de barcă.

— De unde ştii că funia a fost tăiată?

— E legată de un par, dar nu e suficient de lungă, încât să ajungă la suprafaţa apei. Şi nu are de ce să fie aşa, decât dacă a fost tăiată.

Sarah o mângâie pe Henrietta pe păr:

— Ai dreptate. S-ar putea să fie ceva serios. Dacă singura barcă a dispărut, ceva se întâmplă, nu e doar un furt oarecare. Pot să mă uit?

Ştia că ceva straniu avea loc în casa aceea fiindcă îi văzuse pe vizitatorii ajunşi în urmă cu câteva zile; de regulă, casa era ocupată de cei care căutau linişte şi singurătate sau să trăiască în comuniune cu natura, nu de grupuri mari de oameni care discutau frenetic între ei. Se întreba dacă erau o societate secretă sau membrii unui partid politic, deşi cu siguranţă ei nu semănau nici cu unii, nici cu alţii. Părea, mai degrabă, a fi o reuniune între prieteni.

începuse în ziua de miercuri, când un anume domn şi doamnă Stubbs sosiseră la timp ca să poată ajunge până la insulă. Un pescar de-al locului, urmat de un câine cu blana galbenă, îi însoţea pentru a le explica traseul. Sarah era afară, citea, profitând de ultimele raze de lumină ale zilei, aşezată pe un scaun în grădina de lângă poteca de lemn, care ducea în josul dealului. La capătul aleii era o mică fâşie de nisip unde mulţi localnici îşi ţineau bărcile. Ii salutase - rar putea fi văzut cineva care să treacă la o oră atât de târzie -, iar cei doi se opriseră pentru a spune cât de frumoasă era casa în care locuia Sarah.

— Un colţ de lume extraordinar, spuse domnul Stubbs.

— Minunat de liniştit, spuse doamna Stubbs.

— Mergeţi spre insulă? întrebă Sarah.

Pescarul se bâţâia pe picioare, cuprins de nerăbdare, în spatele lor - câinele se învârtea în jurul picioarelor stăpânului său -, în timp ce domnul Stubbs explica scopul plimbării lor. Amândoi erau angajaţi; fuseseră rugaţi să sosească mai devreme şi să pregătească casa pentru a primi un grup mare de oameni care urmau să sosească în vinerea următoare. Nu ştiau nici cine urma să sosească, nici cine era angajatorul lor.

— Sperăm să vă revedem când plecăm înapoi spre casă, au spus, apoi şi-au continuat drumul.

Oaspeţii sosiseră două zile mai târziu, la ore diferite. Veniseră în perechi, ţinând în mână, ca într-o gheară, bucăţi de hârtie galbenă pe care Sarah le considera a fi instrucţiuni. Işi petrecea mare parte a zilei afară, îngrijindu-se de grădină. Numărase opt oaspeţi; bărbaţi şi femei, în vârstă, dar şi tineri, însă cu toţii păreau înstăriţi. Erau zece, cu tot cu domnul şi doamna Stubbs. Un număr destul de mare pentru o insulă atât de mică.

Singurul indiciu pe care îl observase privitor la identitatea acestora era dat de un singur nume.

— De unde îl ştii pe acest om, Unwin? întrebase unul dintre musafiri pe când trecuseră pe lângă grădină.

— De fapt, nu îl cunosc, răspunsese celălalt.

Nu mai auziseră nimic despre petrecerea de atunci. Plouase în ultimele două zile, şi nimeni, nici Sarah, nici Charles sau Henrietta nu se aventuraseră afară, nici măcar până în grădină; din casă nu se vedea mai nimic afară, din cauza rododendronilor. Dar acum, prin telescop, părea că un val enorm îi luase pe oaspeţi, aruncân- du-i în largul mării.

Sarah îşi găsi soţul în biroul său, citind un ziar, cu un termos de cafea alături. Cartea sa de memorii, pe

jumătate terminată, se clătina pe marginea biroului, proiectând pe podea o umbră mare.

— Trebuie să mergem pe Insula Perla Albastră, spuse ea. Oamenii de acolo sunt în pericol.

Bărbatul se uită la ceas să vadă cât e ora, apoi inspectă o hartă de pe perete:

— Mai sunt două ore până la fluxul de dimineaţă. Ce fel de pericol?

— Nu ştiu să spun. Dar uşa de la intrare este deschisă, iar locul pare pustiu. Cel puţin unul dintre geamuri este spart.

— Poate că oamenii care stăteau acolo au plecat?

— Barca lor a fost tăiată de la ponton.

Charles o privi pe Sarah de parcă gândurile-i erau scrise pe un geam, transparent şi fragil:

— Sarah, iubita mea, mereu crezi ce e mai rău despre oameni. Probabil că au dat o petrecere, au făcut dezordine în casă, iar apoi au fugit de responsabilităţile ce le reveneau.

— Charles, spuse ea, trăgând aer adânc în piept, neîncrezătoare în ce i se zisese, nimeni nu fuge din cauza unui geam spart.

— Atunci, ce sugerezi?

— Ar putea fi morţi. Ar fi putut avea loc un incendiu. Este greu de spus. Pe iarbă sunt haine întinse.

Henrietta apăru în cadrul uşii din spatele lui Sarah:

— Poate unul dintre ei s-a îmbolnăvit şi le-a dat şi celorlalţi.

Charles se ridică şi puse ziarul jos cu o mică explozie de energie:

— Şi tu, Henrietta? Nu vreau să mai aud despre asta.

Se posomori. Charles îşi dorise un al doilea mariaj de parcă ar fi fost vorba de câştigarea unui pion al

adversarului, într-o partidă de şah; în schimb, noua lui soţie nu doar că îl învingea în multele lor discuţii, dar o mai încuraja şi pe fiică-sa să facă la fel:

— Hainele aruncate pe iarbă pot indica mai multe tipuri de imoralitate.

Colonelul a văzut negru în faţa ochilor şi şi-a descheiat un nasture de la guler:

— Dacă ceva nerespectuos a avut loc acolo, ar trebui să-l trimitem pe unul dintre localnici să investigheze. Nu se cuvine ca o femeie să facă aşa ceva.

— Nu avem timp, spuse Sarah. Dacă mergem în sat, vom rata fluxul. Charles, aş vrea să mă însoţeşti, iar eu sunt decisă să merg pe insulă acum. Henrietta se va descurca de una singură.

Charles oftă, căci fusese din nou făcut şah mat de către femeile din viaţa sa:

— In acest caz, dacă trebuie să mergem, haide să ne grăbim.

— Mulţumesc.

Luă un revolver şi o pelerină de ploaie, deşi ziua era luminoasă şi calmă. I-au lăsat Henriettei un sandvici pentru prânz şi o carte cu care să-şi umple timpul, apoi au pornit în grabă spre golful de la capătul drumului, unde aveau o barcă şi două rame. Charles a împins barca în apă, iar apoi el şi Sarah s-au suit în barcă.

Crescând în sat şi fiind un băieţandru aventuros, ştia cum să se strecoare printre roci şi cu ochii închişi; învăţase drumul înainte să fie construită casa, când insula era un loc sigur pentru copii să se joace:

— Ce crezi că vom găsi acolo? întrebă Charles apucând bine ramele.

— Dezordine, răspunse Sarah, aşezându-se lângă pupa bărcii. Dar, te rog, lasă-mă să mă concentrez şi să memorez ruta.

Charles râse uşor, aşa cum făcea deseori când simţea

nevoia ei constantă de a învăţa.

— In caz că trebuie să mă întorc singură, adăugă ea.

De la distanţa aceea, rocile ce pândeau sub apă creau efectul optic al unui fir subţire de spumă de-a lungul suprafeţei mării. Bărcuţa lor de lemn tăia spuma la fel de uşor cum taie lama unui cuţit tortul de nuntă. Colonelul nu-şi întoarse capul, dar viră pe lângă obstacolele din calea lor, cu neînfricarea periculoasă a unui adolescent.

Din când în când, gândea Sarah, e ceva de admirat la el.

Drumul îi ducea în partea dreaptă a insulei, aşa cum se vedea de pe mal, iar apoi în spatele ei, unde puteau andoca pe partea stângă. In spatele insulei - partea care pătrundea în mare, într-o zonă umbrită -, rocile îngrămădite unele în altele se ridicau surprinzător de mult deasupra apei; o parte dintre ele aveau vârful retezat, formând un fel de colină. Din această cauză, ceea ce rămăsese era un perete plan de piatră neagră ce supraveghea marea, ca un petic de ochi. La fundul acestei coline erau câţiva metri de

pantă nisipoasă ce ducea spre mare, un loc prea abrupt pentru a fi numit plajă.

Sarah, privind înainte, a fost prima care a văzut. Pe acel petic îngust, gri, de nisip, presărat cu iarbă densă şi alge marine, erau două cadavre acoperite: înclinate în aşa fel, încât să fie văzute. Charles privi peste umărul său şi-şi şterse sudoarea de pe sprâncene. Se întoarse cu faţa spre Sarah, cu o expresie întrebătoare:

— Sunt morţi, Charles. Trebuie să ne grăbim.

Apucă ramele din nou. Pe măsură ce se apropiau de plajă, devenea tot mai clar că erau corpul unei femei şi al unui bărbat, ambele răsucite în nişte unghiuri inumane, ca şi când fuseseră ridicate de o creatură marină monstruoasă şi aruncate ca nişte costume de baie ude pe nisip, să se usuce.

Sarah se aplecă înainte; le recunoscu:

— O, Dumnezeule, sunt domnul şi doamna Stubbs. El era atât de prietenos, iar ea părea atât de drăguţă. îşi făcu semnul crucii în dreptul inimii.

Colonelul stătea acum în centrul bărcuţei, cu veşnica încredere în sine şi cu pistolul ridicat spre cer, dereglând echilibrul ambarcaţiunii:

— Ce s-a întâmplat? Au fost ucişi?

— Au căzut, spuse ea. Se poate să fi fost suicid. Sau un accident. Sau, poate, au fost ucişi.

— Amândoi? Charles părea confuz.

— Aşa pare. Nu-i spusese de imaginea ce se forma în mintea ei, cu cei opt musafiri care, beţi fiind, îşi aruncau servitorii de pe colină.

— Atunci, ar fi nebunie curată să continuăm. Dacă ucigaşul este încă pe insulă?

— Casa părea abandonată.

— Azi-dimineaţă? Dar se poate ca ucigaşul doar să fi dormit.

Sarah ştia că şi asta era o posibilitate, dar, de fapt, pericolul o atrăgea:

— Dovezile indică altceva.

Se auzise un hârşâit puternic. Colonelul se aşeză repede la loc şi îndreptă ramele spre bărbie. Barca plutea..

— Rocile. Nu suntem în siguranţă dacă mai stăm mult timp aici. Să continuăm sau mai bine să ne întoarcem acasă?

Câteva minute mai târziu, ajunseră la singurul loc unde puteau acosta. Niciun semn de viaţă în răstimpul acela. In timp ce-şi masa mâinile obosite de la vâslit, de parcă ar fi fost de lut, colonelul privi în sus, spre casa din vârful pantei acoperite de iarbă:

— Insula Infernului.

Cuvintele o şocaseră pe soţie, ca şi când tocmai ar fi

înjurat.

Ii făcuse semn să îl aştepte cât debarca, cu arma ţinută la vedere. Apoi a legat barca, s-a întors cu faţa spre casă şi se oferi să-i dea soţiei sale o mână de ajutor. Ea acceptă, doar ca să-i facă pe plac, însă gestul se sfârşi cu el ţinând-o de mână în timp ce ea stătea mai sus decât el, tronând asupra-i: un părinte cu un copil după el. El se încruntă şi-şi aranjă ochelarii pe nas.

— Aşteaptă aici, draga mea.

Păşi ezitând în faţă, punând cu grijă un picior înaintea celuilalt.

In aer se simţea un puternic miros de excremente ce venea dintr-un tufiş din apropiere, iar Sarah se rugă să grăbească pasul.

In vârful pantei, acesta urlă. Un urlet de dezgust mai degrabă decât de teamă sau durere, cu un uşor gest de vomă, mascat de ţipetele sale. Sarah alergă spre el. Ii făcu semn să rămână în spate, repetând până când Sarah se opri în dreptul lui, apoi îşi scoase batista din buzunarul de la haină şi-şi acoperi gura. Un alt cadavru. Un bărbat, culcat pe burtă, cu faţa în pământ.

Sarah vorbi imediat ce pricepu:

— Mormanul de haine de pe iarbă.

Soţul ei privi spre ea şi fu de acord; casa lor de vară, dacă ştiai încotro să te uiţi, se vedea de acolo.

— Henrietta, spuse Sarah, întrebându-se dacă fetiţa îi urmărea în acel moment.

Colonelul se duse în faţa cadavrului:

— Nu vreau ca ea să vadă asta. Nu sunt sigur nici că tu ar trebui să vezi. Mai bine aştepţi în barcă, floarea mea. In barcă, unde eşti în siguranţă.

Sarah se uită la el, iar pe chip avea o privire jucăuşă:

— Charles, dacă ai rămâne singur în casă, te-ai pierde cu siguranţă. Şi, în plus, nu ai niciun motiv să crezi că aş putea fi mai în siguranţă în barcă.

Charles se încruntă:

— Are un fir de aţă în jurul gâtului, mă întreb dacă asta e cauza morţii.

— O garotă, legată de o greutate. A fost făcută astfel încât să se strângă laţ când greutatea este aruncată, cu o piedică, pentru a nu putea fi lărgită. O moarte dureroasă. Sarah se cutremură. Şi este o capcană urâtă. Care e folosită pentru a prinde iepuri.

Colonelul examină clema metalică din spatele gâtului cadavrului şi se întrebă cum ajunsese ea să înţeleagă tot mecanismul acela:

— Haide, să plecăm de aici, spuse el. E o imagine oribilă.

Sarah îl ignoră:

— Avem trei cadavre acum.

— Crezi că au fost ucişi de aceeaşi persoană?

— Este posibil. Deşi metoda folosită diferă de la victimă la victimă.

Se întrebă dacă vreunul dintre oaspeţi înnebunise şi încercase să-i ucidă pe ceilalţi, iar aceştia o luaseră la fugă. Sau, poate, s-au asmuţit unii asupra celorlalţi.

— Mai mulţi ucigaşi? Nu unul singur? O sugestie tulburătoare.

— Este posibil.

Sarah îngenunche şi privi de-aproape trupul neînsufleţit de pe iarbă. Se gândea la feţele pe care le văzuse în trecere pe potecă vineri, în timp ce tăia florile moarte din tufişurile de trandafiri. Feţe zâmbitoare, nerăbdătoare. Oare cel care acum era mort fusese una dintre persoanele nerăbdătoare? Ea aşa credea. Şi-l imagina îmbrăcat în costum maroniu, mergând cu un bărbat mai tânăr, ţinând foaia cu instrucţiuni împăturită în buzunarul de sus al hainei. Purta ochelari în acea zi. Bărbatul mai tânăr fusese cel care menţionase numele Unwin, iar acesta, cel care mărturisise că nu ştie cine este Unwin. Sarah se ridică.

— în ciuda faptului că în ultimele două zile a tot plouat, hainele sale sunt uscate. A murit de curând.

Charles se încruntă:

— Vrei să spui că a murit azi-dimineaţă?

— Se poate, da.

Uşa casei se trânti în urma lor. Vântul sufla cu putere acum, împroşcând insula cu stropi de apă; mii de picături mici ce semănau cu nişte peştişori. Charles se apropie de casa albă ca zăpada, din care nu se auzea niciun zgomot, ţinând arma pregătită în mâini şi, preţ de o clipă, se opri în faţa uşii negre, devenind un simplu contur alb, în contrast cu uşa casei, vopsită într-un negru intens, apoi uşa se deschise larg din cauza vântului, iar el intră.

— Alo? E cineva? Am o armă. Vă rog, faceţi-vă prezenţa cunoscută!

Casa răspunse cu o tăcere la fel de neplăcută ca un castron cu ciorbă rece.

Sarah merse în spatele lui Charles până în hol. Era o cameră de o formă ciudată, cu scări ce duceau spre pod, iar pe jos fusese pusă faianţă albă. O băncuţă pentru încălţat şi descălţat era aşezată în dreapta uşii, dar nicio altă piesă de mobilier. Vizavi de băncuţă era o scară din lemn ce ducea la etajul de sus. Pe prima treaptă se afla o conservă nedesfăcută de fasole.

Pe jos se vedeau urme de noroi lăsate de labe, de la un animal care intrase şi alergase în cerc pe gresie.

Charles şi Sarah se uitară în cameră, iar ecoul paşilor răsuna prin toată casa. Toate uşile erau închise, cu excepţia uneia, construită prost şi înghesuită sub trepte, cu partea de sus în diagonală şi cu un mâner magnetic în loc de încuietoare. Magnetul nu făcuse faţă rafalelor de vânt, iar acum uşa se mişca înainte şi-napoi în ritmul vântului, ca şi când toată casa respira. Dincolo de uşă se auzea sunetul şoarecilor care mişunau.

Charles se apropie de uşă şi vârî ţeava pistolului prin crăpătura ei, apoi o împinse cu piciorul stâng. încăperea, în care cu greu se putea vedea ceva şi care nu avea nicio fereastră, era plină de

dulapuri cu vitrină. Un muzeu în miniatură. Erau ticsite de ceasuri. Ceasuri de diferite culori, din perioade diferite, unele cu mecanisme complicate, altele, cu mecanisme simple. Multe dintre ele încă ticăiau. Iar întins pe jos, sub nasurile lor, zăcea un cadavru, aşezat atent şi cu respect aproape şi având capul acoperit. O femeie, judecând după haine.

Sarah îngenunche şi dădu la o parte vălul. O femeie tânără, undeva la 30 de ani, cu faţa gri, însă părul încă plin de culoare. Purta un cardigan roşu pe deasupra unei cămăşi albe, pătată în partea de sus de sânge. Chipul îi împietrise într-o expresie de tristeţe, iar ochii îi erau mari, cu o privire temătoare; doi cercei extravaganţi i se sprijineau pe obraji. Sarah îşi aminti că o văzuse trecând pe lângă grădină cu două zile în urmă, în acelaşi cardigan roşu. Se plimbase cu un bărbat mai în vârstă; discutau despre un subiect asupra căruia nu cădeau de acord şi erau complet absorbiţi de polemica lor.

Corpul femeii era puţin prea mare în raport cu încăperea în care fusese pusă, întinsă pe diagonală. Sarah o atinse în jurul gâtului, apoi sângele uscat din colţul buzelor şi îi deschise gura.

Charles stătea de pază, urmărind orice mişcare în holul din spatele lor şi din când în când se uita în cameră.

— Toate ceasurile astea arată ore diferite, Sarah. Crezi că e vreun soi de cod?

— Cred că ceasurile sunt doar de decor.

Scoase un mârâit plin de îndoială.

— Ei bine? Ce a ucis-o?

— Nu îmi pot da seama. Ceva dinăuntru. Pare să fi înghiţit ceva.

Se înecase cu nişte vomă şi-şi duse dosul palmei la buze, gest ce-i făcu degetele să se mişte ca un soi de creatură marină.

— Haide, spuse, Sarah trecând pe lângă el, să mergem.

— Chiar vom da peste zece cadavre?

— Este posibil, spuse ea. Deşi e mult mai probabil să găsim doar nouă.

Trase repede aer în piept:

— Iar al zecelea?

— A fugit, cred. Ori asta, ori se ascunde.

Două uşi, cele mai mari, de la intrare duc spre o sală mare unde se serveşte masa, cu tavanul înalt şi pânze de păianjen pe la colţuri. Geamurile dintr-o parte erau aşezate până aproape de tavan, oferind o privelişte nemaipomenită asupra mării furioase, înspumată. După ce au intrat, au închis uşile, iar Charles a baricadat uşa cu o masă şi un scaun.

Camera în sine era destul de ordonată. Masa fusese pregătită pentru un ospăţ bogat şi apoi nu fusese debarasată. Musafirii nici nu apucaseră să servească desertul; farfurii pe jumătate pline cu mâncare care părea gustoasă stăteau de-a lungul mesei, pete de sos, care se uscaseră şi deveniseră forme crestate şi prăfoase, semănând cu băşicile unei boli iritante. Charles numără farfuriile. Opt. Ăsta fusese tot grupul, fără cei doi servitori. Opt scaune fuseseră date în spate în momentul în care toată lumea se ridicase de la masă: unele frumos, altele de-a valma. Două se răsturnaseră pe spate.

— In timpul cinei a avut loc o dispută, spuse Charles, răzuind una dintre petele de sânge sau, poate, de sos de pe faţa de masă.

— Ceva trebuie să li se fi întâmplat servitorilor, spuse Sarah, ceva ce i-a oprit din a face curăţenie aici. Să fi fost aruncaţi de pe stâncă? se întrebă.

Sarah examină un cuţit şi o furculiţă. Unul dintre dinţii furculiţei lipsea, în locul lui căscându-se un gol. O puse jos şi ridică o farfurie. O bucată pătrată de carton alb era ascunsă sub farfurie.

Pe una dintre laturi era scris un mesaj scurt. Sarah citi textul cu voce tare:

— „Doamna Annabel Richards, profesoară, este acuzată de a fi obţinut plăcere sexuală prin torturarea copiilor mici".

Charles se cutremură la auzul cuvintelor mesajului. Pe spate nu era nimic scris.

— Cred că al ei este corpul din camera cu ceasuri, spuse Sarah.

— Cum poţi să ştii?

— Copiii mi-au spus. Când au trecut pe lângă mine, acum două zile, ea şi bărbatul care era cu ea discutau despre educaţia copiilor. El era doctor, mi-am dat seama, iar ea vorbea ca o profesoară.

— Uite, încă unul.

Charles ridică o poşetă de pe masă; sub ea erau un şerveţel pătat de sânge şi, la fel, un carton alb, curat. Citi mesajul scris pe el:

— „Andrew Parker, avocat, este acuzat că şi-a omorât familia".

Ridică petecul de hârtie la lumină, dar nu se mai vedea nimic altceva.

— Oare să fie bărbatul de afară, prins în laţ?

— Nu ştiu. Poate.

Cât timp Charles rămase hipnotizat de brutalitatea situaţiei la care asista, holbându-se la cartonaşul pe care îl avea încă în mână, Sarah mai găsi două pe podea, sub masă. Pe primul scria:

— „Socialistul Richard Branch este acuzat că a hărţuit un vârstnic până l-a ucis".

Pe celălalt scria:

— „Thomas Townsend, un alcoolic, este acuzat că şi-a ucis soţia".

— Nu au niciun sens, spuse Charles oftând. Misterul nu se luminează, ci se adânceşte tot mai mult.

Sarah clătină din cap, în semn că nu:

— Aceste cartonaşe explică totul. Oamenii ăştia au fost aduşi aici pentru a fi judecaţi.

— Dar de ce ar fi venit dacă urmau să fie judecaţi?

— Presupun că au fost păcăliţi. De către cineva cu un simţ justiţiar dereglat. Sau de cineva dornic de răzbunare.

Charles mormăi:

— Deci asta se dorise a fi un fel de sală de judecată?

Ochii i se măriseră, cuprins de uimire, la acest gând; Sarah îl bătu pe umăr:

— Aşa ceva, Charles. Şi se pare că, cel puţin aceştia patru, au fost condamnaţi la moarte.

In capătul îndepărtat al camerei mai erau două uşi, care duceau spre un salon decadent, o încăpere care se întindea de-a latul casei în unghi drept până la sala unde se servea masa. Geamurile aveau draperii de un roşu intens, care în atmosfera casei păreau urme

dense de sânge. Toată mobila parcă era îndreptată fie înspre ei, privind spre valurile dinspre coastă, fie înspre şemineul din mijlocul peretelui opus. Tapiseria era toată de un roşu-sângeriu, asemenea vinului roşu.

Centrul camerei era acoperit de cenuşă; un semicerc format din pete de cenuşă gri - părând mai degrabă pene, nu cenuşă - se întindea de la şemineu, acoperind suprafeţele meselor şi pernele. Sarah urmări poteca de

deşeuri arse. Găsise fire de blană şi aşchii carbonizate împrăştiate pe podeaua de lemn, bucăţi de cărbune şi rămăşiţe ale unui cartonaş alb.

Unul dintre acuzaţi probabil că a fost ars de viu.

— Priveşte aici, spuse ea, luând un buştean din coşul de lângă şemineu şi întinzându-1 spre Charles. La un capăt, cineva dăduse o gaură în el şi-l umpluse cu un praf negru, aspru la atingere.

11 atinse, apoi îşi mirosi degetele.

— Praf de puşcă. Cunosc prea bine acest miros, îl pot recunoaşte oriunde.

— O farsă odioasă de făcut cuiva. Lemnul ar arde câteva minute, după care ar exploda.

Sarah îşi plimbă mâna peste scaunul care era cel mai aproape de şemineu şi simţi o grămadă de bucăţi ascuţite de lemn ieşind prin ţesătură, foarte puţin vizibile în contrast cu materialul închis la culoare:

— Nu e nicio urmă de sânge aici, se pare că nu a căzut nimeni victimă.

— E un miracol că nu a ars toată casa.

— Asta ne dă de înţeles că violenţa nu a fost îndreptată spre cineva anume. Oricine ar fi putut fi ucis de asta, ceea ce înseamnă că toţi au fost aduşi aici pentru a fi ucişi.

— Atunci, cine a fost acuzatorul lor?

Se gândi la un răspuns:

— Haide să mai cercetăm locul.

O uşă mai mică dădea înapoi în holul de la intrare. Sarah îl aşteptă acolo pe Charles, care privea pe fereastra din salon,

încercând să-şi zărească propria casă. Când acesta termină, Sarah deschise uşa către următoarea încăpere:

— Ai grijă! strigă el.

Sarah păşi înăuntru. Era o cameră de studiu, dar aproape fără niciun obiect de mobilier. Un birou şi o bibliotecă de sticlă; în mod inexplicabil, ambele erau acoperite de un strat gros de funingine. Sarah îşi trecu degetele peste birou, lăsând o urmă în spuza care se simţea ca mâlul la atingere.

Pe una dintre laturile bibliotecii era o ferestruică, iar sub ea se mai puteau vedea alte două cadavre. Erau aşezate ca produsele la piaţă, aruncate la întâmplare într-o grămadă. Două femei, una tânără, cealaltă bătrână. Sarah şi le amintea în mod limpede; cu două zile în urmă, plivea grădina când cele două persoane trecuseră pe lângă casa ei.

O femeie înstărită şi însoţitoarea acesteia, asta era clar ca lumina zilei. Femeia mai vârstnică se purta cu cea mai tinerică într-un mod autoritar, chiar despotic; era clar din modul timid în care răspundea femeia mai tânără la tot ce i se zicea, cu cuvinte conciliante, monosilabice, şi din modul necontenit în care vorbea femeia mai vârstnică, discursul ei nefiind, măcar o dată, descurajat de vreo lipsă aparentă de interes a interlocutoarei sale.

Charles se uită în cameră:

— Miroase a fum aici.

Uşa era deschisă şi el şovăia în dreptul pragului, ca un copil care a petrecut prea mult timp într-o galerie de artă.

Cele două cadavre erau toate acoperite de depuneri de la fum. Părul femeii mai tinere devenise gri, iar cel al femeii în vârstă, aproape negru. Charles se strecură pe lângă Sarah ca să deschidă geamul, bucurându-se de puritatea brizei mării. Privi cele două cadavre şi scoase un sunet dezaprobator:

— Nţ. Cred că sunt şase, cu astea două. Şi tot nu ştim ce-i cu ucigaşul. Cred că am văzut suficient pe aici, ar trebui să plecăm.

— Mai avem de cercetat.

— Dar nu suntem în siguranţă.

ALEX PAVESI

Sarah nu-i răspunse; examină o găurică dintr-unul dintre pereţii laterali ai camerei. Prezenţa acelei găuri nu avea nicio explicaţie. Câteva conserve de mâncare, o Biblie, un flacon cu pastile şi un urcior cu apă înnegrită, toate erau ascunse sub birou, dar în rest nu era mare lucru în cameră. Examină cele două femei moarte cu o privire rapidă şi observă că buzunarele lor erau goale. Le văzuse pe ambele purtând poşete, dar presupuse că acestea se pierduseră în panica ce se crease.

Sarah se îndreptă spre uşă:

— S-ar putea ca ele două să fie cele care şi-au ars acuzaţiile aduse.

— Se prea poate.

Charles o opri:

— Sarah, ştiu că îţi place să arăţi cât de decisă eşti, dar chiar nu te afectează deloc acest spectacol terifiant şi tot acest potenţial pericol în care suntem? Nu vrei să ne odihnim puţin înainte să mergem mai departe?

Sarah simţi în tonul lui jena şi nota de rugăminte:

— Charles, dragule, sunt în regulă.

Şi, cu o mână pe umăr, îl conduse afară din cameră.

In timp ce ieşeau, Sarah îşi plimbă mâna pe tocul uşii, unde funinginea nu ajunsese:

— Interesant, îşi spuse ca pentru sine.

Următoarea cameră era o mică bibliotecă. Nu se vedea nimic demn de atenţie, cu excepţia unui birou mare făcut dintr-o combinaţie de lemn şi metal. Un raft de fier era prins deasupra biroului pe perete, la nivelul capului, şi părea cumva legat de birou. Sarah studie raftul cu atenţie, în timp ce Charles stătea de pază în cadrul uşii.

Casa în sine nu era foarte mare, iar, cu excepţia unei cămări ce părea neatinsă, restul camerelor de la parter

erau toate destinate preparării mâncării. Faianţa cu model alb-negru din holul principal se continua până în partea aceasta a casei, unde era simţitor mai rece, iar paşii lor răsunau mult mai puternic. Charles mergea în faţă, cu arma ţintind înainte, iar celălalt braţ şi-l ţinea

protector în faţa soţiei sale, care păşea liniştită în spatele lui. Au cercetat împreună bucătăriile şi debaralele, fără însă a mai găsi ceva. Niciun alt cadavru şi niciun supravieţuitor, numai haos şi dezordine.

Le era clar că, la un moment dat, în timpul panicii produse în casă, ocupanţii deciseseră că era prielnic să strângă arme şi provizii, astfel că bucătăriile fuseseră scotocite temeinic în căutarea lor. Conservele toate dispăruseră cu excepţia celor pe care le scăpaseră din mâini şi care se împrăştiaseră prin colţurile încăperilor sau fuseseră lovite cu piciorul, în timpul asaltului, ajungând pe te miri unde pe podeaua acoperită cu gresie. O conservă de pere în sirop se afla pe preşul de la uşa din spate a casei, alături de o conservă de carne de vită şi o pereche de cizme Wellington. Cutiile cu mirodenii căzuseră din agăţătoare, iar tigăile fuseseră rechiziţionate drept recipiente de apă.

Intr-una dintre cămăruţe podeaua era lipicioasă, rezultat al făinii amestecate cu borcanele sparte de miere de albine. Urme de paşi duceau la hălci de carne congelată în care rămăseseră urme de muşcături. Pentru cele câteva provizii, pe care cei doi le văzuseră sub birou în camera pătată de funingine, şi pentru orice aveau să descopere în camerele de la etaj preţul plătit fusese toată acea dezordine. In multe feluri, aceste rămăşiţe erau un testament cu mult mai îngrozitor al torturii aplicate în urma judecăţii decât cadavrele însele.

— La un moment dat, comportamentul civilizat a fost distrus, spuse Sarah. Iar ei cel mai probabil că s-au

retras în camerele lor cu tot cu provizii. Asta confirmă ceea ce am tot bănuit.

— Şi ce anume ai bănuit, draga mea?

— Acuzatorul a fost unul dintre cei zece oaspeţi. Dacă ar fi fost altcineva, oaspeţii şi-ar fi unit puterile împotriva acestuia. Dar, în schimb, s-au întors unul împotriva celuilalt. Aşadar, ucigaşul trebuie să-şi fi păstrat identitatea secretă.

— Cât timp i-a ucis, unul câte unul, pe ceilalţi nouă? Deci tu crezi că una dintre acuzaţii a fost falsă?

— Fie falsă, fie a fost o confesiune.

Charles înghiţi în sec, cu mare greutate:

— în acest caz, probabil că mai sunt încă trei cadavre de găsit. Şi unde crezi că s-a dus ucigaşul odată ce a terminat de împărţit judecata şi pedeapsa?

Charles stătea cu sufletul la gură în aşteptarea răspunsului lui Sarah.

— Poate că a luat barca şi a plecat. Sau poate că încă e pe aici.

Etajul casei era mai puţin impresionant. Scara fusese construită în aşa fel încât, la capăt, după ce parcurgeai spirala treptelor, ajungeai la un prag cu un geam mare, iar de acolo cele două holuri duceau în direcţii diferite către capetele casei.

Fiecare cameră de la etaj era fie un dormitor, fie o baie. Dormitoarele erau de mărimi şi decoruri disonante, iar unele dormitoare aveau băi proprii:

— Dacă mai e cineva care să fi supravieţuit, spuse Charles, probabil că se află într-una dintre aceste camere.

Acesta insistă ca Sarah să deschidă prima uşă cu vârful degetelor şi să stea lipită de peretele de lângă uşă, în timp ce el se proţăpi în prag, ţinând arma cu ambele mâini. Sarah i-a făcut pe plac, chiar dacă metoda lui i se

păru comică; uşa se deschise, dând la iveală camera celor doi servitori.

înăuntru erau două paturi cu aşternuturile de un gri fad. Mobilierul era pentru strictul necesar. Camera era aproape de capătul scărilor şi fusese, probabil, aleasă pentru că puteau pleca dimineaţa devreme fără să deranjeze pe nimeni. Ambele paturi erau făcute, iar draperiile, trase; cu excepţia unei Biblii deschise, membrii familiei Stubbs nu lăsaseră nicio urmă a faptului că fuseseră cazaţi acolo.

Vizavi era o altă cameră modestă, cu un singur pat maroniu. Geamul de deasupra patului era spart. Era geamul pe care-l văzuseră prin telescop, deşi acum le era clar că mare parte a cioburilor de sticlă fuseseră strânse cu mâna.

— Poate că a avut loc o bătaie, spuse Charles.

Sarah se uită prin sertarele unui birouaş; nimic, erau goale. Lângă acesta era un coş de hârtie în care se afla o lumânare mică, dar groasă şi verde.

— Sau, poate, cineva şi-a făcut o rută de evadare.

Mai erau două dormitoare în acea parte a casei: unul exagerat de mare, cu propria baie şi propriul balcon, iar celălalt, ceva mai modest şi fără dependinţe. Ambele aveau paturi în care se dormise, deşi doar unul dintre ele fusese strâns, iar ambele aveau măsuţă de toaletă acoperite cu felurite accesorii feminine.

— Reşedinţa celor două femei de jos, remarcă Sarah. Poţi ghici cine-i cine?

Charles mormăi, jumătate amuzat, jumătate dezaprobator:

— Acum sunt la fel în ochii lui Dumnezeu.

Ultima cameră de pe hol era anodină, fiind dotată doar cu o toaletă, o chiuvetă şi un duş. Draperia de la duş era ruptă, iar podeaua era acoperită de apă, dar nu existau

alte urme de distrugere.

Se întoarseră şi trecură pragul spre celălalt hol. Cinci uşi îi priveau de sus, fiecare de pe propria-i poziţie din hol, toate închise.

Prima dădea într-o baie cu un covor a cărui culoare, oliv, era complet lipsită de gust. Un dulăpior deasupra chiuvetei fusese scotocit în grabă, dar nu era nimic care să atragă atenţia.

Următoarea uşă era încuiată. Charles bătu în ea preţ de câteva minute cu patul pistolului, fără să primească un răspuns. Se uită după cheie, dar nu o găsi.

— Un semn de rău augur, spuse el.

— Mai sunt încă trei uşi, spuse Sarah. Şi încă trei cadavre care lipsesc. Va trebui să revenim la această uşă mai târziu.

Următoarea uşă era, şi ea, încuiată. Cea de-a treia se deschidea spre o cameră îngustă, fără să fie dotată cu mare lucru, în afară de un pat aşezat de-a lungul peretelui. Pe pat era o femeie, îmbrăcată în hainele de zi. încă avea încălţările în picioare. Părea că doarme, dar amândoi ştiau că nu este aşa. Celelalte alte câteva obiecte de prin cameră erau un birou lângă pat şi o carte rusească de proză scurtă lăsată acolo şi aşezată într-un unghi care dădea de înţeles

că fusese citită de curând. Bagajul, din care nu fusese scos niciun lucru, se afla la piciorul patului. Câteva cărţi erau aşezate pe un raft deasupra biroului, una lipsea, semn că cineva o luase de acolo.

— Mi-aduc aminte de ea, spuse Sarah, amintindu-şi de nuanţa de fard albastru de pleoape pe care femeia îl purtase cu două zile în urmă. Trecuse pe lângă mine cu un tânăr arătos. Era destul de tăcut, iar ea întreţinuse mare parte din conversaţie. Vorbea despre mediul rural.

Charles dădu din cap:

— E o imagine într-adevăr întristătoare, e cam de aceeaşi vârstă cu tine. Dar nu pot spune că mă surprinde.

Nu a explicat acest comentariu criptic şi au ieşit amândoi din încăpere.

In spatele ultimei uşi au găsit cadavrul unui tânăr bărbat, care fusese şi el aşezat pe pat, numai că el era îmbrăcat în hainele de noapte şi era acoperit de cuverturi. Camera era la fel de goală.

— Tânărul tăcut?

Sarah încuviinţă din cap. Geanta lui era golită; Sarah simţi o undă de optimism când o atinse.

— Ce păcat! spuse ea. Păruse a fi un tip foarte de treabă.

— Ei bine, cert e că era atrăgător. Spunând asta, Charles trase cuvertura şi-i acoperi faţa.

Sarah îngenunche pentru a recupera ceva de sub pat; era o altă carte. *Masca Morţii Roşii*[V]. Sarah se întoarse la biroul aflat vizavi de pat. O lumânare de un verde-închis fusese aşezată acolo şi era pe jumătate topită. Trecuse cu degetele cu grijă peste ceara fărâmiţată:

— In camera de lângă era o lumânare verde, exact ca asta, care fusese şi ea aprinsă. Aceste ultime două camere nu au iluminat electric. Cred că lumânarea conţine o substanţă otrăvitoare.

— Vrei să spui că substanţa este eliberată pe măsură ce lumânarea arde?

— Da. O otravă amestecată cu ceara care creează vapori toxici. Probabil că asta i-a ucis pe cei doi, pe bărbatul acesta şi pe femeia

din camera vecină; este singurul obiect care se aseamănă şi care se găseşte în ambele camere. Probabil

V *Masca Morţii Roşii* este titlul unei povestiri de Edgar Allan Poe, care a dat şi titlul unui volum de proze scurte (n.tr.).

că sunt primii care au murit. Am văzut o lumânare exact ca asta în coşul de gunoi dintr-una dintre camerele celelalte.

Charles era sceptic:

— Cum poţi să ştii că au murit primii?

Sarah arătă spre pat:

— Au fost examinaţi şi aşezaţi frumos, aproape respectuos. Toate celelalte cadavre pe care le-am găsit au fost pur şi simplu lăsate acolo unde au murit, cu excepţia femeii din camera cu ceasurile. Cei trei trebuie să fi murit înainte ca panica să îi cuprindă pe toţi, înainte ca cineva să îşi dea seama de ce se întâmplă. Iar aceştia doi trebuie să fi murit în acelaşi timp; lumânarea otrăvitoare este o capcană ce-ţi sare în ochi şi nu poate fi folosită de două ori.

Charles o luă pe Sarah de mână:

— E foarte inteligent, draga mea. Dar nu putem sta aici să teoretizăm toată ziua. Afară e un hambar; s-ar putea să găsim acolo un topor sau ceva. Pentru a dărâma cele două uşi încuiate. Apoi trebuie să plecăm.

— Te aştept aici. Sarah voia să continue cercetările.

Charles clătină din cap, îngrozit:

— Dumnezeule sfinte. Nu e sigur. Ucigaşul ar putea să se ivească din spatele vreuneia dintre cele două uşi în orice clipă.

— Voi fi în regulă, Charles. Fiecare mişcare din casa asta este anunţată de un scârţâit puternic. Iar acele două uşi sunt încuiate. Dacă aud un singur pas sau vreo cheie ce se loveşte de metalul încuietorii, în clipa următoare alerg afară şi te caut.

— Prea bine, fie, spuse el necăjit, presupun că are sens ce spui. Dar te rog să fii atentă, laleaua mea.

— Şi în plus, adăugă ea, ucigaşul, cel mai probabil, se ascunde în hambar.

Charles păli, însă încercă să pară brav:

— Bine.

O sărută şi plecă, înainte ca Sarah să îl dea la o parte.

Sarah era singură la capătul coridorului; absenţa lui Charles, liniştea dată de absenţa acestuia era ca o baie caldă.

Şi-a sprijinit fruntea de perete. Era un gest nepotrivit pentru o doamnă - Charles nu l-ar fi aprobat însă o ajuta să se concentreze. Fără distrageri, doar ea, şi gândurile ei, şi senzaţia de cald de pe frunte, rezultată din mişcarea imperceptibilă pe care o făcea capul ei sprijinit de tapet. Iar în acel moment i-a venit ideea:

— Unde poţi să ascunzi o frunză cel mai bine? Intr-o pădure. Şi unde poţi ascunde o bucată de hârtie cel mai bine?

A intrat în camera în care se afla cadavrul femeii tinere. *Poveşti scurte ruseşti,* îşi spuse ea, ridicând volumul greu de pe birou:

— lartă-mă, dar nu păreai genul. Această carte a fost aleasă din pricina mărimii sale.

Sarah căuta prin filele cărţii:

— Şi cu toate astea, din multe puncte de vedere, tu ai fost cea mai dibace.

Intre filele sale era o notiţă împăturită, scrisă de mână şi un mic pătrat alb de carton, împresurat de linii fine care indicau că, la un moment dat, fusese făcută ghemotoc. Pe carton scria:

— „Scarlett Thorpe, adulteră, este acuzată că ar fi sedus un bărbat şi l-ar fi convins să se sinucidă pentru beneficiul ei“.

Acuzaţia părea chiar mult mai dură în tăcerea care domnea în dormitor.

Notiţa era mult mai călduroasă prin tonul cu care fusese scrisă. Sarah se aşează pe pat pentru a o citi:

— „Mă aflu într-o circumstanţă de nedescris. Am fost invitată aici pentru a petrece weekendul de către un domn pe nume Unwin, care a făcut rost de datele mele de contact de la unul dintre foştii mei angajatori. Nu a

spus care anume. Avea nevoie de cineva care să joace rolul nepoatei sale în timpul unei întâlniri cu potenţiali clienţi. A insistat asupra faptului că era vorba despre o afacere de familie. Mie îmi revenea sarcina de a face o primă impresie bună, de a părea competentă în domeniul meu; genul ăla de rol. Aşadar, i-am urmat instrucţiunile şi m-am trezit călătorind cu alţi câţiva oameni, toţi fiind abordaţi de către acest

Unwin. Nu-mi era clar dacă ei erau clienţii în cauză, aşa că m-am prezentat drept nepoata sa, pentru mai multă siguranţă. Nu ştiam că urma să mergem pe o insulă. Acest lucru mi se păruse straniu, dar nu m-am gândit să dau înapoi. Banii promişi erau peste ce aş fi putut spera. Argatul lui Unwin, Stubbs, ne-a dus cu barca pe insulă. Ne-a spus că Unwin fusese prins cu ceva şi că ni se va alătura mai târziu. Eram opt oameni, plus Stubbs şi soţia sa“.

Sarah dădu pagina:

— „Totul mi se păruse suspect de la bun început. Era mult prea multă vorbărie, iar peste noi plana un aer de confuzie. Apoi, la cină, doamna Stubbs ne-a dat tuturor un plic cu numele nostru scris pe el, doar că ea încă nu aflase cum ne cheamă şi a trebuit să ne strige ca pe elevi. Fiecare scrisoare îşi acuza destinatarul de o fărădelege nedescoperită încă. Acest fapt a cauzat agitaţie mare între noi. Unul dintre bărbaţi şi-a citit sentinţa cu voce tare, iar apoi a urmat o polemică dacă ar trebui şi noi să facem la fel sau nu. Am sfârşit cu toţii prin a face acelaşi lucru. Mai puţin două doamne, fapt ce a declanşat un scandal uriaş. O pasăre exotică trecută de prima tinereţe, doamna Tranter, şi companioana ei în colivie, Sophia. Ea, genul acela insuportabil de persoană religioasă care n-ar recunoaşte nici în ruptul capului că ar putea avea şi defecte. Am stat în spatele lor însă şi am putut să citesc mare parte din conţinutul plicului. Ceva

despre cum au călătorit cele două în Amsterdam şi au împins un cerşetor într-un canal. Absolut odios. Apoi doctorul - genul de bărbat care nu-mi place - a făcut lucrul cel mai bărbătesc cu putinţă, anume să preia frâiele situaţiei[14].

Sarah ştia la ce bărbat se referă; trecuse pe lângă casa ei cu profesoara în cardiganul roşu. încă nu-i descoperiseră trupul printre cadavrele pe care le văzuseră deja.

— „Doctorul se întoarse spre Stubbs, însă el insistase că doar urma instrucţiunile şi că nu îl întâlnise niciodată pe Unwin. Aproape că izbucnise o bătaie între cei doi. Doctorul ăsta e un sălbatic, zău. Am primit şi eu nişte întrebări bizare, fiind nepoata bărbatului, aşa că am recunoscut toată şarada. Partea amuzantă este că, în mare parte, acuzaţiile ce mi-au fost aduse sunt adevărate.

Practic se spunea că l-am sedus pe Benny şi apoi l-am convins să se sinucidă. Ei bine, ne-am sedus reciproc, dar e adevărat că i-am dat pastilele şi i-am zis să le ia. Lumii îi e mai bine fără astfel de oameni; prea era dornic să-şi folosească palmele. Nu mulţi oameni ştiau despre asta însă. Se vede că Unwin şi-a făcut temele. Apoi, în toiul acestei situaţii, de parcă nu era suficient haos, o femeie arţăgoasă de la masă s-a înecat deodată. Am crezut, iniţial, că era doar o reacţie cauzată de şoc, dar apoi situaţia s-a agravat. I s-a dat să bea apă, dar a vomitat-o într-o baltă uşor roşiatică. Au încercat să o bată pe spate, dar asta nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Apoi a început să alerge în jurul camerei, agitându-se în jurul mobilierului şi scoţând cele mai înfiorătoare sunete pe care le-am auzit vreodată. In cele din urmă a căzut peste draperii, moartă. Intr-un fel, ne-a făcut nouă, tuturor, un serviciu. Orice fel de şantaj pe care Unwin îl pregătise urma să înceteze pentru că era imposibil de-acum să nu

chemăm poliţia să ancheteze. Stubbs spune că va merge cu barca pe partea cealaltă la prima oră mâine-dimineaţă. Pur noroc, dacă e să ţinem cont de situaţie. Nu voi putea dormi la noapte. Cineva tuşeşte în capătul celălalt al holului[14].

Notiţa se încheia aici.

Charles reveni după câteva minute:

— Draga mea, ai plecat de unde te-am lăsat. M-am temut de ce-i mai rău.

Sarah i-a arătat însemnarea. El ţinea un mic topor într-o mână, pistolul în cealaltă; le aşeză pe ambele jos, lângă carte, şi citi cu atenţie:

— Deci moarta pe care o descrie la final este femeia pe care am găsit-o în camera cu ceasuri?

— Aşa se pare.

— Crezi că a fost otrăvită? I s-a pus ceva în mâncare?

— Am găsit pe masă o furculiţă căreia îi lipsea un dinte. Cred că s-a înecat cu aia. In locul în care ar fi trebuit să fie dintele era o gaură. Odată prinsă într-o bucată mai tare de carne ar fi alunecat

din furculiţă şi ar fi fost înghiţită cu uşurinţă. Charles îşi miji ochii şi mimă mâncatul cu furculiţa:

— Gaura are formă de pană, ca şi când capătul ascuns fusese ascuţit. O lamă menită să rămână înfiptă în gât.

— Este oribil. Săraca femeie.

Sarah se înfioră la acest gând:

— Fusese o torţionară, aşa se pare. Ai mai găsit ceva afară?

Işi trase umerii în spate:

— Am sfârşit prin a cerceta toată insuliţa. Când eram în hambar am auzit zgomot şi am mers să investighez. Era doar un pescăruş, dar, din moment ce începusem, am decis să verific peste tot. Nu e nici urmă că ar fi

cineva viu şi nici nu am mai găsit alte cadavre. Singurul loc unde nu am căutat este plaja, unde i-am găsit pe soţii Stubbs. E o potecă ce duce jos, dar este destul de periculoasă şi am vrut să mă întorc la tine.

— Ştim că Stubbs şi soţia sa au fost a patra şi a cincea victimă. M-am înşelat, bineînţeles, în legătură cu cei doi. Nu au fost primii care să moară. Prima care a murit a fost profesoara. Apoi, când toată lumea s-a dus la culcare - devreme, probabil, după toată drama serii -, amândoi soţii şi-au aprins lumânările şi au rămas treji. Unul ca să scrie, iar celălalt ca să citească. Ambii au murit, otrăviţi de fumul lumânărilor. Trei morţi: acela a fost momentul când toţi au avut revelaţia a ce se întâmplă de fapt. Unul putea să fie mai ghinionist, dar nu şi trei. Presupun că Stubbs şi soţia sa erau deja morţi când aceste două cadavre au fost descoperite. Trebuie să fi fost ucişi a doua zi, dimineaţa devreme, înainte ca sala în care a avut loc dineul să fie curăţată. Explicaţia evidentă este că Unwin le-a cerut să se întâlnească în vârful colinei - probabil ca să îşi pună poveştile la punct înainte să anunţe poliţia despre micul accident din timpul cinei - şi i-a împins când nu erau atenţi.

— însemnarea nu menţionează că Stubbs sau soţia sa ar fi fost acuzaţi de ceva. De ce să-i aducă aici?

— Ca să ajute la pregătiri. După ce au ajutat la pregătirea casei pentru a-i primi pe musafiri, probabil că au fost consideraţi cantitate neglijabilă. Nu ar fi fost practic, presupun, să încerce să

găsească un servitor cu o infracţiune nedescoperită din trecutul său care, în acelaşi timp, să fie dispus să lucreze pentru o sumă infimă de bani.

— înţeleg. Charles avea un aer posac. Măcar, morţile lor au fost rapide şi ei nu au suferit. Poate că asta explică modul în care au murit.

— Unwin are şi el suflet, într-un fel sau altul.

— Trebuie să verificăm şi celelalte camere. Vino.

Charles a lovit în prima uşă cu toporul, izbind în balamale până când aceasta s-a desprins cu totul. Arma i-a scăpat din mână şi a fost cuprins de panică, iar uşa, în mişcarea-i, l-a izbit de perete - ca pe un copil ce construieşte un fort din mobilier -, totuşi, nimeni nu s-a repezit să-l atace. Sarah intră în camera goală. Nu era niciun cadavru, ci doar un pat gol şi un bec. In faţa ei era un geam mic. In cameră nu era nimic, nici măcar o lumânare. Un ţânţar singuratic privea scena de pe tavan, de lângă bec.

In spatele uşii erau o valiză, nu era nici închisă, nici complet deschisă, şi un stoc de mâncare la conservă. Pe podea, lângă conserve, o furculiţă, un cuţit mare, pentru tranşat carnea, şi un bol plin cu apă.

— Cineva s-a asigurat că e pregătit bine, spuse Charles, a încuiat uşa şi apoi nu s-a mai întors.

Au dărâmat uşa de la următoarea cameră într-o manieră similară. De data asta, Charles s-a dat în spate imediat ce uşa a început să se bălăbănească şi a aşteptat cu ambele arme pregătite.

— Camerele astea nu ar fi fost cine ştie ce adăpost, dacă cineva ar fi forţat uşa.

Camera era mai mare, cu un pat dublu şi baie în capătul ei. Au observat urme de zgârieturi, pline de sânge şi aşchii sărite, în jurul tocului uşii.

— Aici s-a dat o luptă violentă, spuse Charles.

— Bineînţeles, spuse Sarah, este camera cea mai sigură. Are o rezervă de apă şi nu are balcon sau o altă intrare. Probabil că oaspeţii s-au luptat între ei pentru a ocupa camera.

Patul era răvăşit: aştemuturile împrăştiate, acoperite de conserve de porumb dulce. Conţinutul servietei era

împrăştiat pe podea.

— Văd forma a ceva în cadă.

Charles păşi cu grijă, apropiindu-se încet de baie, având arma pregătită. Odată ajuns la uşă, privi în jos:

— încă un cadavru.

Sarah venea din spatele lui. Acesta se întoarse spre ea:

— Sarah, nu intra.

Sarah se strecură pe lângă el. Corpul mort şi dezbrăcat al unui bărbat era aşezat în cada încă plină de apă. Trupul era plin de băşici şi porţiuni de carne arsă, părul îi mirosea a pârlit. Pe jos era apă.

— Vino, spuse ea. S-ar putea să nu fim în siguranţă aici.

S-au aşezat amândoi pe marginea patului, loc din care nu se putea vedea figura scheletică şi plină de răni.

— Mă întreb dacă nu cumva acela este domnul Townsend.

Charles aprobă:

— Nouă victime, ceea ce înseamnă că mai avem un singur musafir care nu a fost găsit.

Sarah părea îngrijorată:

— Mi-1 amintesc pe al zecelea. Era doctor, cred. Nu părea a fi o persoană plăcută.

— Crezi că el era Unwin? El i-a ucis pe ceilalţi nouă?

— Asta pare să fie singura concluzie. Sarah oftă. Ceva însă nu este tocmai în regulă.

— De ce?

Sarah clătină din cap:

— îmi lipsesc nişte elemente ca să pot ajunge la o explicaţie clară.

— Ei bine, mai e un singur loc pe care nu l-am explorat.

— Plaja, acolo unde Stubbs şi soţia sa au fost aruncaţi.

— Da, spuse Charles. Obişnuiam să mă joc acolo când eram mic. Acum plaja este o ruină.

O privi pe Sarah:

— Bărbatul acela din baie, cum crezi că a murit?

ALEX PAVESI

Sarah răspunse brusc:

— A fost ars.

— Crezi că s-a umblat la ţevi să curgă apă fierbinte din ambele părţi, şi de la apă caldă, şi de la apă rece?

Sarah a dat din cap că nu.

— Ai fi simţit mirosul înainte să intri în baie. Nu, a fost electrocutat. Cada este de porţelan, dar gura de scurgere e de metal. Poate fi legată de o sursă electrică prin centrul acelei guri de scurgere. Este o capcană bine gândită. Se poate ca victima să fi încercat apa cu mâna şi să fi văzut că nu riscă nimic, apoi, doar după ce a intrat complet în cadă, apa s-a ridicat suficient de mult, cât să ajungă la gura de scurgere. Şi atunci a fost electrocutat. Iar apoi s-a deconectat automat; odată ce sursa de curent şi-a făcut treaba, nivelul de apă scade la loc. După cum arată cadavrul, estimez că a durat ceva până când a murit.

Ceva în Charles s-a rupt, un zid de apărare a cedat, iar acesta a fugit în baie şi a vomitat în chiuvetă, având undeva, în coada ochiului, imaginea cadavrului fiert. Sarah a intrat după el şi l-a mângâiat pe spate, aşezată pe marginea căzii.

— Ai grijă, a bolborosit acesta, arătând cu degetul la apă.

— Am grijă. Sarah oftă. Când eşti gata, haide să mergem şi să explorăm plaja.

Soarele era la amiază deja. Marea era la reflux, iar de jur-împrejurul insulei pietrele străpungeau suprafaţa apei, părând nişte cicatrice. Imaginea aducea cu o adunare de monştri ce dorm sub valuri. Era o privelişte familiară, însă Sarah nu o mai văzuse până atunci de aproape.

Cerul era acoperit de nori cenuşii, iar vântul bătea neîncetat dinspre coastă. *Ce loc mizerabil ca să mori,* îşi spuse Sarah.

Charles merse înainte, traversând în faţa lui Sarah cele câteva movile ce alcătuiau partea îndepărtată a insulei, iar când au ajuns la marginea stâncii, amândoi s-au ferit să se apropie mai mult.

— Pe aici.

Charles i-a arătat o potecă printre tufişuri: se unduia înainte şi înapoi, iar apoi, după ce trecea de o stâncă, dădea direct pe plaja nisipoasă.

Au păşit atenţi la fiecare pas.

Când au ajuns pe vârful stîncii, Stubbs se holba la ei, iar ochii săi morţi păstrau întipărită expresia de spaimă, bărbia fiindu-i uşor proptită pe o moviliţă de nisip. Restul corpului era poziţionat într-un unghi ascendent, urmând panta: probabil că avea gâtul rupt. Doamna Stubbs părea mult mai liniştită, cu faţa în jos într-un halou de nisip ud. Atât braţele, cât şi picioarele păreau a-i fi fost rupte.

— Cred că a căzut ca o pisică, spuse Charles.

I-a ridicat corpul cu o mână şi a văzut că nisipul dedesubt era roşu. Impactul cu pământul îi împinse mandibula în sus, care acum era uşor separată de restul corpului; gâtul moale se frânsese. Hainele îi erau ude. O scotoci prin buzunare şi găsi într-unul dintre ele un cartonaş alb, umezit; Sarah descoperi, înfăşurată într-o batistă pătată de sânge, o versiune mult mai îmbibată de apă a aceluiaşi tip de cartonaş într-unul dintre buzunarele domnului Charles. Păreau a fi similare celor cu acuzaţiile, dar pe ambele erau tipărite doar cuvintele: „Nu mai e nevoie de serviciile dumneavoastră".

— Asta e o cruzime dincolo de orice limită, spuse Charles.

— Se potriveşte cu teoria mea.

Nu au mai găsit nimic altceva, aşa că au făcut cale întoarsă:

— Ne-ar trebui ceva echipament ca să îi mutăm, spuse Charles din senin.

Când a ajuns în vârf, se întoarse şi privi întinderea mării, ca şi când numai imaginea aceea ar fi putut avea un efect purificator, deşi totul în jurul insulei părea atins de molimă.

— A fost un an neobişnuit de rece, a spus Charles cu o voce întristată.

Cuvintele lui au făcut ca mintea lui Sarah să înceapă să unească punctele izolate ale evenimentelor; ea privi mişcările

valurilor în sensul acelor de ceas, în căutarea conexiunilor. Obrajii i s-au îmbujorat:

— Asta ne-a scăpat!

Fugi spre casă. Charles, neînţelegând ce voise să spună, se chinui să ţină pasul cu ea.

In timp ce treceau pe lângă cadavrul din faţa casei, acoperit de iarbă, Charles reuşi să o prindă de braţ şi să o facă să meargă mai încet.

— Acel om sugrumat de laţ, spuse el, respirând greu. Ai spus că ai crezut că murise recent, poate chiar azi-dimineaţă. Crezi că a fost mână în mână cu Unwin?

— Vom reveni la el. I-a dat mâna la o parte şi a trecut de uşa de la intrare, a urcat scările şi a luat-o pe holul din stânga, în camera goală unde fuseseră cu câteva minute în urmă.

— Spune-mi ce nu se potriveşte în camera asta, Charles.

— Camera nu a fost folosită, patul e făcut, însă avem o valiză.

— Asta aşa e, dar mai e o discrepanţă mult mai evidentă. Anul acesta este mai rece decât de obicei, după

cum ai spus tu. Nu am văzut un singur ţânţar până acum. Cu excepţia celui de pe tavan.

Ţânţarul singuratic era încă pe tavan, lângă bec.

Sarah testă patul cu mâna: era suficient de tare cât să o ţină. S-a suit pe pat şi s-a uitat la insectă. Nu se mişcă. 11 atinse cu degetul şi căzu pe jos, într-unul dintre colţurile camerei.

Charles îl recuperă:

— Este un ţânţar de jucărie. De metal. Crezi că este important?

Era deja ocupată să tragă aşternuturile de pe pat. Nu era saltea, ci doar un cadru dur de metal acoperit de o pânză groasă.

— Ajută-mă.

Au prins bara de la capătul patului şi au reuşit să o ridice; patul era acoperit de un fel de capac de metal. înăuntru, era gol. O plasă fină era întinsă pe de-a lungul deschiderii, cu o gaură mare în mijloc, iar prin ea se putea vedea al zecelea cadavru. Charles veni lângă Sarah:

— Doctorul?

Sarah aprobă.

— Acesta e Unwin?

Sarah dădu din cap în semn că nu.

— Nimeni nu şi-ar face aşa ceva singur. Am mai văzut genul ăsta de plasă la echipamentul ieftin de camping. Poţi să te aşezi sau să stai întins pe ea şi o să îţi suporte greutate, dar încearcă să stai în picioare pe ea: din cauza presiunii o să cazi prin ea. Capacul trebuie să fi fost ridicat, părând parte din perete. Deci când s-a ridicat în picioare, probabil stătea pe plasă.

Rupse restul cuverturii de pe margini.

— Baza e acoperită cu sârmă ghimpată; a rămas prins în el. Iar această manetă ar fi eliberat arcul odată ce greutatea era aşezată, ceea ce a dus la închiderea

capacului. A sângerat în întuneric până a murit.

Sângele adunat, vreo zece centimetri, acoperea baza patului gol.

— Iar ţânţarul?

— Doar un truc care să îl facă să stea în picioare în pat.

Charles izbi cu pumnul în perete.

— Ce urzeli diabolice! Poate că Unwin nu era unul dintre oaspeţi, atunci. Te-ai gândit că se poate să fi venit aici cu câteva săptămâni în urmă şi să fi pus toate capcanele, fiecare la locul ei? Nu trebuia să fie aici ca să vadă desfăşurarea acţiunii.

— Teoria ta nu rezistă. Capcanele, ele singure, nu ar fi fost de-ajuns. Gândeşte-te la omul sugrumat cu laţul, de exemplu.

— Dar toţi zece sunt morţi, nu?

Sarah şi-a dus mâna la frunte.

— Ştiu, dar unul dintre ei trebuie să fie vinovatul. Trebuie doar să aflăm care anume.

— Ei bine, dacă am ajuns într-un impas, propun atunci ca, de aici încolo, poliţia să preia cazul. Fluxul e bun acum.

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, Charles. Vino cu mine.

S-au dus înapoi la parter, în salonul acoperit de cenuşă şi bucăţi de lemn.

— Cronologia evenimentelor este relativ uşor de stabilit. Insă trebuie să clarificăm situaţia, iar restul puzzle-ului ar trebui să se

rezolve. Prima zi este cea a sosirii. Apoi sunt acuzaţiile din timpul cinei şi primul deces, femeia care s-a înecat cu dintele de la furculiţă. Mă gândesc că se retrag devreme, cuprinşi de şoc şi nemaifi- ind în stare să discute cu ceilalţi străini. Iar servitorii, probabil, sunt prea ocupaţi cu cadavrul ca să mai strângă masa. De strânsul mesei se

puteau ocupa dimineaţa următoare. Intre timp, doi dintre oaspeţi se otrăvesc cu lumânările pe care şi le-au aprins. Ceilalţi cinci oaspeţi se trezesc a doua zi, dimineaţa devreme, şi coboară la parter. Dar de servitori făptaşul se descotorosise deja, iar micul dejun nu va fi servit. Poate că, îşi zic musafirii, soţii Stubbs au plecat împreună pe ţărm, dar, în cele din urmă, încep să se suspecteze unul pe altul. Doi dintre oaspeţi dorm incredibil de mult. Toţi cercetează camerele şi găsesc cadavrele; este limpede că se petrece ceva sinistru. Aş sugera că, în acest punct al evenimentelor, încep să cerceteze insula, nu cumva să fie vreun intrus, şi găsesc cadavrele soţilor Stubbs pe plajă. Atunci, mai mult ca sigur, situaţia începe să scape de sub control; au avut loc cinci crime şi mai sunt cinci rămaşi în viaţă. Nu găsesc pe nimeni în plus pe măsură ce cercetează insula, aşa că sunt convinşi că unul dintre cei cinci trebuie să fie cel care a pus totul la cale. Are loc o şedinţă de urgenţă în salon, şedinţă ce se încheie cu buşteni care explodează. In loc să încerce să se protejeze reciproc, fiecare adună provizii şi se închid în camerele lor. Ba chiar se dă o luptă pentru cea mai bună dintre camere. Mă urmăreşti?

Charles aprobă frenetic.

Sarah continuă:

— E posibil ca lucrurile să se fi petrecut astfel în a doua zi până spre seară sau până a doua zi dimineaţă, dar în acelaşi moment cele două femei îşi părăsesc camerele şi îşi mută proviziile în camera de studiu de alături. De ce? Fiindcă dormitoarele nu sunt sigure. Un om este fiert în cadă, un altul moare, sângerând lent în interiorul propriului pat. Ţipetele celor două victime la un loc străbat întregul etaj. Şi ambele victime se află în spatele uşilor închise. Bărbatul mai în vârstă, cel de pe iarbă de afară, este singurul oaspete care mai trăieşte, în acest moment. Cele două

doamne se cunoşteau de dinainte să vină aici, deci încep să îl suspecteze pe acest individ. Fie că motivul este întemeiat sau nu, acestea fug în camera de studiu şi se baricadează acolo blocând uşa cu biroul.

— Dar, atunci, cum au murit?

— Ah, asta e simplu.

S-a dus la perete şi a împins o cărămidă.

— Când piesa asta este scoasă din perete, creează un loc liber în spatele şemineului, iar fumul tot intră în camera imediat următoare, printr-o gaură în perete. Uşa de la camera respectivă nu are încuietoare, însă, ori de câte ori geamul este deschis, uşa se încuie. Ai deschis geamul, iar eu am văzut încuietoarea ieşind din tocul uşii; am auzit pârgiile învârtindu-se în interiorul pereţilor.

— Iar geamul era prea mic ca să se poată ieşi pe acolo. Deci ele mor asfixiate, iar singura modalitatea prin care se pot salva este să închidă geamul, singurul lucru pe care nu vor încerca să îl facă? Unwin are un simţ morbid al umorului. Aşadar, se presupune că bărbatul mai în vârstă de afară e cel care a aprins focul? Dar tu nu crezi că el e Unwin, nu?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta puţin.

Sarah se aşează pe unul dintre fotoliile tapiţate şi înfăptui din nou ritualul de a-şi aplica presiune pe frunte pentru a se putea concentra, de data asta cu podul palmei. Nu mai conta acum că Charles o putea vedea făcând acest gest; nu ar fi întrerupt-o. Acesta doar privea, cu gura larg căscată, uimit. Nu o putea auzi respirând şi începu să se îngrijoreze, apoi aceasta s-a ridicat tremurând, părea că tocmai se trezise dintr-un coşmar. Discursul, însă, şi tonul vocii îi erau perfect inteligibile.

— Nu, nu era Unwin. Cu toate acestea însă, cert este că moartea lui e cel mai greu de explicat. Tot timpul a mai fost cineva prezent aici, deşi nu puteam să-l leg de nimic. Profesoara, domnişoara Richards, s-a înecat cu un

dinte al furculiţei ei. Sau, cel puţin, aşa ţi-am spus, dar m-am uitat în gura ei şi i-am pipăit gâtul şi nu am simţit niciun obiect care să-i blocheze căile respiratorii. Fie m-am înşelat în legătură cu gâtul ei, fie cineva a scos dintele

ulterior. Am găsit două lumânări arse lângă două cadavre, dar nu am găsit niciun chibrit. Corpul din pat era acoperit de un capac, capacul însuşi acoperit de aşternuturi pentru a semăna cu un pat. Capacul fusese pregătit dinainte, ca să pice în loc cu o viteză mare şi totuşi, când l-am găsit, cearşafurile de pe el erau perfect aranjate. Iar asta era în interiorul unei camere încuiate, însă nici urmă de cheie. Apoi, cele două femei care au murit în camera plină de fum erau închise înăuntru de un mecanism care se activa la deschiderea geamului, dar când le-am găsit, geamul era închis. Iar biroul era aranjat lângă perete.

— Ei bine, ultimul om rămas ar fi putut să facă aceste lucruri. Bărbatul întins pe iarbă. Iar dacă el era Unwin, ar fi trebuit să aibă o cheie pentru fiecare cameră.

— Da, dar moartea lui seamănă mult prea mult cu o crimă. A fost cea mai greu de dedus fiindcă nu a rămas mare lucru din metoda folosită. Insă Unwin nu l-ar fi atacat direct, ba chiar cu o garotă: prea multe necunoscute. Trebuie să fi fost o schemă aici. Şi, bineînţeles, metoda devine evidentă când te dai un pas în spate şi meditezi puţin la situaţie. I-am găsit cadavrul fix lângă locul unde bărcile sunt legate: nu avea niciun motiv să fie acolo, doar dacă voia să ia o barcă să plece. Şi cum convingi un bărbat care e gata să plece cu barca să-şi pună un fir în jurul gâtului?

Charles nu avea un răspuns.

— Dându-i o vestă de salvare. Sau ceva ce seamănă cu una, cu un fir în ţesătură. N-ai nevoie decât de nişte carton şi de un material ieftin. Se trage peste cap, apoi

firul ajunge în jurul gâtului persoanei, iar greutatea este eliberată. Şi asta ne aduce la celălalt lucru care pe mine mă nedumereşte: de ce niciunul dintre ei nu a încercat să plece cu barca a doua zi, când jumătate dintre musafiri au fost găsiţi morţi. Marea era agitată atunci; nu ar fi supravieţuit. Dar m-aş fi aşteptat ca măcar unul dintre ei să încerce să plece; e o moarte mult mai elegantă decât oricare dintre cele de aici. Doar dacă nu cumva era cineva care să-i convingă să nu facă asta, care să-i convingă să mai aştepte o zi, cineva a cărui autoritate privind situaţia de faţă le-a fost revelată.

— Vrei să spui?

— Stubbs.

Charles rămase fără aer, mut de uimire.

— A fost clar de la început, nu mă voi ierta pentru faptul că mi-a scăpat din vedere. Era singurul care ştia ruta printre pietre. Când furtuna s-a dezlănţuit, a doua zi, el i-a convins pe toţi să rămână pe insulă. Le-a câştigat încrederea fiindcă soţia lui murise; l-au considerat o victimă. Morţile din pat şi din baie trebuie să fi avut loc fie în acea noapte, fie a doua zi, dimineaţa devreme, apoi cele două femei au fost ucise de focul făcut în dimineaţa aceea. La flux, Stubbs anunţă că pot pleca în siguranţă şi descoperă că mai sunt doi rămaşi în viaţă. Trucul cu vesta de salvare rezolvă persoana în cauză, apoi Stubbs taie funia bărcii şi pleacă să i se alăture soţiei sale. Are toate cheile, deci poate să facă ordine mai întâi. Ar fi trebuit să fie evident, moartea lui este singura care seamănă a suicid.

— Dar nu înţeleg. Care a fost motivul său?

— Cred că era pe moarte. Noaptea, tuşise. Şi am găsit o batistă în buzunarul hainei sale, pătată de sânge. Dacă a decis să nu moară singur? Să pedepsească nişte oameni care scăpaseră nepedepsiţi. Doar un servitor ar cunoaşte atâtea secrete. Şi fusese un om credincios; adu-

ţi aminte de Biblia găsită în camera lui. Dacă şi-a considerat misiunea drept una justiţiară sau vindicativă, asta nu ştiu.

Charles era aproape mult prea şocat ca să vorbească:

— Dumnezeule mare, omul a fost un diavol. Nu pot înţelege. Sarah îl privi cu milă.

Charles făcu o pauză şi o luă de mână.

— Sarah, sunt foarte mândru de tine. Chiar ai o minte pentru genul ăsta de activităţi.

Ea aprobă timid.

— Dar haide să nu fim atât de direcţi cu poliţia. Nu vrem să le dăm impresia că ne-am băgat nasul în toată afacerea asta. Sunt sigur că îşi vor da seama şi singuri.

Soarele tocmai apunea când cei doi s-au dus la barcă; fluxul era în toi, iar stâncile cele mai dificile erau acoperite de apă.

Sarah vorbi:

— Charles, tocmai mi-a trecut prin cap o idee: ar trebui să punem un anunţ pe uşa de la intrare, în care să spunem că am plecat să anunţă poliţia? In caz că mai vine cineva înainte să ne întoarcem?

Charles mormăi.

— E o idee nobilă, dar nu am niciun stilou la mine, nici hârtie. Dar e puţin probabil să mai vină cineva aici la ora aceasta.

— Dar dimineaţă s-ar putea. Şi nu ştim când ne vom întoarce. Era un birou în bibliotecă, lângă bucătărie. Raftul de sus avea şi un stilou, şi nişte hârtie, am verificat eu adineauri.

— Bine, atunci. Aşteaptă aici şi încearcă să te încălzeşti.

Charles se ridică; barca se mişcă.

— Mă întorc repede.

Păşi repede pe panta mică şi intră.

Geamul de la bibliotecă dădea înspre zona de

andocare unde se afla Sarah. In casă domnea întunericul; generatorul se oprise de mult. Dar Sarah putu să vadă forma corpului lui Charles intrând în încăpere, observă pata întunecată în timp ce trecea de fereastră, apoi îl auzi înjurând în timp ce trăgea de sertarul blocat, auzi clinchetul metalic şi scârţâitul făcut de o balama, elemente ale unei capcane pe care Sarah le văzuse mai devreme acolo, care s-au sincronizat în mişcarea lor. Urmă un ţipăt scurt, iar capul lui Charles fu separat de trup. A fost o moarte rapidă.

— Charles, spuse ea, ţi-am spus că nu va merge între noi. lartă-mă, Henrietta.

Apucă vâslele. Şi privi în direcţia casei în care locuiseră ei toţi, întrebându-se dacă fetiţa încă se mai uita prin telescop la ei. Era aproape mult prea întuneric ca să poată vedea ceva.

Pe măsură ce naviga printre stânci, de-a lungul rutei pe care o memorase în dimineaţa aceea, Sarah văzu că vâslise de câteva ori pe o traiectorie care pornea direct dinspre plaja mizerabilă cu cele două cadavre. Iar în lumina lunii reflectată pe suprafaţa apei, au fost câteva momente în care i s-a părut că Stubbs însuşi îi face cu ochiul.

10
A CINCEA CONVERSAŢIE

Julia Hart a terminat de citit a cincea poveste: „Iar în lumina lunii reflectată pe suprafaţa apei, au fost câteva momente în care i s-a părut că Stubbs însuşi îi face cu ochiul". Julia lăsă manuscrisul din mână.

Ploaia se oprise, cerul de un albastru spălăcit era presărat cu nori de diverse forme şi mărimi, ca un aranjament de pălării într-o vitrină. Grant şi Julia stăteau

în curtea liniştită a unei biserici din vârful unui deluşor, la cam un kilometru distanţă de cabana lui Grant; merseră pe jos până acolo după prânz. Pământul era deja uscat.

— Asta a fost o poveste slabă.

— Da, aşa e. Zece cadavre descoperite pe o insulă. Este un omagiu adus romanului meu favorit cu detectivi.

Grant îşi ridică pălăria şi-şi şterse fruntea cu o batistă.

— Atâta lucru am crezut şi eu.

— Sfârşitul a fost puţin cam brutal, când Sarah l-a ucis pe Charles fără motiv.

— Presupun că nu a fost complet nejustificat, spuse Julia, dat fiind contextul.

Grant dădu din cap în semn dezaprobator.

— E o altă portretizare a detectivului malefic, un personaj arogant care se crede mai presus de lege.

— Şi este o altă poveste plasată lângă mare. Julia îşi scoase carneţelul. Este marea o obsesie a ta?

— Nu, nu aş spune asta. îmi aminteşte de copilărie, atâta tot.

Julia vorbi cu pauze, ezitând, amintindu-şi de efuziunea sa din seara trecută.

— Ai crescut lângă mare deci?

Pentru o clipă, Grant păru pierdut, urmărindu-i stiloul care se mişca înainte şi înapoi.

— Doar vacanţe, asta e tot.

Julia aşteptă ca Grant să continue, dar acesta nu adăugă nimic.

— Cred că e preferata mea, spuse ea. In ciuda faptului că e aşa de searbădă.

Işi trase pălăria peste ochi.

— Mă bucur să aud asta.

Julia privi nişte pietre aflate la câţiva metri depărtare de ei. I se păru că vede un şarpe strecurându-se printre ele. Unul mic. Dar la fel de bine se poate să fi fost o iluzie

optică.

Grant se ridică în picioare şi îşi împinse pălăria până în creştet.

— Hai să facem nişte matematică. Cred că e timpul să trec prin definiţia *de facto,* nu crezi? E chiar destul de simplă.

Julia privi în sus.

— Mi-ar plăcea să o ascult.

— Prea bine.

Grant găsi pe jos o ramură de măslin ruptă, chiar lângă pietrele de pe drum. Se aşeză la loc şi începu să deseneze în terenul nisipos dintre ei doi.

— Asta este direct din teza mea, *Permutărileficiţiunii detectiviste.* Capitolul unu, subcapitolul unu.

Desenă patru cercuri în terenul prăfos şi le denumi *S, V, D* şi *U.*

— Ştii ce e asta? o întrebă.

Julia se holbă la formele desenate, neştiind cum anume să le interpreteze.

— Se cheamă diagramă Venn, continuă acesta. Asta este o diagramă în forma sa embrionară. Fiecare cerc reprezintă un set sau o grupare de obiecte.

Desenă un oval mare în jurul celor patru cerculeţe, înglobându-le pe toate, şi scrijeli un C în colţul cel mai apropiat de Julia.

— Seturile sunt toate formate din membri ai grupului. *Grupul* este numele colectiv pe care-1 dăm personajelor din carte. Chiar şi celor secundare. Deci seturile sunt colecţii de personaje.

— Continuă, spuse Julia.

— Cercurile reprezintă cele patru ingrediente pe care le-am discutat deja: un set de personaje denumit *suspecţii,* un altul, *victimele,* apoi *detectivii* şi, la final, *ucigaşii.* Acestora le adăugăm patru cerinţe. Numărul de

suspecţi trebuie să fie doi sau mai mare; altfel, nu avem mister, iar numărul de ucigaşi şi victime trebuie să fie cel puţin egal cu unu, fiecare; altminteri, nu avem crimă. Matematic, le putem exprima folosind conceptul de *cardinalitate* sau mărime a seturilor: cardinalitatea lui S este cel puţin doi, iar cardinalităţile lui *U* şi *V* sunt, fiecare, cel puţin unu.

— Da, spuse Julie. Foarte clar până acum.

— Ultima cerinţă este şi cea mai importantă: ucigaşii trebuie să fie extraşi din setul suspecţilor. *U* trebuie să fie un subset al lui *S.*

Pentru a ilustra acest ultim raţionament, şterse cercul denumit *U* şi-l desenă iar, mai mic, în interiorul cercului denumit *S.*

— Aşa arătăm subseturile în cazul unei diagrame Venn.

— Până acum avem un rezumat al discuţiei purtate ieri şi azi-dimineaţă, nu-i aşa?

— Corect. Dar acum a fost stipulat în mod formal. Iar asta defineşte o structură matematică simplă pe care o vom denumi *crimă.* Următoarea replică este foarte importantă. Am muncit enorm pentru a-mi da seama cum să o formulez.

Julie aşteptă cu stiloul pregătit să noteze.

— Continuă.

— Spunem că o poveste poate fi calificată drept *poveste cu detectivi* dacă cititorul poate ordona personajele în aceste patru seturi, iar - ceea ce este crucial - setul de ucigaşi este identificat după ce celelalte seturi au fost completate. Acea propoziţie este cea care uneşte lumea matematicii de cea a literaturii, lumea imprecisă a literaturii.

— Iar asta este toată definiţia?

— Da, asta e tot. Orice alte stipulări ai vrea să faci -

reguli despre când să fie introduşi suspecţii, când trebuie să aibă loc crima şi aşa mai departe - doar ţi-ar deschide loc pentru o serie de excepţii şi contraexemple.

Julie păru să nu înţeleagă.

— Presupun că simplitatea formulării este ceea ce face ca ideea să fie atât de greu de înţeles. Nu structura în sine mă încurcă, ci de ce ar trebui să o considerăm importantă.

Grant ridică din umeri.

— Matematica de multe ori începe aşa.

— Nu se discută nimic despre indicii, de exemplu, care sunt esenţa genului.

— Da, întocmai, zise Grant şi se aplecă în faţă. De asta este importantă aserţiunea. Odată ce avem definiţia, putem acum argumenta că indiciile nu sunt o parte esenţială a romanului cu detectivi. Citeşte orice roman de acest gen şi scoate indiciile; tot ai un roman din acelaşi gen. Atâta timp cât se potriveşte structurii. Deci definiţia este eliberatoare până într-un punct. înţelegi?

— Cred că da.

— Să luăm un alt exemplu, cel al crimelor supranaturale. Deseori sunt considerate ca interzise în romanele cu detectivi, dar nu avem un motiv pentru care crima să nu fie comisă de o fantomă ce trece prin pereţi, atâta timp cât fantoma este prezentată ca un suspect înainte să fie prezentată ca fiind ucigaşul. Definiţia ne spune că povestea se încadrează în reguli, deci va fi o poveste validă.

— Şi, atunci, cum rămâne cu poveştile din *Crimele cusute cu aţă albă*^

— A-ha, spuse el şi bătu din palme. Acesta este al doilea lucru pe care îl putem face cu ajutorul definiţiei, putem face calcule. Povestea standard are un detectiv, o victimă şi nişte suspecţi, fără ca aceştia să se suprapună, şi un singur ucigaş în tot grupul de suspecţi. Ei bine, acum putem să ne uităm la ceea ce am putea numi *cazuri aberante,* în care fie mărimea grupului este neregulată,

fie două sau mai multe grupuri se întretaie. Există doar patru

elemente într-o astfel de poveste, deci numărul de permutări este relativ mic. Putem calcula şi face o listă cu fiecare dintre ele. Fiecare structură posibilă. Asta e ceea ce voiam să explorez prin acele poveşti pe care le-ai menţionat.

Julia răsfoi carnetul până la o pagină anume.

— Deci am avut o poveste cu doi suspecţi, una în care victimele şi suspecţii se suprapun, o alta în care detectivii şi ucigaşii se suprapun şi una în care ucigaşii şi suspecţii sunt una şi aceeaşi persoană?

— Aşa este, spuse Grant. Iar trăsătura definitorie a poveştii pe care tocmai am citit-o este că victimele şi suspecţii sunt aceiaşi. Cu alte cuvinte, nu există alţi suspecţi în afară de victime şi nu există alte victime în afară de suspecţi. Ştim că una sau mai multe victime i-a ucis pe toţi ceilalţi. Diagrama, în acest caz, ar arăta aşa.

Şterse cercul denumit *V* şi puse un alt *V* lângă *S.*

Julia notă în carneţel.

— M-am gândit la ceva, în schimb.

Grant îi făcu semn să continue, mişcând circular ramura de măslin ca substitut al mâinii.

— Cum abordezi situaţia în care au loc crime diferite în cadrul unei singure poveşti, fiecare crimă cu ucigaşii şi victimele sale?

Grant se lăsă pe spate şi-şi acoperi fruntea cu pălăria. Se încruntă.

— Asta e o întrebare bună. Trebuie să le tratăm ca pe nişte poveşti cu detectivi care sunt puse, din întâmplare, laolaltă. Nu avem altă metodă. Este, sincer, o formă de a trişa.

Julia continuă să scrie.

— înţeleg, spuse ea şi închise carneţelul. A fost foarte util. Vrei să ne întoarcem la cabană, cât e încă înnorat?

Grant nu-i răspunse la întrebare.

— îmi fac plăcere aceste discuţii, să ştii. In ultimii ani n-am prea avut conversaţii la fel de interesante şi antrenante ca şi cele cu tine.

Răceala dintre cei doi apărută în dimineaţa aceea se topi odată cu ivirea soarelui.

— Mă bucur, răspunse Julia.

Grant îşi puse mâna caldă pe umărul ei. încă ţinea ramura de măslin, iar Julia o simţi zgâriindu-i ceafa. O durea puţin.

— înainte să mergem, a spus Grant, nu ai nimic să îmi spui?

Julia râse.

— Da, uitasem.

Şi-a deschis carneţelul din nou. Rutina lor aducea de-acum a ritual.

— Ei bine, am găsit încă o incongruenţă. Sau un detaliu ce nu a fost explicat, cum vrei să-i spui. Pe Insula Perla Albastră era un câine. Ce s-a ales de câinele acela?

Grant zâmbi.

— Acesta e puzzle-ul pentru după-amiaza asta?

— Da, spuse Julia. Aşa pare. Când Sarah îi întâlneşte pe domnul şi doamna Stubbs pe drumul de lângă casa ei, în spatele lor e un câine ce se plimbă cu pescarul. Suntem lăsaţi să presupunem că îi aparţine pescarului, dar prezenţa lui nu e explicată deloc. Singura concluzie raţională este că le aparţine domnului şi doamnei Stubbs. Şi că stă cu ei pe insulă.

— De ce spui asta?

— Charles şi Sarah găsesc multiple semne ale existenţei câinelui pe insulă pe măsură ce explorează casa. Ce altceva ar putea explica resturile de carne mestecată de pe holul din bucătărie, mirosul de excremente de afară, firele de păr de animal de pe covorul din salon şi urmele de labe din hol? Alte făpturi,

cu excepţia câtorva păsări, nu mai sunt pe insulă.

Grant zgârie solul cu ramura lui.

— Presupun că ai dreptate. E puţin probabil ca altă fiinţă, una mai mare, în orice caz, să supravieţuiască acolo.

— Dar câinele a dispărut până să ajungă Sarah şi Charles. Deci, ce a păţit?

— A fost o altă victimă, mă gândesc.

— Poate. Dar şi-ar ucide Stubbs propriul câine? Şi ce s-a întâmplat cu trupul câinelui? Julia zâmbi. Mi-ar plăcea să cred că a înotat înapoi pe ţărm.

Grant aprobă.

— Este, măcar, o posibilitate. Putem să ne gândim la asta pe drumul de întoarcere. Mergem?

Julia se ridică.

— Mergi înainte, spuse ea. O idee tocmai îi încolţise în minte. Vreau să mai stau puţin aici şi să mai notez câteva lucruri.

— Bine, spuse Grant. Atunci, ne vedem la cabană.

Julia se sprijini de peretele jos al curţii bisericii şi aşteptă până când Grant ieşi din raza ei vizuală. Apoi, merse până în partea îndepărtată a bisericii, unde văzu câteva pietre funerare. Soarele era acoperit de nori, iar niciuna dintre pietre nu proiecta umbre. Numele inscripţionate pe pietrele funerare abia se înţelegeau. Julia trecu încet de la una la alta, privind cu atenţie în stânga şi-n dreapta. In cele din urmă, s-a oprit în partea unde curtea se apropia cel mai mult de mare. înaintea ei se ivi o piatră funerară de culoarea untului.

Julia închise ochii. Suspectase încă de la prima lor conversaţie că Grant îi ascundea ceva despre trecutul său. Acum ştia despre ce anume era vorba.

11
SATUL BLESTEMAT

Doctorul Lamb privea apusul prin două ferestre dreptunghiulare. *Aceasta este ultima privelişte frumoasă pe care o voi vedea,* gândea el, în timp ce se uita pe fereastră, însoţitorul său, un domn pe nume Alfred, stătea în faţa geamului, blocând ce intra de afară.

— Ei? Cât de gravă e situaţia?

Doctorul Lamb se aşeză pe vine. Alfred se întoarse spre pat. Ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Dacă îţi dau oglinda, poţi să pui diagnosticul singur.

— Aşa de rău e?

Vocea doctorului era gravă.

— E limpede ca lumina zilei, spuse Alfred. Zona ta lombară este de un galben-deschis.

Doctorul Lamb înjură, iar atitudinea sa rezervată a fost înlocuită de un şir de accese de tuse. Una care suna ca frunzele uscate ale toamnei sub tălpi; totul îi amintea de inevitabila prăbuşire a corpului său.

— Ce vei face acum? întrebă doctorul.

Alfred a pus o mână pe fruntea doctorului, indexul său pliindu-se pe conturul frunţii.

— Trebuie să îmi iau lucrurile şi să plec. Nu pot risca să fiu găsit aici. înţelegi, nu?

Doctorul mormăi.

— A fost o aventură pe cinste, nu?

— Da, spuse celălalt om, oftând. Este păcat că trebuie să se termine astfel.

Doctorul Lamb îl urmări pe Alfred cum îşi împacheta lucrurile, iar apoi a alunecat în lumea somnului. Se trezi la auzul uşii care se închidea. Adună toate păturile şi le puse pe el ca să se ducă la geam. Alfred păşea pe stradă, îndepărtându-se cu fiece pas. Abandonat de ultimul său amant.

S-a întors în pat.

— Ei bine, iată-1. Patul meu de moarte, literalmente.

Restul camerei era gol. Doar un birou în colţ, cu un dreptunghi din hârtie albă în capăt pe care l-a pus el cu o zi în urmă.

Dacă boala era acum în ultimele stadii, ştia ce însemna asta; în baie îl aşteptau o doză de morfină şi o seringă curată. Dar mai era un lucru pe care voia să îl facă înainte de orice.

Merse împleticindu-se la birou şi se aşeză pe scaun. Păturile au alunecat, măturând podeaua. A tras coala de hârtie aproape, a luat un stilou şi a scris în partea de sus numele lui Lili Mortimer.

Cu cinci ani în urmă, ea venise să îl vadă. A luat metroul până la el în cartier, a ieşit de sub pământ şi a păşit pe strada rece.

Un individ a încercat să-i vândă un ziar. A scuturat puternic din cap că nu şi a păşit mai departe pe caldarâm privind la indicatoarele rutiere. Reuşise să prindă trenul în staţia Piccadilly, unde străzile uriaşe, pline de magazine, păreau uşor de navigat, dar dincolo de staţie erau doar case şi clădiri de birouri, iar toate păreau amestecate. Clădiri înalte, vopsite în culori şterse cu uşi negre, impozante, aliniate de-a lungul străzii îngheţate

de ger ca pietrele funerare acoperite de zăpadă.

Era prima oară când se afla în Londra, de fapt, prima oară când părăsea satul de una singură. Avea doar şaptesprezece ani.

Când i-a spus lui Matthew că intenţionează să vină aici, el doar oftase şi îşi aşezase căţelul în poală, de parcă gestul acesta i-ar fi exprimat sentimentele faţă de chestiunea în discuţie.

Una dintre străzile rezidenţiale înguste avea un nume care îi era cunoscut şi, după câteva minute, era în faţa clădirii care o interesa. Sună la uşă. O femeie tânără i-a deschis.

— Bună ziua. Sunt aici să îl văd pe doctorul Lamb.

— Şi cum vă cheamă?

— Lily Mortimer.

Doctorul Lamb o întâmpină în uşa biroului său, îi oferi un scaun pe care să ia loc şi rugă recepţionista să le aducă ceai.

— Lily, spuse doctorul Lamb luându-i paltonul. Au trecut atât de mulţi ani, însă nu ai îmbătrânit deloc. Cred că eşti cel mai de încredere pacient pe care l-am avut vreodată. Când erai mică, biata sora ta te aducea ca să te văd ori de câte ori te loveai la genunchi. Cred că era puţin stresată de responsabilitatea pe care o avea. Dar nu cred că-ţi mai aminteşti ceva de atunci.

Lily zâmbea.

— Pentru mine, viaţa a început când mi-am rupt mâna. Aveam cinci ani. Am căzut dintr-un copac.

Doctorul îşi lăsă capul pe spate şi râse, un râs afabil.

— Uitasem de asta. întâmplarea aceea aproape că a îngrijorat-o de moarte. Ce mai face sora ta?

— Ah, Violet o duce bine. Desigur, s-a căsătorit cu Ben. Acum câţiva ani. Locuiesc în Cambridge.

Doctorul Lamb zâmbi larg, imaginându-şi-o pe

fetişcana mică şi palidă pe care o cunoscuse acum mulţi ani purtând un văl de mireasă peste chip.

— Iar restul consătenilor? Unchiul tău, Matthew?

— Ca de obicei. Matthew are un câine acum. Şi nici satul sau sătenii nu s-au schimbat. încă l-ai recunoaşte, dacă ai voi vreodată să te întorci acolo.

— Bun, bun.

Doctorul potrivi un stilou de pe biroul său şi mută nişte hârtii de ici-colo, semn că introducerile au luat sfârşit.

— Şi cum te pot ajuta? Are a face cu moartea lui Agnes, bănuiesc?

Tăcerea stranie puse stăpânire pe încăpere, aşa cum o pată de cerneală se întinde pe foaia de hârtie pe care a fost vărsată.

Menţionarea acelui nume părea să aducă gerul de afară înăuntru.

— Am vrut să te văd, începu Lily, ştiind că e rândul ei să pună întrebări.

Insă întrebările ei erau mai sumbre şi mai directe decât cele ale doctorului şi se gândea cum să abordeze subiectul în sine.

— Vreau să te întreb, de ce ai părăsit satul la atât de scurt timp după întâmplarea respectivă?

Doctorul respira sacadat.

— Nu crezi că întrebarea e puţin cam personală? Crezi că e relevant?

— Cred că da. Te deranjează că întreb?

— Nu cred. Dar spune-mi, te rog, ce vrei, de fapt, să ştii.

— Aşa cum ţi-am spus şi în scrisoarea trimisă, încerc să înţeleg circumstanţele felului în care bunica mea a fost ucisă. Ai locuit şi muncit în sat timp de douăzeci de ani, apoi, la un an de la crimă, ai plecat. Şi la fel de brusc

ţi-ai lăsat şi pacienţii în urmă. Aşa tare te-a afectat?

— De fapt, cele două situaţii nu au legătură. Am vrut un alt fel de viaţă, atâta tot. Poate că omuciderea m-a grăbit puţin. Oamenii se uitau la mine cu alţi ochi după aceea. Poţi să o învinovăţeşti pe mătuşa ta pentru asta.

— Strămătuşa mea, l-a corectat Lily.

— Nimeni nu m-ar fi considerat un suspect, dacă ea nu ar fi insistat. Insă toată lumea vrea să creadă că un doctor poate fi şi un criminal; este atât de macabru, atât de sucit. Oriunde mergeam, toată lumea şoptea. Mă simţeam de parcă străbăteam un loc plin de iarbă înaltă.

Lily l-a aprobat.

— Dar, în timp, toată situaţia ar fi fost dată uitării. Ce e diferit în viaţa ta aici? De afară, pare extrem de familiar totul.

Lily se gândea la cabinetul său de chirurgie din sat: o cameră mare, întocmai ca aceea în care se aflau.

ALEX PAVESI

Lamb se ridică de pe scaun, uşor rănit în amorul propriu de cele spuse de Lily, şi se duse la geam. In acel moment, recepţio- nista le-a adus ceaiul. Doctorul Lamb îi privea mâinile frumoase aranjându-i lucrurile de pe birou şi chipul delicat în timp ce se îndrepta spre uşă, pentru a se întoarce la postul ei.

— Am o recepţionistă aici, pentru început. Intr-o zi vei înţelege cât de *mic* este satul acela.

Lamb se aşează înapoi pe scaun. Lily îi zâmbi şi ea arogant.

— Oh, sunt conştientă de acest lucru, doctore Lamb. Şi sunt sigură că îmi voi croi propria cale în viaţă, destul de curând. Dar aş vrea să ştiu adevărul despre uciderea bunicii mele, mai întâi. Este un capitol al vieţii mele pe care doresc să îl închei.

— Atunci, eşti prizoniera unei crime pe care nu ai comis-o. Nu poţi lăsa trecutul în trecut?

— Dar încă este prezent pentru mine. Mi-a schimbat

cursul vieţii aşa cum nimic altceva nu a reuşit până acum. M-am tot gândit la întâmplare încă din ziua în care a avut loc. Poate că nu ai înţelege acest lucru.

Doctorul o privi cu ochi trişti.

— îmi pare extrem de rău, trebuie să fi fost groaznic să treci prin aşa ceva. Din păcate, nu-ţi pot spune nimic ce să nu fi auzit deja din gura târgului.

Spuse asta şi sorbi din ceaşcă până când nu mai rămăsese nimic altceva în afară de punctele negre de ceai pe fundul ceştii, pe care o puse înapoi pe farfurioară.

Dar, bineînţeles, minţea. Şi iată-l aici, cinci ani mai târziu, copleşit de cancer şi cu un picior deja în groapă, nemaiavând pe nimeni care să îl protejeze şi nicio rămăşiţă a carierei de odinioară pe care să o apere. După ce Lily plecă în acea zi, se trezi dorindu-şi să-i fi dat fetei un indiciu sau măcar o vagă idee, ceva care să o ajute să progreseze în cercetările sale şi să-i redea suflul acela de adrenalină al primelor săptămâni de după crimă, când lumea părea divizată în îngeri şi demoni. Nu făcuse astfel atunci, însă nu mai era nimic care să-l împiedice acum.

Trecuseră cinci ani de la vizita ei şi zece ani de la crimă. Nu îi mai ştia adresa, normal, dar, dacă trimitea scrisoarea lui Lily Mortimer, prin grija Sanctuarului Familiei[VI], cu siguranţă i-ar fi parvenit.

Aşadar, doctorul Lamb a luat stiloul în mână şi a început să scrie.

— Din păcate, nu-ţi pot spune nimic despre faptă,

VI In engleză, în original, The Grange, prescurtare pentru The National Grange of the Order of Patrons of Husbandry - organizaţie al cărei ţel este să promoveze conlucrarea între membrii comunităţilor rurale, socializarea între familii etc. A fost fondată în 1960, în Statele Unite (n. tr.).

nimic care să nu fi fost spus deja de gura târgului.

Lily îşi sorbea ceaiul încet, ca să-i arate că nu putea pune capăt conversaţiei aşa repede.

— Poate că nu ştii cine a ucis-o, dar orice detaliu careţi vine în minte este de folos. Eram aşa de tânără când s-a întâmplat, că mi-e greu să separ amintirea de fantezie. Iar unchiul Matthew refuză să vorbească cu mine despre asta; spune că este prea dureros. Sperasem însă că tu mă vei ajuta.

Doctorul zâmbi.

— Voi completa conturul poveştii şi voi adăuga detaliile necesare, dacă mi le amintesc. Dar, cronologic, povestea începe cu tine, nu? Cu tine şi William. Nu ar trebui să începem cu modul în care aţi găsit cadavrul?

— Da. Lily aprobă. Pot să încep eu.

Crima avusese loc cu şase ani în urmă.

Curtea Sanctuarului era plină de secrete, iar Lily şi William - având unsprezece şi, respectiv, nouă ani - nu păreau foarte surprinşi de barca pe care o găsiseră plutind pe micul heleşteu de sub salcie, chiar dacă nu o mai văzuseră vreodată acolo. Ar fi putut la fel de bine să fie un artefact extraterestru scăpat dintr-o navă spaţială ce zbura noaptea pe cer. Dar, pentru ei, era, înainte de orice, o jucărie supradimensionată, aproape la fel de mare ca heleşteul însuşi, iar cei doi nu au ezitat să-şi facă planurile pentru

dimineaţa, toate având în centru barca aceea. Ştiau că în grădină erau obiecte cu care li se interzisese să se joace, însă niciodată nu li se spusese să nu se joace cu ceva făcut din lemn.

Lily urcă în vasul ce se mişca pe suprafaţa apei şi se aşeză pe bancheta joasă din spatele bărcii, ţinându-şi umerii perfect drepţi, de parcă exersa postura perfectă.

Barca se mişca încetişor sub greutatea ei. William a rămas pe mal şi s-a întins pentru a prinde pupa.

— Mă aflu pe ocean, a spus Lily.

— Mai precis? a întrebat, suspicios, William.

— Oceanul Arctic.

William a început să o mişte dintr-o parte în alta cu putere.

— Este furtună pe ocean, a spus. O furtună de gheaţă.

Lily şi-a păstrat echilibrul într-un mod graţios.

— Pare, mai degrabă, un vârtej. Suntem traşi în jos spre abis. Căpitanul s-a înecat.

William a început apoi să lovească cu pumnii în marginea bărcii.

— E un rechin pe aproape.

— E o balenă, l-a corectat ea. O scufundătoare de nave şi vase.

Un măr zbură pe lângă capul lui William şi lovi barca, ricoşă şi căzu în apă. Lily şi-a deschis ochii; atât ea, cât şi William s-au întors, bănuind cine ar putea să fie.

— O grindină puternică, spuse un bărbat, să tot fi avut spre treizeci de ani, cu părul vâlvoi şi o mustaţă deasupra rânjetului de om mulţumit de ce făcuse.

— E răutăcios ce ai făcut, unchiule Matthew, a spus Lily. Puteam să cad!

— Joc după regulile voastre, nu? îşi puse mâinile în şold şi se uită de sus la cei doi. Şi, în plus, nu pe tine te ţinteam, Lily.

William rămase tăcut şi-şi privea reflexia în apă.

— în orice caz, ce cauţi aici, unchiule Matthew? l-a întrebat Lily. Mereu ne bagi în bucluc.

Bărbatul clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Bucluc? Ameţită mică ce eşti. Mă duc să mă văd cu

mătuşa Dot în staţie. Am venit împreună cu Lauren. Ea are grijă de mămica, ca să-i lase dimineaţa liberă surorii tale. Vom veni şi noi la prânz.

William privi pe furiş casa albă. Din partea în care se afla nu vedea decât fereastra de la pod; partea de jos a casei era acoperită de copaci. înjură printre dinţi.

Matthew se lăsă în jos spre cei doi copii.

— Vreţi un măr?

— Da, te rog, a spus Lily.

Matthew i-a dat un măr. William nu răspunse, însă Matthew îngenunche lângă el fără să stea pe gânduri.

— Cred că al tău s-a dus în apă. Poate vei încerca, data viitoare, să-l şi prinzi.

— 11 urăsc, îl urăsc, îl urăsc!

Acum şi Lily, şi William erau în barcă, aşezaţi pe bancheta din spate. Matthew plecase cu zece minute în urmă, mulţumit de micul său act de cruzime.

Familia care locuia în Sanctuar era o entitate incompletă şi amestecată, născută din tragedie şi şansă. Lily şi William, cei doi copii, erau veri, iar Matthew le era unchi amândurora. Bunica lor, Agnes Mortimer, avusese trei copii: pe tatăl lui Lily, pe mama lui Williams, însă şi tatăl lui Lily, şi mama lui William muriseră - fiul în război, iar fiica la naşterea lui William - şi pe Matthew, care rămăsese singurul ei copil încă în viaţă. Mama lui Lily a murit la câţiva ani după soţul ei, de gripă spaniolă, iar Lily şi sora ei, Violet, se mutaseră în Sanctuar pentru a locui cu Agnes. William sosise în anul următor, după ce tatăl lui a dispărut într-o după-amiază. Deci acum cei trei orfani locuiau cu bunica lor, ea însăşi văduvă, în această casă albă înaltă de la marginea satului.

Agnes era prea bătrână şi bolnavă ca să poată avea grijă de ei cum trebuie, dar Violet era suficient de matură ca să ajute, iar Matthew, care se căsătorise cu Lauren şi se mutase cu ea într-o casă mai mică din sat, le venea în ajutor ori de câte ori aveau nevoie. Singurul

punct nevralgic din toată înţelegerea erau

relaţiile dintre William şi unchiul său Matthew, care vedea în băiat o versiune în miniatură a brutei care a luat-o pe sora lui de lângă el. Cei doi se urau.

— Ei bine, spuse Lily, într-o zi vei fi la fel de mare ca el şi nu o să te mai poată hărţui.

William a pus o mână de frunze, şi ramuri, şi câteva fire de iarbă pe bancheta din faţa lui, pentru a face o marionetă a torţionarului său. A aranjat frunzele astfel încât să semene cu o mustaţă peste o gură formată din rămurele. Un ochi era din pietricele, iar un altul dintr-o bucată de pământ întărit.

— Ce-ar fi să luăm toate frunzele astea, a spus William, şi să le punem în cutia lui poştală?

Lily a dat din cap că nu.

— Dar cum rămâne cu biata mătuşa Lauren?

William a tăcut; nu era încă sigur ce simţea în legătură cu Lauren.

— I le-am îndesa în buzunare, atunci, când se-ntoarce. Frunze, şi limacşi, şi bălegar.

— Nu ar merge, a spus Lily. Ar şti că tu i le-ai pus.

— Atunci, putem să-l urmărim pe câmp şi să aruncăm cu pietre în el. Nu ne va vedea dacă stăm ascunşi.

Lily se încruntă şi vorbi ca un adult.

— Este mult prea periculos, William. Ai putea să-l omori aşa.

William lovi scândura de lemn cu pumnul, iar frunzele luară calea aerului.

— Vreau să-l omor! Vreau să-l omor!

Lily nu răspunse. O speria când îl vedea pe William astfel. Barca se mişcă uşor pe apă.

— Nu pot să te sufăr când eşti aşa.

încerca din răsputeri să-i vorbească aşa cum i-ar vorbi un adult.

— Te voi lăsa singur şi poţi să stai aici până când îţi trec nervii. Oceanul este foarte relaxant.

William o privi cu bărbia sprijinită în palme.

— Pot să iau o gură din mărul tău?

Lily se gândi la întrebarea lui, apoi a spus nu.

— îmi pare rău, dar a mai rămas foarte puţin din măr. Nu ai avea ce să muşti.

— Deci, i-a spus o Lily mai în vârstă doctorului Lamb, şase ani mai târziu, William şi cu mine nu eram împreună când a avut loc crima. Am fost în locuri diferite timp de o oră. Eu am mers în casă şi am găsit-o pe Violet într-o stare de spirit sumbră, stătea cu tava cu micul dejun al lui Agnes pe genunchi şi nu se mişca deloc, de parcă făcea pocăinţă pentru ceva. Sora mea se purta aşa uneori. I-am spus ceva şi nu mi-a răspuns, aşa că am luat o carte cu mine şi am citit sub unul dintre copaci.

- Şi William?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut decât când a venit el după mine. Citisem preţ de patruzeci de minute, cam aşa. Se calmase între timp. De fapt, părea chiar încântat de ceva.

William şi Lily petrecuseră câteva minute jucându-se într-una dintre camerele nefolosite de la etaj. Sanctuarul fusese dintotdea- una prea mare pentru cei câţiva locuitori ai săi şi nu se arunca nimic, deci multe obiecte, care, însumate, aveau cincizeci de ani de istorie întipărită în ele, zăceau îngrămădite în diversele colţuri ale casei sau, în anumite cazuri, puse laolaltă în adevărate cabinete de curiozităţi. Agnes locuise în casa aceea decenii întregi, atât de mult încât simţea că face parte din familie. Arogantă şi retrasă la exterior, dar cu o personalitate puternică şi multe cuvinte nespuse adunate în ea, mereu acolo pentru a-i dojeni pe copii. Pentru cei

doi copii, Agnes era o oază nesecată de minunare.

Lily se uita la tipurile de scaune împrăştiate prin cameră şi a ales unul făcut din lemn negru, delicat, lucios de la lacul cu care fusese vopsit, şi i l-a oferit lui William. Acesta l-a pus cu grijă deasupra unui birou mare. Apoi, au pus două măsuţe în stânga şi dreapta biroului, improvizând două braţe, şi au găsit un ornament care să stea deasupra fiecărui braţ improvizat. Un opritor de uşă în formă de leu, din alamă, şi o statuetă de câine din porţelan. încercau să construiască un tron.

— Lasă-mă pe mine primul, spuse William căţărându-se pe birou.

In timp ce se aşeza, unul dintre picioarele scaunului a alunecat, iar el a căzut pe spate spre perete. Picioarele i-au zburat în lateral, izbind una dintre mese şi răsturnând scaunul, iar leul de alamă a căzut cu o bufnitură puternică.

William a coborât ca să recupereze leul. Lily l-a apucat de mână.

— Lasă-1. M-am plictisit de jocul ăsta, a spus ea.

— Ce vrei să facem?

— Am putea să desenăm.

Ideea nu îi surâdea. Ea se pricepea mai bine la desenat decât el, iar el ştia că tocmai de asta şi propusese. Apoi, faţa i se lumină de expresia cruzimii de care numai copiii pot da uneori dovadă.

— Ştiu, haide să-ţi arăt ceva.

— Ce anume?

— Vino după mine. A prins-o de cot şi a întors-o cu faţa spre uşă.

Casa avea două şiruri de scări, deci era uşor să te strecori fără să fii văzut. Au urcat la etaj şi s-au oprit la capătul treptelor, unde cele două scări se întâlneau. îngustă şi şubredă, scara ducea de-aici spre ceea ce ei

numeau dormitorul din pod, unde dormea Agnes.

William a împins-o pe Lily înspre cameră.

— Stai, dacă e supărată? şopti Lily.

— Doarme. E în regulă.

William a păşit încet pe scări până la uşa înaltă din lemn şi a răsucit clanţa sferică.

Uşa s-a deschis. Camera era aproape goală, doar un geam şi patul alb pus în faţa geamului. Nu era nimic pe pat în afară de un morman de pături vechi şi perne. Lily, în timp ce păşea cu grijă în jurul mormanului de rufe, se întreba dacă bunica ei - care nu se mai purta ca înainte de incidentul care avusese loc cu câteva săptămâni în urmă - petrecuse dimineaţa construind o cazemată cu acele aşternuturi. William mergea în spatele lui Lily.

Aceasta a ajuns la geam şi s-a oprit. Picioarele bătrâne şi contorsionate ale bunicii se iveau de sub grămada de perne şi pături de pe pat. Erau gri-gălbui şi nu se mişcau deloc. William s-a lovit

de Lily, care stătea cu spatele la el. Ea s-a întors spre el cu o privire înspăimântată. împreună au luat păturile şi au tras. Totul a căzut pe podea.

Lily a ţipat când de sub ele s-a ivit bunica ei, întinsă pe aşternuturi, ca un animal adus de ape pe mal. William, nevenindu-i să creadă, se holba la chipul mort, deformat şi a început să plângă. Nu asta îşi imaginase el că se va întâmpla.

Doctorul din sat, doctorul Lamb, a fost chemat şi a ajuns după vreo cincisprezece minute. Fusese acolo de multe ori în ultimele două luni, încă din acea după-amiază când Agnes căzuse din picioare şi au trebuit s-o care în pat. Suferise un atac cerebral minor, iar doctorul venise de atunci de mai multe ori pe săptămână ca să îi verifice starea de sănătate.

Sora lui Lily, Violet, îl însoţise în podul casei, sperând

să găsească un minimum de sprijin în prezenţa acestuia. A aşteptat la capătul scării, în vreme ce el a examinat corpul. Imediat ce deschisese uşa, pricepuse.

— Sufocată în propriul ei pat.

Gura îi era deschisă într-un mod inform, ca un fir de aţă răsfirat de-a lungul unei mese. Restul feţei parcă îi dispăruse în acea cavitate. Gâtul ei lung şi fragil era plin de vânătăi. Doctorul se cutremură când dădu cu ochii de el. Cineva îşi lăsase toată greutatea corpului pe gura ei. Oare chiar îi dizlocase mandibula sau era doar expresia goală pe care moartea i-o întipărise pe chip?

A ieşit din cameră, uşor zguduit de ceea ce văzuse. S-a aşezat pe ultima treaptă a scării înguste, de lemn, pe care urcase şi şi-a aprins pipa. Violet stătea la capătul de jos al treptelor, sprijinită de perete şi uitându-se la doctor. El privea spre ea ca un rege pe tron.

— Eu nu pot face nimic. Aşteptăm să vină poliţia, atât.

Fuma din pipă.

— Poliţia? întrebă Violet şoptit.

— Bunica ta a murit din cauza asfixiei. Sufocare. La prima vedere, cineva a acoperit-o cu toate păturile şi pernele acelea în

timp ce ea dormea, apoi s-a lăsat cu toată greutatea peste ea. Nu s-a trezit un moment măcar.

Acesta era verdictul doctorului Lamb. La auzul cuvintelor sale, tânăra femeie a început să plângă.

— Şi, după şase ani, mai este acesta verdictul tău?

Doctorul Lamb i-a oferit lui Lily un pahar de whisky când s-a ridicat să-şi toarne el unul. Lily nu mai băuse whisky înainte, însă aceasta era o zi a experienţelor noi.

Pentru a sublinia întrebarea, sorbi din pahar, neştiind cât de înţepător era gustul de alcool tare. Gâtul i se

înroşi tot. Doctorul zâmbi.

— Că a fost sufocată? Da, nu e dubiu în legătură cu asta. Nu mai erau alte urme pe ea, nu fusese lovită sau zgâriată. Doar sufocată sub toate păturile acelea.

Lily îşi ţinu paharul foarte strâns cât timp vorbi.

— Oare a fost o moarte dureroasă?

— Da, spuse doctorul Lamb, privind podeaua. Mă tem că a fost o moarte oribilă. Ca o pisică înecată într-un sac. Doar că în patul ei.

— Şi, deşi cineva i-a provocat moartea unei femeie bătrâne şi inocente, nimeni nu a fost vreodată prins; criminalul ei şi-a văzut liniştit de viaţă.

— Ştiu, pare mai degrabă ireal când pui problema aşa. Am crezut că strămătuşa ta, Dorothea, ar putea elucida crima, iniţial. Cu siguranţă că a încercat. Dar, dacă a reuşit, a păstrat pentru sine soluţia.

— Ăsta e lucrul pe care mi-1 amintesc cel mai puţin: acele câteva zile ce au urmat crimei, când Dorothea era prin preajmă. Eram atât de speriată, nu puteam fi atentă la nimic din ce zicea. Pentru mine, erau doar o grămadă de adulţi care vorbeau între ei.

Doctorul a încercat să detensioneze atmosfera.

— Am citit câteva romane poliţiste care ar putea fi descrise fix aşa.

Lily nu a răspuns. Se concentra asupra fiecărei sorbituri de whisky, îngrijorată că, dacă nu făcea asta, i s-ar putea face rău.

— Te rog, a spus ea, povesteşte-mi ce-ţi aminteşti.

Dorothea Dickson, sora victimei, se apropia de uşa Sanctuarului, pantofii lovind ritmic pietrişul. Se pregătea să sune la uşă când a văzut-o pe Lauren mergând de-a lungul straturilor de flori din grădină; o femeie zveltă, ea însăşi ca o floare. Lauren era soţia lui Matthew şi nora lui Agnes. Părul ei lung şi blond era la fel de mătăsos şi

lucea ca sticla.

— Dacă mai continui aşa, vei face miere. Sau vei ajunge să ţeşi pânză.

Lauren s-a întors spre Dorothea cu o expresie surprinsă în ochii ei albaştri.

— Oh, Dot, spuse ea. Aşteptam să soseşti, desigur. Dar uitasem complet că vii.

Cele două femei s-au apropiat, iar cea mai în vârstă a luat-o de mâini pe cea mai tânără.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Trebuie să fie ceva legat de sora mea, a spus ea, ştiind că nicio altă durere n-ar aduce-o pe Lauren în casa şi grădina asta.

— Da, mă tem că da. Cum să zic. Of, Dorothea.

Capul blond s-a mişcat, cuprins de spasmele durerii.

— E moartă. Agnes, e moartă. îmi pare rău că eu sunt cea care îţi dă veştile proaste.

Femeia mai în vârstă şi-a păstrat cumpătul.

— Gata, gata. S-a întâmplat lucrul pentru care cu toţii ne-am pregătit. încă de când a căzut.

Lauren a dus o batistă la ochi; batista s-a înmuiat de la atâtea lacrimi şterse.

— Nu, mă tem că nu înţelegi. Nu a fost deloc asta. A fost ucisă, s-a întâmplat azi-dimineaţă.

— Ucisă?

Dorothea a dat drumul mâinii femeii mai tinere şi a făcut un pas în spate. Privi de jos casa, înaltă şi subţire ca o ţepuşă. Un poliţist se uita spre ea de sus, de la unul dintre geamurile de la etaj.

— Da, cel puţin aşa spune doctorul. El spune că Agnes a fost - of, abia pot pronunţa cuvântul. Asfixiată, spuse Lauren, fără greutate.

Dorothea îi luă mâna înapoi într-a ei şi o strânse.

— Unde este Matthew?

— E înăuntru, cu poliţia. Haide, să mergem la el.

Lauren a condus-o printre straturile de flori, spre uşile

duble de sticlă care se deschideau spre salon. In timp ce intrau, Dorothea îl observă pe Raymond - grădinarul Sanctuarului - mergând cu Violet printre pâlcurile de meri de pe unul dintre câmpurile din vecinătate. Păşea lângă ea, cu o mână petrecută pe după umerii ei; Dorothea se întreba dacă între cei doi se înfiripase o poveste de dragoste.

A intrat în casă şi l-a văzut pe Matthew aşezat pe vine, complet vlăguit de orice speranţă, sprijinit de un colţ al camerei. Mustaţa, ca o frunză, îi era udă de la lacrimi.

— Biata mămica. Mătuşă Dot, îmi pare atât de rău!

In timp ce zicea asta, tremura sprijinit pe umărul ei.

— Gata, gata. 11 bătea uşor pe spate, apoi l-a ţinut în faţa ei, cu mâinile pe după umeri. Matthew, eşti alb ca varul. Ştii cine e responsabil?

— Nu, spuse el clătinând din cap. Le-am spus poliţiştilor ce cred că s-a întâmplat, dar nu ştiu nimic cert.

In timp ce spunea toate astea, în el creştea dorinţa de a fi convingător.

— Când s-a petrecut?

— Lauren a fost ultima care să o vadă în viaţă, cred.

Ultima persoană care să spună că ar fi văzut-o pe Agnes în viaţă, gândi Dorothea. Se întoarse spre Lauren, dar nu mai era acolo; o adusese pe Dorothea până aici, la Matthew, iar apoi plecase cine ştie unde.

— A tot venit aici ca să o ajute pe Violet, de când cu accidentul mamei de luna trecută. I-a dus micul dejun la pat şi se simţea bine. Asta a fost la zece azi-dimineaţă. Crima bănuim că s-a petrecut pe la unsprezece.

— Unde sunt copiii?

— Amândoi sunt cu medicul.

— Iar Agnes?

— În pat.

Dorothea se uită la trepte.

— Poliţia este sus, tuşico. Nu te vor lăsa să o vezi.

— Ei bine, pot măcar să încerc!

Cincisprezece minute mai târziu, Dorothea şi-a luat un ultim adio, cu vocea spartă şi ochii înlăcrimaţi, de la trupul neînsufleţit al surorii ei, apoi a coborât înapoi la parter. L-a găsit pe doctorul Lamb în bibliotecă, distrăgându-le atenţia lui Lily şi William, dându-le tot felul de detalii scabroase despre fragilitatea fiinţei umane.

— Există ceva denumit oxigen. Este pentru sânge ca mâncarea pentru noi. De aceea, dacă-ţi ţii respiraţia, simţi ceva similar cu foamea. Şi te sufoci dacă nu primeşti suficient oxigen. E senzaţia pe care o avem când ne e foame.

William era împietrit.

— Dar cum rămâne cu spânzurarea? îi şopti el medicului la ureche.

— Da, e o senzaţie similară, doar că atunci e din cauză că cineva îţi blochează fluxul sângelui spre creier. Deci creierul tău nu primeşte hrană deloc. Observi?

Şi, zicând asta, a cuprins gâtul copilului cu mâna sa caldă.

Lily, care stătea tăcută într-o parte, o văzuse pe Dorothea intrând în cameră. I-a făcut cu mâna. Dorothea s-a aplecat s-o sărute pe frunte.

— Doctore Lamb, spuse Dorothea, pot discuta cu tine?

S-a uitat spre ea, încuviinţând solemn, apoi le-a făcut semn copiilor să părăsească încăperea.

Doctorul locuia în oraş de aproape la fel de mult timp ca Agnes şi era la fel de chipeş ca prima oară, numai părul îi încărunţise complet. Insă avea un chip băieţesc, iar privirea îi era ca a unui om înţelept.

— Domnişoara Dickson, nu-i aşa? zâmbi empatic. îmi pare atât de rău pentru pierderea dumneavoastră.

— Nu-mi amintesc de partea asta, spuse Lily, care avea din nou şaptesprezece ani şi paharul de whisky gol

pe masă.

— Nici nu ai de ce, spuse doctorul Lamb, slăbindu-şi gulerul de la cămaşă. E cald aici, nu-i aşa? Vrei să deschid un geam?

— Mi-e frig, spuse Lily, uşor ruşinată.

îşi întinse mâinile în semn de resemnare.

— In fine, strămătuşa ta, cum îi spui tu, dorea să îi povestesc tot ce ştiam despre crimă. Era o bătrână foarte curioasă.

— Asta îmi amintesc şi eu despre ea. Mereu voia să ştie ce învăţam la şcoală, cu cât mai multe detalii.

— Un detectiv înnăscut, spuse doctorul Lamb aprobând-o pe Lily. Mă rog, m-a întrebat dacă aş dori să particip la o şedinţă de familie mai pe seară. *După apus,* a spus ea, făcând tot ce avea să urmeze să pară cu mult mai dramatic. Ii întrebase deja pe poliţişti şi credea că sunt şanse mai mari ca situaţia să fie rezolvată în sânul familiei.

Doctorul Lamb privi pe geam cu un mic zâmbet pe chip.

— Bineînţeles, credeam că m-a chemat în calitate de martor principal. Nu de suspect.

Rudele lui Agnes Mortimer stăteau înşirate de-a lungul unui perete din salon, avându-i pe cei doi musafiri drept oprelişti la ambele capete. Fiul ei, Matthew, şi soţia acestuia, Lauren, stăteau în mijloc, cu Violet şi doctorul Lamb în stânga lor, iar cei doi copii - Lily şi William -, împreună cu Raymond, grădinarul, în dreapta. Dorothea îi privea pe toţi şi începu să străbată încăperea înainte şi înapoi.

— Agnes a fost o bătrână cu opinii puternice, spuse Dorothea, şi una cu multe secrete. Iar uneori putea să fie

la fel de dură ca pământul pe care încerci să-l sapi iarna. Dar ştiu că voi toţi aţi iubit-o.

Raymond privi în jurul încăperii pentru a vedea dacă vor exista obiecţii la cele auzite. *Iubită ca o zi ploioasă,* gândi el. Dar nimeni nu vorbi. Doar Lauren se întoarse să se uite la el, iar acesta şi-a ferit ochii, ca şi când tocmai fusese surprins făcând ceva ruşinos.

— In orice caz, continuă Dorothea, a fost ucisă astăzi dimineaţă, cu sânge-rece, în patul ei. Sora mea mai tânără.

Poliţia a preluat trupul neînsufleţit într-o maşină rablagită. Au petrecut după-amiaza luând declaraţii de la angajaţii casei - cel mai mult interogându-1 pe Raymond, străinul dar nu au arestat pe nimeni şi au părăsit casa înainte de apus, ca un roi de insecte ce se mişcă sincron.

— Poliţia crede că Agnes a fost ucisă de cineva cunoscut. Dorothea îi privi pe toţi pe rând. Motivul nu este clar încă, dar eu am bănuielile mele.

îşi ţinu mâna sus, un deget ridicat pe care îl plimbă, ca o acuză neprecizată, peste toţi cei de faţă; brăţările ei mari au prins a zdrăngăni, transformându-i braţul într-un instrument muzical.

— V-am adunat în această cameră pe toţi cei care aţi fost aproape de casă la momentul crimei, da?

Raymond îşi drese vocea.

— Nu chiar, doamnă. Ben Crake a dat târcoale toată ziua. L-am văzut eu.

Matthew a făcut un pas în faţă; ideea ca cineva să fie suspectat îl îmboldise să ia măsuri, precum un lup încrezător în forţele sale odată ce-şi simte prada în apropiere.

— Ben Crake, aşa e. L-am văzut şi eu. Le-a spus cineva poliţiştilor de el?

Dorothea părea confuză şi puţin agasată de

întrerupere.

— Cine e Ben Crake?

Violet scosese o batistă din buzunar şi o răsucea compulsiv în jurul degetelor.

— Un tânăr, a spus Matthew, care locuieşte în sat. A fost coleg cu Violet la şcoală. Caută mereu pretexte ca să vină aici.

— E prietenul meu, a spus Violet, încet.

— Este genul de prieten cu care e rău să umbli.

— Ştii, e chiar destul de plăcut ca persoană, a spus Lauren, contracarând tonul optimist al soţului ei. Nu e genul care ar comite o crimă.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, a spus Dorothea. S-a întors spre nepoata ei. Unde l-ai văzut?

Matthew se plimbase pe câmpuri pe drumul spre staţie, când cineva îmbrăcat într-un palton maro a ieşit de nicăieri, părând a se îndrepta spre el. Deşi cunoştea peisajul foarte bine şi ştia că e doar o iluzie a perspectivei, tot s-a speriat.

— M-ai făcut să tresar, i-a spus el apariţiei.

Ben nu răspunse.

— Oh, Matthew, tu eşti. Ce cauţi aici?

Ben îşi mângâia obrazul.

— Matthew te cheamă, nu? Eşti unchiul Violetei. Eu stau să urmăresc păsările.

Şi ridică binoclul ca pentru a ţine un toast.

— Aha. Matthew dădu din cap. M-ai speriat de moarte.

— Stăteam nemişcat ca să nu sperii vrăbiile.

Matthew, care crescuse toată viaţa la ţară şi încă le vedea ca pe o pacoste, se holba la el neînţelegând ce se petrece.

— Ei bine, trebuie să plec.

Ben a pus binoclul la ochi şi s-a uitat la un copac.

Câteva forme au zburat din el ca un cod Morse tomnatic.

— Salut-o pe Violet din partea mea.

Când Matthew ieşise din raza vizuală, Ben s-a întors din nou cu faţa spre casă şi şi-a dus binoclul înapoi la ochi. Latura imobilului spre care era îndreptat avea un singur geam, sus de tot.

— Oare se uita la casă? întrebă Dorothea.

— Oarecum, a răspuns Matthew.

Violet şi-a tamponat ochii cu batista.

— Aşa părea să facă, a răspuns Raymond.

— Este foarte curios.

Doctorul Lamb i-a întrerupt. Avea vocea obosită, sacadată, a cuiva epuizat de nerăbdare.

— Ascultaţi, Ben e nevinovat. E doar un tânăr îndrăgostit de o tânără domnişoară.

Inima Violetei bătea cu putere, aproape din cauza tensiunii.

— îi cunosc familia de atâta timp; tatăl lui este proprietarul unui anticariat din oraş. Sunt nişte oameni amabili, cu binoclu sau fără.

— Şi totuşi, dacă se uita la ce se întâmplă în casă, trebuie să fi văzut ceva. De ce nu a vorbit cu poliţia?

Cerul afară era şters, se întuneca, dar când Dorothea a vorbit a lăsat să se dezlănţuie o furtună, fiecare propoziţie a ei fiind parcă punctată de un tunet sau fulger.

— A mai văzut cineva ceva suspect?

Nimeni nu a răspuns.

— Atunci, ar trebui să vorbim pe rând şi să spunem unde eram la momentul crimei şi dacă am observat ceva notabil.

— Ne suspectezi pe vreunul dintre noi? întrebă Violet

oasă. II suspectezi pe Ben?

Dorothea s-a apropiat de ea.

— Nu pot spune nimic, e prea devreme să mă pronunţ.

O mângâie pe Violet pe păr când termină de vorbit, un gest de duioşie. Acum făcea parte din semicerc, lăsând mijlocul camerei gol, ca şi când ar fi fost aşezaţi în jurul unui foc de tabără, gata să spună poveşti.

— Cine vrea să înceapă?

întrebarea a rămas în aer, urmată de tăcerea celor din jur.

— Bine, cine e ultima persoană care a văzut-o pe Agnes în viaţă? Lauren s-a întors să o privească pe Dorothea.

— Bănuiesc că eu.

Zi de zi, de când avusese atacul, Agnes se trezea copleşită de o stare de ameţeală şi dezorientare. Stătea nemişcată, luptându-se cu starea de rău, şi îşi spunea că dormitorul ei din lemn era prora unei nave sau că se afla într-un balon cu aer cald, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta. Lumina ce intra pe fereastră era atât de puternică, orbitoare, încât obiectele dinspre marginea camerei deveneau una cu pereţii şi îşi reluau forma cunoscută în cele mai neaşteptate clipe.

— Este un act de iresponsabilitate să ţineţi în voi secrete într-un astfel de moment.

O faţă se ivi, ieşind parcă din lemn; Lauren intrase în cameră fără ca Agnes să observe.

— Dacă te simţi mai rău, trebuie să ne dai de ştire.

Lauren era o femeie blondă, care părea că pluteşte când mergea, şi era măritată cu Matthew, fiul lui Agnes; aceasta înţelesese ce anume îl atrăsese pe Matthew, dar de plăcut, nu o plăcuse niciodată.

— Hai să luăm o gură de aer, ce zici?

Lauren dechise geamul şi rămase în picioare, admirând priveliştea.

— Uite-l pe Raymond, mătură potecile. Nici nu ştii cât de norocoasă eşti să poţi să stai şi să-l priveşti toată dimineaţa. O figură rafinată de bărbat, numai muşchi şi sudoare. Bineînţeles, te rog să nu-i spui lui Matthew.

Lauren s-a întors şi i-a făcut cu ochiul soacrei. Agnes o considera pe nora ei insuportabilă, dar îşi dăduse seama că cel mai bine era să nu spună nimic, în cele din urmă Lauren se plictisea să tot vorbească.

Acum, Lauren ciugulea nişte pâine prăjită pe care o adusese pe tavă.

— Şi doctorul ăla, toată ziua stă aici, nu? Voi doi rămâneţi mereu singuri. De ce nu vorbeşti cu mine?

Lauren întrebă şi se întoarse să o confrunte pe Agnes cu o privire acră, încărcată de dispreţ.

Agnes şi-a dus o mână la gât şi pe cealaltă a întins-o spre tavă. A scos sunetul pe care-1 scoate podeaua când scârţâie, ca şi când plămânii săi ar fi fost o casă bântuită.

Lauren privi paharul cu lapte de la marginea tăvii şi apoi se întoarse spre bătrâna Agnes.

— Poţi să ţi-1 iei şi singură. Ce crezi că sunt eu, servitoarea ta?

Lauren zâmbi. Preţ de o secundă îşi imaginä cum arunca mâncarea pe geam - două felii de pâine ca două urme de mâini pe pământ,

iar apoi zgomotul pe care-1 face laptele când atinge pământul, ca voma scuipată într-un tufiş de flori dar a rezistat impulsului.

— încearcă să te aranjezi înainte de prânz.

Se pregătea să iasă.

— Şi nu uita că astăzi vine în vizită sora ta.

S-a auzit un scârţâit şi apoi o bufnitură, după care apariţia blondă a dispărut.

Dorothea îşi ţinea capul plecat.

— Ultimul chip prietenos pe care avea să îl vadă.

Lauren a aprobat.

— Da. Am lăsat-o pe Agnes şi am venit jos. Violet dormea pe canapea, aşa că nu aveam ce să fac şi am plecat acasă. Am crezut că am timp să fac ordine prin casă vreo oră înainte să mă întorc să luăm prânzul împreună. Când m-am întors, murise deja.

— Mulţumesc. Dorothea i-a strâns mâna Violetei. Poate că ai putea să continui, draga mea.

Violet se cutremură.

— Da, în regulă.

Insă abia putea vorbi, copleşită de teamă şi vină.

Visa numai la Ben.

Ce bizar i se părea că în urmă cu două luni Ben era doar o imagine din copilăria ei, iar acum îi ocupa fiecare colţ al minţii, în fiecare moment al zilei. Parcă nu era suficient de ruşinos că îl dorea pe Raymond cu fiecare fibră a fiinţei ei.

La parterul Sanctuarului erau trei saloane anodine, legate unul de altul ca tracturile sistemului digestiv. Matthew a găsit-o pe Violet dormind pe o canapea joasă în cel mai puţin iluminat dintre cele trei saloane, cu obloanele trase şi greu de atins din pricina unui şir neîntrerupt de birouri şi mese.

Matthew s-a apropiat de nepoata sa. Era plictisit. Prefăcându-se îngrijorat, şi-a pus o mână pe fruntea fetei, ca să-i verifice temperatura. Atingerea o trezi, iar Violet deschise gura, gata să ţipe, apoi, în lumina slabă din încăpere, şi-a dat seama că era unchiul

ei, iar ţipătul deveni un suflu cald superficial, ca un strănut înăbuşit. Era o reacţie potrivită faţă de prezenţa acestuia acolo.

— Biata de tine, a spus el. Cred că eşti epuizată.

Ceva în atingerea lui era neplăcut, atingere ce a survenit după un vis care îl avea ca personaj principal pe Ben. Părea ruşinată în acel colţ de cameră întunecos.

— Unchiule Matthew, iartă-mă. M-am trezit devreme ca să pregătesc prânzul, dar am dormit atât de puţin azi-noapte. Voiam doar să mă odihnesc puţin.

— Nu ai de ce să te scuzi, Violet. Eforturile tale în casa asta sunt eroice. Ai doar şaisprezece ani şi eşti, pur şi simplu, capul casei. Lauren i-a dus micul dejun mămicii sus. Am crezut că ar fi mai bine să nu te trezim.

Şaptesprezece, îşi spuse ea, însă nu îl corectă. Intre timp, Violet se ridică şi se duse în bucătărie. Matthew o urmă şi continuă să vorbească.

— Intr-un fel, când totul se va fi terminat, va fi ca o binecuvântare. Apoi vom putea să ne ocupăm cum trebuie de tine.

Violet schiţă un zâmbet. Simţi cum o cuprinde tristeţea la gândul sănătăţii şubrede a bunicii.

— Sper că totuşi nu se va întâmpla curând.

— Dot ar trebui să ajungă într-o oră. Mă gândeam să mă duc să o aştept la gară. Violet se încruntă, întorcându-şi privirea de la el. Vizita străbătuşii ei însemna mai multă muncă de făcut.

— Da, zise ea. Ar fi drăguţ din partea ta.

— Cred că plec şi eu curând, în cazul ăsta.

Violet privi pe geam.

— Uite, îi spuse ea în timp ce el se îndrepta spre uşă. Copiii se joacă lângă heleşteu. Du-le un măr fiecăruia, te rog.

A dat din cap, iar ea a luat dintr-un bol şi i-a întins două mere mari şi verzi ca mingile de tenis.

Violet a cercetat chipul fiecăruia în parte.

— După aceea m-am dus înapoi să dorm până când m-a trezit ţipătul surorii mele o oră mai târziu.

— Mulţumesc, spuse Dorothea. Se uita cu drag la Lily, care stătea pe jumătate ascunsă în spatele lui Matthew. Copiii sunt cei care au găsit cadavrul. Acesta ar fi, în ţesătura logicii naraţiunii, momentul în care să ne povesteşti tu ce s-a întâmplat, Raymond.

Raymond părea surprins că e menţionat. Se ridică în picioare, drept, mândru să îşi joace rolul.

— Aşa e. Am auzit ţipătul. Eram afară în grădină, culegeam frunzele de pe jos.

Agnes fusese insuportabilă în ultima vreme. Fiind izolată în camera ei, având un singur geam de unde să poată privi afară, spre grădină, începuse să urmărească şi să comenteze tot ce făcea Raymond. Petrecuse o parte din timp, în zilele din urmă, reparând o barcă pe care o găsise în garaj; ieri făcuse greşeala de a munci la ea - o întorsese cu susul în jos pe aleea de acces şi se apucase s-o vopsească - direct sub geamul ei. Mare parte din zi trecuse neobservat, însă spre înserat o auzise strigându-l încet. Nu putea să ţipe, o durea gâtul, aşa că a deschis geamul şi a dat cu un băţ în marginile de sus şi de jos ale ramei ferestrei.

Raymond privi spre geam: un ochi cu un ac înfipt în el. *A luat-o razna,* se gândi el.

— Nu te plătesc ca să te joci cu jucării de lemn, îi spuse Agnes după ce el a urcat trei şiruri de trepte. Ea vorbea cu el, sau mai degrabă despre el, doar în termeni de bani.

In schimb, îi spusese să adune toate frunzele căzute din grădină, să facă ordine pentru vizita surorii ei.

— Da, doamnă, desigur.

Apoi a coborât la loc cele trei trepte, imaginându-şi trupul ei fragil lovindu-se de fiecare treaptă, până jos, unde ar ateriza şi şi-ar frânge gâtul.

In ziua în care Agnes a murit, Raymond se trezise devreme, sperând să termine de reparat barca. Cu toate

astea, oboseala fusese copleşitoare şi lovi lemnul, frustrat, lăsând o urmă de picior în vopseaua proaspăt aplicată. Apoi, a târât-o până la heleşteu şi a împins-o în apă. Voia să vadă dacă pluteşte. Vopseaua albă s-a dispersat în apă.

Apoi a luat o lopată şi o roabă şi a început să strângă frunzele. Stătea aplecat peste un gard viu în momentul în care Lauren şi Matthew au ajuns, dar niciunul dintre ei nu l-a observat. Iar roaba era aproape plină atunci când l-a văzut pe Ben peste câmp, ascunzându-se după un copac şi ducând la ochi binoclul. Când nu mai putu pune frunze în roaba plină, a împins-o până la un morman de compost în colţul unde se intersectau două garduri, a ridicat roaba, apoi s-a dat în spate ca să admire grămada adunată. Unele frunze începuseră să se facă maronii, dar majoritatea erau verzi ca otrava, iar grămada părea mai degrabă un bol de salată. Ulterior a observat o indentaţie pe margine; o găurică unde, probabil, un obiect contondent a fost aruncat în roabă.

Şi-a băgat mâna şi a scos o veveriţă moartă. Corpul, în mâinile lui înmănuşate, era greu, deja în *rigor mortis,* cu excepţia capului veveriţei, care atârna peste marginea palmei, de parcă ar fi fost legat cu o aţă. A pipăit-o în jurul gâtului cu degetul mare. Nu era nimic acolo, doar piele moale ca o ţesătură învechită cu câteva tendoane pe interior. Creatura fusese sugrumată, pentru început, apoi toate oasele i-au fost rupte.

A aruncat veveriţa înapoi în compost şi a mormăit:

— De ce ai făcut-o, William?

O oră mai târziu, treaba era terminată, iar Raymond punea lopata înapoi în hambar, când a auzit un ţipăt din casă şi a văzut-o pe Violet ieşind în fugă pe uşa din faţă, urmată de cei doi copii.

In câteva secunde era deja lângă ea.

— Violet. Ce s-a întâmplat?

O prinse de încheieturile mâinii cu forţă, însă fără a o răni.

— Agnes e rănită.

Raymond a încercat să o dea la o parte şi să intre în casă, însă Violet şi-a pus mâna caldă pe pieptul lui, oprindu-1.

— Nu, du-te şi adu-1 pe doctorul Lamb.

Nu a stat să se gândească, ci s-a întors şi a rupt-o la fugă.

Casa doctorului era la peste un kilometru depărtare, în partea opusă a satului şi, chiar dacă se grăbea, Raymond alerga în ritm constant ca să poată să ajungă în cât mai scurt timp, fără să facă

multe pauze. Prin urmare, când a ieşit de pe drumul ce lega Sanctuarul de şoseaua principală şi l-a găsit pe doctorul Lamb aşezat pe gardul ce înconjura statuia în cinstea eroilor căzuţi în război, fumându-şi pipa, a crezut, iniţial, că are vedenii.

— Mulţumesc, Raymond, a spus Dorothea. Foarte interesant, într-adevăr. Doctore Lamb, aţi dori, poate, să continuaţi? Ce făceaţi în momentul în care Agnes era ucisă?

Doctorul Lamb părea confuz.

— îmi pare rău, nu înţeleg.

— Ce făceaţi în momentul în care a murit?

Doctorul era uimit; ceilalţi oameni se holbau la el cu priviri goale.

— Am crezut că am fost chemat aici în calitate de martor, nu de suspect. De ce, Dumnezeule, aţi putea crede că ce făceam are vreo importanţă?

— Poate că nu are, dar eraţi în apropiere când a fost ucisă. Iar acest lucru este, încă, neexplicat.

— Ce am făcut în ziua aceea nu este treaba voastră. Să discut cu voi ar putea încălca dreptul la

confidenţialitate al pacienţilor mei.

Nimeni nu păruse surprins de argumentul prezentat şi au continuat să îl privească, aşteptând ca doctorul să vorbească.

— Dacă vreţi să ştiţi ce motiv aveam să fiu la monument, ei bine, mă plimbam în jurul satului. E un obicei de-al meu, dimineaţa devreme. Doar m-am oprit acolo, preţ de câteva minute, pentru a mă odihni şi a-mi fuma pipa. Raymond m-a găsit acolo, l-am trimis la poliţie şi am venit singur pe potecă. Desigur, până am ajuns eu, ea era deja moartă. De treizeci de minute, după cum arăta.

— Ei bine, spuse Dorothea, uşor intimidată de tonul ridicat al vocii sale. Vă mulţumesc pentru informaţii.

Lily asculta aceeaşi voce, şase ani mai târziu.

— Nu a îndrăznit să mă mai acuze după aceea, cel puţin nu în faţă.

— Şi chiar ai crezut că nu avea motiv să te considere un suspect, sau doar ai dat dovadă de meschinărie?

Doctorul Lamb râse faţă de această insultă nevoalată.

— Nu sunt sigur că îmi amintesc. Dar, într-adevăr, doar mă plimbam. întreaga situaţie era absurdă.

— Bănuiesc că da.

— Dar permite-mi să continui. Asta e partea care îţi va atrage atenţia cel mai mult.

Doctorul începu să păşească prin cameră, în jurul semicercului în care se aşezaseră toţi cei de faţă.

— Raţionamentul tău, Dorothea, este greşit. Oricine putea să se strecoare în casă din orice parte. Grădina este plină de garduri vii şi copaci, iar casa în sine are mai multe uşi decât pereţi. Dacă vrei să afli cine a comis crima, mai bine ai căuta un motiv.

— Şi nimeni de aici nu are motiv, spuse Matthew. Deci

trebuie să fie cineva din afara familiei.

— Exact, a spus doctorul Lamb.

— Motivul sunt banii.

Dorothea spuse asta cu o voce joasă, dar toată lumea s-a oprit din vorbit ca să o asculte.

— Agnes mi-a scris acum mai bine de o săptămână. Credea că cineva încerca să o otrăvească. Se trezise într-o dimineaţă, săptămâna trecută, şi se simţea în pragul morţii, era convinsă că i-a fost pus ceva în băutură.

Starea ei era diferită de ameţeala cu care se trezea în fiecare dimineaţă. Se simţea de parcă în corpul ei trăia ceva înaripat; o lebădă neliniştită făcută ghem în stomac, cu capul ridicat până în gâtul ei. îşi strepezea dinţii în agonie şi trase concluzia limpede ca lumina zilei: cineva a încercat să o otrăvească, dar nu pusese suficientă otravă. Oricare dintre ei ar fi putut să o facă; avusese toată ziua carafa de apă lângă pat, dar cine ştie cine umblase cu ea înainte de asta?

Doctorul părea scos din sărite.

— Ai spus asta poliţiştilor?

— Am crezut şi am sperat că nu va fi nevoie. Tot Agnes bănuia că cineva îi cotrobăise prin cameră. Câteva obiecte nu erau la locul lor.

Dorothea îl privi în ochi cu blândeţe.

— Dar, a spus Matthew, mămica nu avea nimic care să merite furat.

— Nu e tocmai adevărat, a spus Dorothea. Tatăl tău, când trăia şi când recolta era bogată, obişnuia să cumpere bijuterii. Câte una pe an, pentru aniversarea lor.

— Da, am auzit povestea, a spus Matthew. Dar ea le-a vândut pe toate. Când au venit vremurile grele peste noi.

— Nu, a spus Dorothea. Te-a minţit. A vândut orice

altceva, dar nu putea să se despartă de diamantele ei.

— Vai, este groaznic, spuse Lauren destul de încântată de poveste. Şi? Au fost furate?

— Nu ştiu, a răspuns Dorothea. Nu ştiu unde le ţinea. Au fost ascunse undeva, mai întâi, fiindcă se simţea ruşinată că te-a minţit. Apoi, pentru a fi puse la loc sigur.

— Mai ştia cineva despre acest lucru? Matthew îi privi pe cei din încăpere.

— Ştiam că avea în cameră câteva bijuterii, a spus Violet. Dar nu diamantele. Am curăţat camera aia, fiecare colţ al ei. Nu avea unde să le ţină.

Ultima rază de lumină s-a risipit la orizont, dar Agnes încă stătea acolo: lângă fereastra deschisă, o şipcă de lemn crăpată din ramă, ca un zăvor tras peste fereastră ca să stea închisă. In spatele ei era o crăpătură ce se extindea până în perete, o ascunzătoare cioplită în cărămizi. De acolo a scos un săculeţ jerpelit şi a vărsat pe măsuţa de lângă scaun tot ce era înăuntru. Un şir de bijuterii a căzut cu un mic clinchet pe tava de argint. Rubine, smaralde şi diamante, toate pe jumătate negre sub lumina lunii. Nu se simţea în siguranţă să le admire ziua, ci doar când scările care duceau la camera ei, ce scârţâiau la fiecare pas, amuţeau noaptea. Erau treizeci de bijuterii, ce formau o grămăjoară cu vârf; semăna cu un cufăr de comori scos dintr-o carte de aventuri pentru copii.

Asta căutau cu toţii, această mică, nepreţuită comoară.

Doctorul Lamb a mai turnat în pahare.

— Nu cred că încă ţi-e frig.

Lily şi-a frecat braţele.

— Cred că discuţia asta mă face să mă simt aşa.

— îmi pare rău. Ne putem opri, a spus doctorul Lamb.

— Nu, nu. Mi-e bine, serios.

— Cred că am ajuns la finalul poveştii, oricum. Am lăsat-o pe mătuşa ta Dorothea să-şi vadă de jocurile ei aiurite.

— Strămătuşa mea, doctore Lamb. Este important să nu încurcaţi detaliile.

— Prea bine, am lăsat-o pe strămătuşa ta cu speculaţiile sale şi am ieşit de acolo, aşa că aici, inevitabil, se opreşte istorisirea mea. A continuat să o facă pe detectiva câteva săptămâni, luându-i la întrebări şi pe ceilalţi din sat. Desigur, asta nu a făcut decât să convingă lumea că noi eram suspecţii. Şi atunci am început să mă gândesc serios să mă mut. Am auzit că a murit acum câţiva ani?

— Da, la un an după Agnes. In cazul ei, a murit de bătrâneţe.

— Condoleanţe.

— Nu m-a suspectat niciodată pe mine, desigur.

— Am observat această omisiune. Iţi mai aduci aminte ceva din ziua aceea, în afară de faptul că ai găsit cadavrul?

— O, desigur. Totul îmi este clar în minte.

După ce Dorothea a terminat şedinţa, William şi Lily s-au trezit într-una dintre debaralele înguste de la etaj. Se întâmpla rar de tot să fie treji atât de târziu. Ar fi trebuit să doarmă, însă toată lumea era distrasă şi nimeni nu voia să admită că o zi atât de importantă se încheiase deja. Acum, cei doi erau singuri.

Lily jupuia o fâşie de tapet desprinsă.

— Dottie se joacă de-a detectivul. Crezi că va rezolva crima?

William nu a răspuns. Stătea lângă un pervaz uitat de lume, plin de felicitări de Crăciun vechi de ani buni şi privea oamenii şi felul lor haotic de a umbla. S-a apropiat de el din spate.

— William, când am mers să ne uităm la cadavru, ştiai

deja ce vom găsi.

William a clătinat din cap.

— Nu ştiam!

— Ai spus că vrei să-mi arăţi ceva.

— Nu ştiam că va fi aşa...

Băiatul plângea. Lily s-a apropiat uşor de el şi şi-a pus mâna pe umărul lui într-un mod împăciuitor. S-a întors spre ea. Lacrimile îi curgeau şiroi pe obraz. Lily l-a privit. William ţinea o palmă durdulie făcută pumn în aer. Ridicată aşa, părea luna de afară. Cu cealaltă mână, Lily l-a atins şi i-a deschis pumnul; privi la palma lui făcută căuş, roşie şi plină de indentaţii. In palma lui sclipea un diamant.

— Şi asta a fost, a zis Lily cea în vârstă. Rezolvasem crima. Vărul meu mai mic o ucisese. In mintea mea de unsprezece ani, eram cel mai mare detectiv din Europa.

— Ei bine, a spus doctorul Lamb. E clar că ai păstrat acest secret numai pentru tine.

— Bineînţeles. Eram şocată de crima comisă, dar tot am vrut să îl feresc de necaz. Mereu îi luam apărarea. Şi, mult timp, am crezut că într-adevăr el a ucis-o. Doar îmi arătase o dovadă a acestui fapt.

— Dar acum nu mai eşti atât de sigură?

— Când laşi deoparte imaginaţia copilărească, nu se prea leagă lucrurile, nu crezi? Nu mărturisise nimic, ci doar îmi arătase unul dintre diamantele care lipseau. Mai mult ca sigur că a găsit cadavrul de unul singur - înainte să-l vedem împreună - şi găsise şi inelul, care era pe jos, lângă pat.

— Sau poate că i l-a dat cineva. Dar nu l-ai întrebat niciodată de unde avea diamantul, nu?

Lily s-a întristat.

— I-aş fi cerut mai multe detalii, după ce aş fi trecut

de şocul iniţial. Dar nimic nu m-a pregătit pentru ce a urmat, viteza cu care am fost separaţi unul de celălalt. Cred că trecuseră doar câteva săptămâni. Matthew a moştenit casa şi nu a vrut ca William să locuiască acolo. Mereu îl urâse din cauza faptului că era fiul tatălui său.

— Aşa e? A locuit cu grădinarul?

— Cu Raymond, care mereu l-a simpatizat pe William. S-au înţeles bine, iar Raymond şi soţia lui nu aveau copii. Deci părea o întâmplare fericită şi complet neprevăzută. Insă cei trei s-au mutat de acolo aproape imediat. Raymond nu a mai vrut să lucreze la Sanctuar după incident şi tocmai ce găsise un alt loc de muncă. Aşa că au plecat. Toate astea s-au întâmplat în câteva săptămâni, iar de atunci nu mi-am mai văzut vărul. William nu a mai vrut să aibă de-a face cu noi după aceea, după ce cu toţii l-am respins.

— Păi şi asta e singura pistă pe care o avem? Un suspect, care probabil era prea tânăr ca să o ucidă?

Doctorul ridică dintr-o sprânceană, sceptic.

— Ar mai fi..., a spus Lily, umezindu-şi buzele după o altă sorbitură din paharul cu whisky.

Se obişnuise deja cu aroma şi se întreba dacă ar putea cere o ţigară.

— Mai întâi, a fost înmormântarea Dorotheei, la un an distanţă. Evenimentul a fost urmat de nunta Violetei.

— Cu Ben Crake?

— Corect, cu Ben Crake, care tot dăduse târcoale în jurul casei în ziua morţii bunicii. Nu a plecat după moartea lui Agnes. Cred că Violet s-a simţit eliberată de tragedie şi a putut să vorbească deschis cu el. Curând după, s-au logodit.

— Unchiul tău trebuie să fi fost încântat.

— O, lui Matthew nu i-a convenit deloc situaţia. Dar nu a făcut tam-tam. A fost drăguţ să ne lase pe mine şi pe Violet să continuăm să locuim la Sanctuar, chiar dacă cu

William se purta despotic. Dar în continuare simţeam că îi eram o povară şi sunt sigură că a fost uşurat să scape de ea. Violet însăşi era disperată să evadeze. Căsătoria era ceva inevitabil.

— Cât de romantic, a spus doctorul Lamb.

— In orice caz, niciunul dintre noi nu l-a suspectat pe Ben. Ideea părea ridicolă; nu ştia aproape nimic despre familia noastră. Cu siguranţă nu avea de unde să ştie despre diamante. Unchiul

Matthew a fost singurul care a insistat să-l tratăm pe Ben ca pe un suspect.

— Insă cumva ai început să fii de acord cu unchiul tău.

Mica familie - Lauren, Matthew şi Lily - stătea în jurul mesei din bucătărie, luând cina. La uşă a bătut cineva. Era Violet.

— Unchiul Matthew, Lauren, Lily.

Violet a intrat în bucătărie.

— Ce mai faceţi?

S-a aşezat pe un scaun.

— Nu puteam să nu vin să vă arăt inelul pe care mi l-a luat Ben.

Erau căsătoriţi de şase luni deja.

— A făcut economii. Veţi înţelege de ce când am să vi-1 arăt.

Şi-a pus mâna pe masa pe care erau şi mâinile celorlalţi, expunând un diamant mare montat pe un cerc simplu din argint.

— Nu-i aşa că arată minunat?

Lauren şi Matthew s-au privit în ochi.

— Da, e foarte frumos, a spus Lauren.

— Foarte, a spus Matthew.

Lily nu a spus nimic, deşi a observat asemănarea izbitoare cu inelul pe care William i-1 arătase cu optsprezece luni în urmă. Oare să fi fost Ben implicat în moartea bunicii ei? Era, oare, posibil?

De ar mai fi trăit Dorothea..., gândi Lily.

— Dar ai făcut mult mai multe progrese în a rezolva cazul decât a reuşit Dorothea vreodată, a spus doctorul Lamb.

— Oare? Ben, William, toţi ceilalţi. Toate sunt fire care nu se leagă de nicio culoare.

— Dar ai suspecţi concreţi; ea doar suspecta că cineva a comis crima.

Lily simţea că mai era ceva ce-i scăpa printre degete.

— Până şi tu trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat apoi. A fost fenomenal.

Doctorul Lamb aprobă.

— Incidentul cu Raymond, grădinarul?

In seara în care Lily împlinea cincisprezece ani - Lauren îi cumpărase o rochie şi o privea făcând parada modei în salon Matthew a sosit acasă de la muncă într-o stare de panică.

— L-am auzit pe şeful de gară vorbind. Nu o să-ţi vină să crezi.

Uitând cu totul de ocazia specială, ziua lui Lily, şi-a turnat nişte vin de Xeres într-un pahar şi s-a aşezat.

— Ceva cu adevărat straniu!

Părul îi era răvăşit; unghiile, pline de grăsime.

— E vorba de Raymond, a spus el.

Lily se aşeză pe scaunul de lângă Lauren. Numele fostului grădinar, pe care nu-1 mai văzuse niciunul dintre ei din luna în care avusese loc crima, îi ţintuise pe marginea scaunului. Ştiau că orice urma să zică Matthew va duce la uciderea lui Agnes.

— E mort. Nimeni nu se clinti de pe scaun, nevrând să rupă tensiunea. Ucis în Londra. Se pare că ar fi fost jefuit. Aparent, umbla prin oraş încercând să vândă nişte diamante. La periferia oraşului, încerca să evite orice magazin serios. Păcătosul a fost şi jefuit, şi omorât. A

fost înjunghiat.

Lily îşi imagina cum Raymond se chinuie să respire, cu un nod în gât, în timp ce cu mâinile presează gaura din stomac.

Matthew şi-a mutat privirea de la ea la mătuşa ei.

— Ştii ce înseamnă asta?

Ambele ştiau ce înseamnă asta. Lauren doar a formulat.

— De unde altundeva să facă rost de diamante, dacă nu uci- gând-o pe mama ta?

— Exact! a spus Matthew. Mereu mi s-a părut că e ceva în neregulă cu el.

— Asta a fost acum aproape trei ani, a spus Lily. Am încercat să-i scriu lui William, să văd dacă este bine, dar scrisoarea nu a ajuns niciodată la el. Mi-a fost returnată, nedeschisă. Se pare că văduva lui Raymond se mutase din nou şi îl luase pe William cu ea.

— Un copil bătut de soartă.

Lily a oftat.

— Săracul de el. Cred că are cincisprezece ani acum. Iar asta ne aduce în momentul prezent.

— Ai înfruntat-o vreodată pe sora ta?

Lily, puţin ameţită de alcool, şi-a mijit ochii la doctor.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să insinuez că ar fi, cumva, implicată în crimă, însă este limpede că te-a minţit în legătură cu locurile prin care a trecut în dimineaţa aceea.

Lily şi-a pus paharul jos.

— Nu eşti un detectiv prost, doctore. Doctor, detectiv. Cele două cuvinte, acum, că le spun cu voce tare, mi se pare că au un sens similar.

— Ia-o uşor.

Doctorul i-a luat paharul din mână.

— Da, ai dreptate. Când am văzut-o pe Violet în

dimineaţa crimei, era într-o stare deplorabilă, tremura toată şi era cu mintea în altă parte. Am întrebat-o despre eveniment după aceea. Urcase la Agnes pentru a lua tava cu micul dejun, după ce a plecat Lauren, iar Agnes ţipă la ea şi o acuză pe Violet că o vrea moartă. Ei bine, nu e ceva ieşit din comun, însă Violet a rămas cu sechele. Nu a mărturisit niciodată poliţiei cele întâmplate.

— Deci Violet e ultima persoană care s-o fi văzut pe Agnes în viaţă?

— Şi ultima care-ar recunoaşte-o!

— Desigur. Doctorul era îngândurat.

— Mai am o întrebare pentru tine, a spus Lily, căreia alcoolul îi dăduse curaj. O amintire, de fapt, despre care vreau să te întreb.

Doctorul aprobă.

— După ce l-am lăsat pe William în barcă şi înainte să mă aşez cu cartea sub copac, am dat câteva ture în jurul grădinii. Căutam un loc unde să mă aşez. La un moment dat, m-am uitat peste gardul viu şi v-am văzut pe tine şi Lauren îmbrăţişându-vă în capătul îndepărtat al potecii. O sărutai.

Doctorul se trase uşor cu scaunul spre perete, ca şi cum s-ar fi ferit de acuzaţie.

— Aşa e, mătuşa ta şi cu mine. Te deranjează?

— Asta depinde… ce-aţi făcut împreună?

Doctorul a oftat şi s-a uitat la ceas: fie ca să caute un pretext de a pune capăt conversaţiei, fie ca să aibă timp să îşi amintească de acele momente din trecut, Lily nu era sigură.

— Am minţit poliţia, sigur. Ne-am pus la punct în legătură cu unde am fost în ziua aceea pentru a nu fi nevoiţi să menţionăm mica noastră întâlnire. Dar adevărul e că ne întâlneam de luni bune până în acel moment şi eram împreună când a avut loc crima, în fosta casă a unchiului tău din sat.

— Sunteţi respingători! a spus Lily, plutind într-o stare de reverie.

Doctorul mormăi. A luat un stilou de pe birou şi s-a aplecat spre Lily.

— Poate că eşti prea tânără ca să înţelegi ce înseamnă, de fapt, dorinţa.

Lily a privit cu ochi ruşinaţi paharul de whisky din mâna lui.

— Recent, am ajuns să cred că sistemul reproducător uman, zise el făcând cercuri în aer cu stiloul pe care-l ţinea uşor îndreptat spre pântecul ei, este mai degrabă un mecanism ce ucide, şi nu unul care dă naştere.

Lily şi-a ridicat genunchii ca să-şi acopere trunchiul şi şi-a sprijinit tălpile de marginea scaunului.

— Vrei să spui că nu regreţi nimic?

— Ce am este un alibi, dacă într-adevăr vrei să rezolvi crima.

A ignorat replica lui spusă pe un ton moralizator.

— Ei bine, poate cineva să confirme alibiul? Dacă nu, ceea ce spui nu mă ajută prea mult.

— Ai întrebat-o pe mătuşa Lauren despre asta?

Lily a închis gura, iar buzele i s-au strâns, într-o expresie de tristeţe.

— îmi pare rău. Credeam că ai aflat. A murit anul trecut.

Şi-a amintit de trupul lui Lauren în coşciug, cu ochii însângeraţi şi gâtul umflat.

— A murit de la o infecţie virală, ceva periculos.

Culoarea i-a fugit doctorului din obraji.

— Nu am ştiut.

A amuţit şi a căzut pe gânduri. In ciuda şocului cauzat de imaginea pe care şi-o formase în minte cu trupul lui Lauren cuprins de convulsii pe podeaua rece, nu putea să nu se lase cuprins de o senzaţie de triumf. Ea fusese

pentru el ispită şi păcat, iar el i-a supravieţuit. Poate, de fapt, când toţi vor fi murit, el va fi supravieţuitorul.

— îmi pare rău să aud, a spus el. Dumnezeu ştie prin câte a trecut familia ta.

— Ei bine, a spus ea pentru a încheia discuţia într-un mod formal, mai ai ceva ce doreşti să adaugi legat de ziua aceea?

Doctorul s-a ridicat în picioare.

— De fapt, da.

Şi-a reumplut paharul cu whisky şi a continuat:

— După ce ieşi din cameră, s-ar putea să te întrebi cum am ştiut noi, Lauren şi cu mine, că un astfel de loc de întâlnire, fosta casă din sat a lui Matthew, într-o zi când nu lucra, va fi un loc sigur. Motivul este că mergea la gară ca să o întâmpine pe Dorothea, sau aşa a pretins el. Drumul, din orice direcţie, durează douăzeci de minute. Dar nu s-a întâlnit cu ea niciodată, nu? A sosit singură. Lucru care te va pune pe gânduri, pentru că se iveşte întrebarea unde s-o fi dus el.

Să îl lăsăm pe doctorul Lamb suspendat între două momente diferite ale vieţii sale: biroul său şi patul de moarte şi să facem un pas în spate.

Aici, datoria mea ca autor al acestei poveşti este de a-1 asigura pe cititor că i-au fost prezentate suficiente dovezi pentru a afla singur deznodământul situaţiei. Cititorii mai ambiţioşi vor dori, poate, să facă o mică pauză şi să încerce să deducă cine este făptaşul.

Iar acum, ajungem cinci ani mai târziu în istorisirea noastră.

Doctorul Lamb vedea asfinţitul prin două

dreptunghiuri. Prin lentilele ochelarilor, privea afară pe fereastră. Scrisese pe foaie numele ei şi nimic altceva.

— „Dragă Lily“.

Apoi a fost copleşit de tristeţe. Păcatele sale păreau imposibil de justificat acum, când ajunsese la capătul vieţii şi observase ce puţin afectaseră modul în care şi-a trăit viaţa; din acelaşi motiv nu simţea regret faţă de păcatele comise.

— „Cu cinci ani în urmă ai venit la mine şi mi-ai pus întrebări despre moartea bunicii tale. Nu ţi-am spus atunci tot ceea ce ştiam, însă motivele vor deveni clare imediat. De fapt, am făcut opusul, iar ultimul indiciu pe care ţi l-am dat a fost, de fapt, unul înşelător; unchiul tău a mers la gară, dar la ora greşită. Poate ai crezut asta, însă ai fost prea politicoasă şi nu ai spus nimic? întâlnirea cu tine m-a impresionat şi sper că anii pe care i-ai trăit apoi, i-ai trăit cu rost. Dorothea cu certitudine ar fi fost mândră de tine".

Doctorul a oftat adânc.

— „In cadrul acelei întâlniri m-ai făcut să-mi mărturisesc unul dintre păcatele mele, aventura cu mătuşa ta, Lauren. Insă nu şi pe celălalt, rolul meu în moartea lui Agnes. Totul a început cu Ben Drake".

— Scuzaţi-mă.

Doctorul se plimba pe lângă monumentul eroilor căzuţi în război într-o zi de sfârşit de vară, când tânărul bărbat l-a strigat pe doctor.

— Bună ziua, Ben. Ce faci?

Ben s-a ridicat în picioare.

— Cumva tocmai veniţi dinspre Sanctuar, doctore? Vă deranjează dacă facem câţiva paşi împreună?

— Da, vin; nu, nu mă deranjează. Hai să mergem. Vrei să îţi spun despre Violet?

— Nu, nu azi, a spus Ben. Azi vreau să vă întreb despre diamante.

„Era prima oară când auzeam că are diamante", a scris doctorul Lamb. „Insă Ben insistă. Agnes îl rugase pe tatăl lui să o ajute să

le vândă, într-un impuls de moment; ştia multe despre afacerile cu diamante, din moment ce lucra în industria anticariatului. Când a anulat vânzarea, l-a pus să jure că nu va sufla o vorbă nimănui. Dar, bineînţeles, i-a spus fiului său despre asta. Ben ştia că Agnes stă adesea în camera ei şi m-a întrebat dacă le văzusem. Nu, dar am întrebat-o pe Lauren despre asta. Mi-a spus povestea, când soţul lui Agnes trăia şi amândoi priveau spre viitor încrezători, iar el i-a cumpărat câte un diamant pentru fiecare aniversare. înainte de război. Insă credea că bătrâna le vânduse cu ani în urmă."

Lumina scădea tot mai mult. Işi miji ochii pentru a putea citi ce scrie: „l-am spus că Ben m-a informat că le mai are încă şi că am pus la cale un plan. Asta s-a petrecut după boala de care Agnes a suferit întâmplător, când petreceam mult timp în casa lor; îi promisesem că voi găsi o cale să o sedez într-o zi când aş fi trecut pe acolo, apoi Lauren va merge să caute prin cameră. Nu intenţionam să luăm toate diamantele, ci doar cât să putem să le îm- părţim în mod egal între noi trei - şi să-i dăm lui Ben partea lui -, însă Lauren nu a reuşit să le găsească. A petrecut o oră întreagă căutându-le; nu erau de găsit nicăieri. Nu ştiam că Agnes se trezise, încă sub efectul sedativului, şi că devenise suspicioasă, aşa că după câteva zile am plănuit a doua tentativă. De data asta, urma să o ajut să caute bijuteriile."

Ben a cercetat grădina casei în lung şi în lat cu ajutorul bino- clului, într-un sfârşit zărindu-i pe cei doi, pe Lauren şi doctorul Lamb, printr-un luminiş care se căsca între copaci.

— Ar trebui să fie mai atenţi, a zis el.

S-a întâlnit cu ei la capătul căii de acces, după ce l-a ocolit de-a lungul grădinii pe grădinar - ocupat să strângă frunzele căzute în partea cealaltă a casei - şi pe sora mai mică a Violetei, care citea sub un copac. 11 văzuse deja pe Matthew plecând spre gară - şi le-a ieşit în cale pentru a le întrerupe mica reuniune.

— Vin cu voi.

Lauren l-a privit suspicios.

— De ce nu ai încredere în noi?

— Vrem să ne maximizăm şansele de a găsi bijuteriile, nu?

Doctorul a dat din cap.

— Dar dacă te vede cineva, ce vom spune?

— Nu trebuie să se ajungă până acolo, a spus Lauren. Violet doarme în salon. Dacă folosim cealaltă scară, nu ne va auzi.

— Bine.

Doctorul şi-a întins mâinile, apoi s-a întors spre Lauren.

— I-ai dat sedativul?

Lauren a făcut un semn că da.

— I l-am pus în lapte.

— Atunci, hai să ne asigurăm că le găsim de data asta.

— Am urmărit-o, a spus Ben, ridicându-şi binoclul la ochi, dar nu am reuşit să văd unde le ţine.

— Nu le vei găsi.

O voce subţire s-a auzit din spatele copacilor.

— Nu le scoate din ascunzătoare în timpul zilei.

S-a auzit un foşnet de frunze şi o umbră a coborât din soc. Era William, care avea mâna înnegrită de la fructele zdrobite.

— Ştiu unde sunt. Sunt foarte bine ascunse.

— Unde? a întrebat Ben.

Lauren îngenunche ca să ajungă la nivelul copilului.

— William, cum de ştii unde sunt ascunse?

— Intr-o zi era plecată din cameră. M-am târât sub pat. Voiam să o iau prin surprindere, însă când s-a întors a trântit uşa, aşa că eram prea speriat ca să ies. Am stat acolo toată noaptea. Le scoate numai noaptea.

Doctorul se abţinu de la a zâmbi.

— Păi, nu vrei să ne spui unde le ţine?

Băiatul a dat din cap.

— Vă arăt, spuse el afişând un aer grav, de persoană cu putere.

Lauren s-a uitat în sus, la doctorul Lamb, apoi s-a uitat pe furiş spre Ben. După, şi-a mutat privirea înapoi la copil.

— William, poţi ţine un secret?

Doctorul Lamb îşi masa mâna; scrisese deja două pagini. Lumina devenea tot mai slabă, iar el dorea să apuce să noteze toată confesiunea, înainte de căderea întunericului. A luat stiloul din nou: „Ei bine, asta e tot. Toţi patru am mers la ea în cameră, strecurându-ne pe lângă tine, Raymond şi Violet fără să ne chinuim prea mult. William ne-a arătat bucata de lemn uşor ieşită din rama ferestrei, iar în spatele ei am văzut marginea unui săculeţ de pânză ieşind în afară. L-am scos cum scoţi un vierme dintr-un măr, fără prea multe bătăi de cap. Apoi, am vărsat totul pe o masă. Erau mai multe bijuterii decât am crezut noi şi toate erau sclipitoare. Ne-am simţit în al nouălea cer. Iar tânărul William era cel mai extaziat dintre toţi.“

- Voi!

S-au întors toţi. Agnes stătea ridicată în pat. In locul în care îşi ţinuse capul pe pernă era o pată umedă, neagră. Se simţea mult prea slăbită ca să meargă la geam după micul dejun, aşa că vărsase laptele din pahar

pe pernă, pentru a-i da lui Lauren impresia că-1 băuse. Apoi, se lăsase înapoi pe pernă şi acoperise pata cu părul ei.

— Ştiam eu că cineva vrea să-mi facă de petrecanie. Insă toţi patru?!

Ben a făcut un pas în faţă fără urmă de ezitare. A luat câteva pături dintr-un sertar de lângă pat şi le-a aruncat peste femeia în vârstă. Pentru o clipă, semăna cu o stafie. Apoi, i-a împins pe toţi spre ea.

— Haideţi, nu mai putem da înapoi de acum.

Văzuse prea mult şi ştiau ce aveau de făcut. Nimeni nu obiectase, nici măcar William, care părea să creadă că totul era un joc. Au aruncat peste femeie tot ce au găsit, apoi s-au suit pe maldărul adunat. Toţi patru, toţi dispuşi să ucidă. Abia a reuşit să se zbată sub greutatea tuturor, însă o simţeau cum se mişcă şi au stat aşa, ţinându-se unul de altul, până când orice urmă de rezistenţă şi de mişcare a încetat. Apoi au mai stat câteva minute pentru a fi siguri că fapta era consumată. Dar niciunul nu dorea să ridice păturile şi să se uite la trupul ei mort.

„Am schimbat perna, desigur. Nimeni nu a observat că salteaua era puţin udă. Şi am sigilat ascunzătoarea bijuteriilor. Insă am lăsat tot restul camerei aşa cum fusese înainte. In cel mai rău caz, poţi să-mi spui că am fost un complice fără discernământ."

A oftat, întrebându-se dacă ce a scris era întru totul adevărat. Chiar şi acum a fi onest era un chin pentru el.

„Lauren şi cu mine am vândut partea ce ne revenea prin intermediul tatălui lui Ben, care nu a pus nicio întrebare. Insă William depăşise momentul deja. I-am dat şi lui o parte, evident, şi am sperat că asta îl va face să tacă. Şi aşa a fost, vreme de câţiva ani. Insă, la un moment dat, în mod cert i-a spus lui Raymond despre diamante, iar prostul s-a grăbit să plece la Londra cu ele

şi a făcut paradă în văzul lumii, sfârşind prin a fi înjunghiat pe o alee.“ Doctorul Lamb a zâmbit. „Nu e mult, însă asta e singura formă de justiţie pe care ţi-o pot oferi."

Era tot mai grăbit, iar mâna îl durea.

„Lauren părea să nu se mai simtă atrasă de mine după crimă. Cred că sentimentul de vinovăţie era copleşitor. Aşa că am părăsit-o şi am venit aici, în Londra, unde nu era nimeni care să observe brusca mea înavuţire. Şi am trăit într-un mare confort, asta e tot. Cred că asta e tot ce am primit cu toţii după ce am comis crima: puţin confort. îmi doresc să pot spune că a meritat, însă nu sunt sigur că ar fi întru totul adevărat. Sper că vei găsi puterea de a ne ierta.

Al tău,
Doctor Godwin Lamb"

A lăsat stiloul pe birou şi a privit cu ochi trişti întunericul de afară. Apoi, a început să tuşească. A tuşit vreme de câteva minute. După aceea, s-a dus la baie, lăsând un punct roşu, aprins, de sânge pe semnătură.

12
A ŞASEA CONVERSAŢIE

Julia Hart şi-a plimbat degetul pe ultimul paragraf: „A tuşit vreme de câteva minute. După aceea, s-a dus la baie, lăsând un punct roşu, aprins, de sânge pe semnătură/

Era târziu şi îşi simţea ochii grei când parcurgea ultima jumătate de pagină.

— lartă-mă, a spus ea căscând.

Grant a umplut golul lăsat de tăcere.

— O altă poveste plictisitoare. Am discutat deja definiţia unei poveşti cu detectivi, aşa că, probabil, cel mai util lucru pe care îl pot face acum este să îţi descriu modul în care această poveste derivă din definiţie.

— Da, a spus Julia ridicându-şi stiloul. Te ascult.

Stăteau într-o colibă de lemn la câteva sute de metri depărtare de cabana lui Grant, mai jos de-a lungul plajei. înăuntru era un raft pe care se afla depozitată o barcă mică, fiind spaţiu pentru încă una. Deschiseseră larg uşile care dădeau direct spre mare, şi stăteau pe două scaune pliabile de lemn. In faţa lor, nisipul fin se întindea până la apa ce se desfăşura ca un covor.

— Am citit câteva poveşti deja în care doar unul dintre suspecţi s-a dovedit a fi ucigaşul. Iar dimineaţa asta am citit o poveste în care, după cum am văzut, toţi suspecţii au fost ucigaşii. Ei bine, este cât se poate de limpede, conform definiţiei, că există şi o cale de mijloc. Putem face, într-o poveste, ca jumătate din numărul de suspecţi să fie şi ucigaşii - sau orice altă proporţie.

— Iar aici îi avem pe Ben, Lauren, William şi doctorul Lamb, a spus Julia. Străinul eluziv, băiatul, doctorul şi amanta acestuia. Patru ucigaşi. Şi am numărat nouă suspecţi, în total.

Grant a aprobat.

— Argumentul este că orice subset al mulţimii *S, cea* a suspec- ţilor, se poate dovedi a fi vinovat. Ar putea fi un sfert din membrii grupului, jumătate, ba chiar toţi. Toate aceste rezolvări sunt perfect valide, conform definiţiei. Această poveste doar ilustrează acest argument.

S-a aplecat în faţă pe scaun.

— Ţi-am spus că definiţia este eliberatoare şi că acesta este motivul. Aproape că dă naştere unui gen complet nou, fiindcă, în loc să ghicească cine este ucigaşul, lectorul trebuie să ghicească - pentru fiecare suspect în parte - dacă vreunul dintre ei a fost implicat în făptuirea

crimei. Numărul de posibile încheieri creşte exponenţial.

Julia părea că se gândeşte.

— Nu te temi că, într-un fel, este prea multă libertate? Dacă tot grupul de suspecţi ar fi vinovat, atunci ar fi aproape imposibil ca cititorul să ghicească soluţia corectă, care s-ar putea să pară arbitrară.

— E o încercare pentru autor să creeze un astfel de final, care să fie satisfăcător, aşa e. Dar, în sine, nu este mai arbitrar ca orice alt final. Adu-ţi aminte că am respins ideea că poveştile cu detectivi ar fi puzzle-uri, că indiciile oferă o rezolvare unică, iar procesul de derivare a soluţiei este aproape matematic. Nu este, iar indiciile niciodată nu fac asta. Este doar prestidigitaţie.

Julia nota în carneţelul ei tot ce spusese Grant.

— Cert este că-i un punct de vedere interesant.

— Nu trebuie să uităm, continuă el, că scopul central al poveştilor cu detectivi este de a le oferi cititorilor săi o mână de suspecţi şi promisiunea că, după aproximativ o sută de pagini, unul (sau, poate, mai mulţi dintre aceştia) se va dovedi a fi ucigaşul. Asta e frumuseţea genului, spuse Grant, iar ochii îi alunecară spre mare, de parc-ar fi simţit că ar fi nepoliticos să spună cuvântul *frumuseţe*

în timp ce se uita la ea. Ii oferă cititorului un număr mic, finit de opţiuni, iar apoi, la final, face cale-ntoarsă şi alege una dintre opţiuni. Este o minune că mintea umană se poate lăsa surprinsă de o astfel de soluţie, dacă stai să te gândeşti puţin. Iar definiţia nu schimbă asta cu nimic, ci doar clarifică posibilităţile.

Julia aprobă.

— Da, nu m-am gândit niciodată aşa. Arta, atunci, constă în inducerea în eroare: în a alege soluţia care, privită dintr-un anumit unghi, pare cea mai nepotrivită pentru povestea scrisă, însă, privită din alt unghi, îi vine mănuşă poveştii.

— Da, spuse Grant. Şi asta distinge o poveste cu

detectivi de orice alt tip de naraţiune ce are un final surprinzător. Posibilităţile îi sunt prezentate cititorului de la bun început. Sfârşitul doar readuce opţiunile, indicând spre una anume.

O lampă veche atârna de tavan în spatele lor. Soarele apusese cât Julia încă mai citea, iar acum coliba semăna cu o cutie vopsită în galben ţipător, îngropată în albastrul înstelat care scălda cerul serii, ca o nestemată într-o peşteră. Julia consideră că îi venise rândul să ia cuvântul.

— Ca şi celelalte poveşti, a spus ea, şi aceasta are un mic detaliu care nu se potriveşte. A trebuit să citesc şi să recitesc de câteva ori ca să îmi dau seama ce anume.

Grant era încântat.

— Mi-ar plăcea să îmi spui ce anume.

Julia dădu paginile carneţelului ei.

— Primul lucru ce mi-a atras atenţia au fost numeroasele aluzii la strangulare, deşi Agnes a fost ucisă prin sufocare. Mai întâi, veveriţa a fost găsită strangulată. Apoi, este doctorul, care îi explică ce este strangularea lui William. Casa însăşi este descrisă ca fiind *gâtuită de copaci.* Mă simt ca şi cum toate aceste mici detalii au fost puse acolo pentru a prevesti ceva ce nu se va petrece deloc.

— Da, a spus Grant. Interesant. Nu observasem acest lucru.

— Iar apoi, la o a doua lectură, mi-am dat seama că fiecare moarte ce survine de-a lungul textului este descrisă folosindu-se cel puţin o aluzie la strangulare, deşi nu are niciun sens. Doctorul,

la începutul textului şi presupunem că moare din cauza cancerului la ficat sau pancreas, însă are vocea groasă, aspră. Agnes are vânătăi în jurul gâtului, însă nu este oferită nicio explicaţie pentru acele vânătăi. Iar apoi, când Raymond este înjunghiat, Lily şi-l imaginează cu un

nod în gât, incapabil să respire. Chiar şi corpul lui Lauren are ochii însângeraţi şi gâtul umflat, iar ea a murit din cauza unui virus.

— Da, a spus, Grant, e într-adevăr un mister. E mai subtil decât în cazul celorlalte poveşti, poate.

Lampa licărea în spatele lor. Grant s-a întins şi a dat-o jos de pe tavan. Nu mai avea mult petrol lampant. A stins-o, rămânând doar cu lumina lunii.

— Mereu ai trăit singur aici?

— Da, mereu, a spus Grant. S-a împins mai aproape de marginea scaunului şi s-a întors către Julia. Mai devreme m-ai întrebat dacă sunt obsedat de mare. Am un răspuns.

— Sunt curioasă să-l aflu.

— Pentru mine, marea este la fel cu a avea un câine adormit lângă vatră. Când sunt aproape de ea, chiar când stau în cabana mea, parcă o aud cum respiră. Este un fel de însoţitor, de companion. Mă simt mai puţin singur, trăind lângă mare.

Julia dădu din cap dezaprobator.

— îmi pare rău, dar nu te înţeleg.

Un damf de carne stricată îi ajunse la nări, adus de briza mării, iar ea se uită spre întinderea de apă, imaginându-şi inconştient că se îneacă.

— Pe mine marea mereu m-a înspăimântat într-o oarecare măsură. Are aceleaşi mişcări ca gura unui rechin ce mestecă tot ce prinde. Nu te face să te gândeşti la moarte?

Răspunsul lui Grant fu ambiguu, enigmatic.

— Ai crede că da, însă, de fapt, nu.

Julia nu zise nimic.

Treizeci de minute mai târziu, Julia urcă scările întunecate spre camera ei de hotel. A aprins lumina şi s-a aşezat la biroul de

lângă geam. Lumina reflectată în ferestre nu lăsa stelele să se vadă, cu excepţia celor câteva pe care le putea zări în zonele scăldate de umbră. S-a frecat la ochi şi a deschis geamul, să intre aerul rece al nopţii, care să o ţină trează. Apoi a luat stiloul în mână.

Pe biroul din faţa ei era o cărticică legată în piele verde. Era un exemplar al cărţii *Crimele cusute cu aţă albă. A* tras cartea spre ea şi a deschis-o aproape de final, fixând paginile cu o piatră. Şi-a luat carneţelul în mână şi l-a deschis la o pagină albă. A rupt două bucăţi de hârtie pătrate de la marginea foii şi a scris câte o întrebare pe fiecare dintre ele, apoi s-a aplecat şi le-a fixat pe pervaz. Pe una scria: „Cine a fost Francis Gardner?" Pe cealaltă: „A fost implicat, într-un fel sau altul, în *Crima cusută cu aţă albă*^“ S-a gândit puţin şi apoi a adăugat o a treia bucată de hârtie, un memento pentru a doua zi: „Vorbeşte cu directorul hotelului."

A frunzărit carnetul până la o pagină nouă şi s-a uitat la ceas. Mai avea încă atâtea lucruri de făcut. A tras aer în piept şi şi-a ţinut respiraţia câteva momente, încercând să-şi adune gândurile, fiindcă bâzâitul curentului electric făcea ca pereţii să pară infestaţi de insecte.

Apoi a expirat şi a început să scrie.

13
UMBRA DE PE SCÂRI

Era într-o luni dimineaţă: prima ocazie ca ceva interesant să aibă loc după liniştea înăbuşitoare de duminică. înainte de prânz, marele detectiv Lionel Moon primise două co- lete care, în opinia lui, nu aveau niciun sens.

Primul colet l-a găsit când se pregătea să plece la muncă. O cutie de ciocolată şi o felicitare. A ieşit în holul din faţa apartamentului şi a văzut cutia mică şi dreptunghiulară în mijlocul preşului de la intrare. Ca o mică fermă din mijlocul unui câmp de grâu, având felicitarea pe post de acoperiş. In timp ce le ridica, i se păruse că aude ciocolata mişcându-se înăuntru, iar în minte îi veni imaginea unor oase ce sar de colo-colo într-un coşciug. Felicitarea era semnată cu X, două tuşe de cerneală albastru-închis.

— E un cadou, s-a întrebat, sau un fel de avertisment?

Lionel Moon avea foarte puţini prieteni şi niciunul care să îi cumpere ciocolate. A păşit înapoi în apartament şi a pus cutia pe o măsuţă lângă uşă. Apoi a încuiat apartamentul şi a ieşit din clădire.

A găsit al doilea colet în seara aceleiaşi zile, în timp ce se întorcea acasă de la muncă. Un plic pe care era scris numele „Lionel Moon“ era lipit cu scotch pe uşă. Numele fusese scris de mână, cu litere mari, în stil caligrafic. L-a deschis de pe hol; înăuntrul plicului era o poză cu el

ieşind din clădire. Poza fusese făcută de pe stradă sau, poate, din magazinul de peste drum. Ştia că este o fotografie a unei fotografii fiindcă imaginea din fotografie era

uşor distorsionată, ca şi când cineva ar fi pus-o pe o masă şi s-ar fi înclinat în clipa când aparatul a imortalizat imaginea. O umbră vagă acoperea şi marginea, şi imaginea din poză.

— O imagine a unei imagini, şi-a spus el. Ce, Doamne, sfinte, înseamnă toate astea?

Dacă ar fi stat puţin să se gândească, ar fi putut presupune că aceste două colete, ciocolata şi fotografia, au o legătură una cu cealaltă. Insă, de fapt, efectul fotografiei - el, din profil, în miniatură, păşind în propria palmă şi el, pe de altă parte, ţinând fotografia - asupra sa a fost că i-a amintit de ciocolata de care uitase cu desăvârşire şi pe care nici n-a mai observat-o când a intrat în apartament.

— Un mesaj. Dar ce se încearcă să mi se spună?

A luat plicul şi conţinutul său şi a mers cu ele în bucătărie, apoi s-a aşezat să le analizeze cât puse la încălzit o oală cu supă pe plită. Oala era un obiect metalic, plin de îndoituri, iar supa din oală era gălbuie. Deşi era considerat unul dintre cei mai buni detectivi ai Europei, Lionel Moon ducea o viaţă extrem de modestă. Inchiriase câteva camere - un salon, o bucătărie la capătul holului şi un dormitor - într-o clădire de pe o stradă frumoasă, pe care se ajungea dintr-una dintre pieţele Londrei. La capătul holului era o baie comună. Proprietara - doamna Hashemi, văduvă - locuia singură la ultimul etaj.

Auzise supa fierbând şi a luat oala de pe flacără, apoi şi-a turnat un polonic într-un bol ciobit. Şi-a mâncat cina examinând plicul, atent să nu verse nimic pe ceea ce, ulterior, ar putea deveni o dovadă într-un caz. Nu găsise

nicio urmă neobişnuită pe plic şi nimic care să îi dea de înţeles de unde a fost trimis. A lăsat plicul jos şi a luat fotografia. *Nu cu mult diferită de plic,* a gândit acesta, *o imagine ce conţine o altă imagine.* Numai că aceasta nu putea fi deschisă şi analizată.

— Pare a fi o ameninţare vagă.

Dacă cineva i-a trimis o fotografie oarecare cu el însuşi, ar fi presupus că este menită să servească drept ameninţare: o atenţionare, că cineva îl urmăreşte, trimisă sub formă de fotografie. Insă

o fotografie a unei fotografii părea mult mai ambiguă. S-a uitat cu atenţie la ea şi şi-a dat seama că era o imagine a unei pagini dintr-o revistă. Câteva reviste au publicat articole în care îi făceau profilul de-a lungul anilor, când numele său apăruse în presă în urma unor cazuri rezolvate. Pe toată marginea se vedeau urme negre ce trebuie să fi fost un rând de text prins în poză. Cineva deschisese revista pe o masă şi fotografiase pagina.

— Dar de ce?

Viaţa de detectiv îl obosise, însă misterul cazurilor încă reuşea să îi capteze atenţia; se forţă să nu se gândească la situaţie. A clătit castronul şi oala cu apă rece şi le-a pus în dulap, apoi a băgat fotografia înapoi în plic şi le-a pus pe un raft din salon. Apoi, fiindcă venise acasă destul de târziu, a stins lumina în bucătărie şi s-a dus direct la culcare.

Ca majoritatea coşmarurilor care ajung să te bântuie, şi acesta a început cu o absenţă a sensului, acolo unde sensul ar fi trebuit să existe: fotografia fotografiei încă reprezenta o enigmă pentru Lionel Moon, când acesta a revenit acasă două zile mai târziu şi a găsit un al treilea colet la uşă. Soarta părea să fi devenit o pisică ce lăsa aceste obiecte bizare la uşa sa. De data asta era un cadavru.

Deschise uşa, intră şi o închise la loc fără să observe nimic ieşit din comun; abia când a păşit în bucătărie şi-a dat seama că ceva nu era aşa cum ar fi trebuit. Uşa de la dormitor era larg deschisă, deşi ştia că o închisese în dimineaţa zilei respective. Mereu o închidea ca să păstreze căldura în cameră; camerele erau reci ca nişte peşteri, iar în clădire de multe ori era frig. Insă acum era jumătate de metru de spaţiu între uşă şi tocul uşii, un dreptunghi negru, la fel de înalt şi de subţire ca un stâlp de iluminat public. Lionel şi-a scos arma din buzunarul interior al hainei şi a ţinut-o în mâna dreaptă, apoi a privit pe furiş pe lângă uşă.

Un cadavru zăcea întins în patul lui. Era trupul unui bărbat: complet îmbrăcat într-un costum maro-închis, de vârstă mijlocie, neras şi cu un aspect de om dur. Lionel observă dezgustat că bărbatul mort încă avea încălţările în picioare, iar aşternuturile

patului erau toate boţite sub greutatea lui. Faţa îi era umflată şi era imposibil să mai recunoşti persoana care fusese înainte să moară, iar pielea avea aceeaşi culoare ca a catifelei mov. Fusese otrăvit, cel mai probabil, sau, posibil, fusese răpus de vreo boală. Nu erau urme clare de zbatere; bărbatul se poate să fi fost pus acolo înainte sau după ce murise, nu se putea spune clar.

O parte din faţă avea cicatrice, părea să fie piele arsă: erau acele modele inconfundabile de carne strânsă şi băşicată, chiar dacă urmele erau vechi şi doar uşor vizibile. Cicatricele se întindeau până la creştetul capului, acoperit de o pălărie. Inspectorul Goode, care fusese mulţi ani partenerul lui Lionel, avea o vorbă, „dacă intri în Rai, ai voie să uiţi de durerea şi chinul vieţii trăite, dar dacă ajungi în Iad eşti obligat să nu le

uiţi niciodată". Lionel se gândea la acea maximă ori de câte ori vedea faţa torturată a unei persoane proaspăt ucise. Contorsionările erau efectul amintirilor dureroase, trăite şi retrăite mereu, sau doar efectul instaurării *rigor mortis?* S-a aplecat şi a închis ochii cadavrului, sigilând adevărul în spatele pleoapelor.

— Unde crezi că se află sufletul lui, în Rai sau Iad?

Cuvintele au fost rostite din spatele lui. Lionel s-a întors şi l-a văzut pe inspectorul Goode în cadrul uşii. Lionel a rămas fără suflare, ca de fiecare dată, fiindcă inspectorul era mort de aproximativ un an. In clădirea în care locuia avusese loc o scurgere de gaz; Lionel a fost cel care a găsit cadavrul, iar câteva zile mai târziu a pus umărul la cărat sicriul inspectorului până la groapa de sub burlanele unei bisericuţe. Lionel simţea că mortul însuşi alesese să se adăpostească în locul acela înghesuit, ferit de apa ploii, şi să-şi fumeze ţigara pentru veşnicie.

Insă moartea nu l-a împiedicat pe inspector să-l învie din morţi ca ei să-şi continue parteneriatul, de parcă nici nu murise vreodată. începuse imediat după funeralii. Lionel a crezut că-1 văzuse pe decedat în mulţime, zâmbindu-i. Acum însă i se întâmpla în cele mai inocente şi casnice momente; ori de câte ori Lionel era de unul singur, inspectorul îşi făcea cunoscută prezenţa aproape

mereu. Lionel renunţase de mult timp să se mai întrebe dacă îşi pierdea minţile, iar acum îşi acceptase soarta.

— Să trăieşti, Goode, zise el şi se întoarse la cadavru. Ce zici de asta?

— A înghiţit ceva ce nu i-a priit deloc. Verifică-i buzunarele, te rog.

Lionel a făcut întocmai cum l-a rugat partenerul mort. Nu mai erau alte indicii, nici despre cine era persoana moartă, nici despre modul şi locul în care fusese ucisă.

— De ce crezi că mi-a fost adus mie cadavrul?

— Pot să mă gândesc la trei ipoteze.

Inspectorul Goode ţinea trei degete ridicate, iar Lionel observă că lumina nu le proiecta umbra pe peretele din spatele lui. „Am vedenii", şi-a zis el.

— Ar putea fi un avertisment, a spus inspectorul. Sau o confesiune parţială a ucigaşului.

— Sau o tentativă de înscenare, pentru ca eu să fiu acuzat de omucidere?

— Da, asta e a treia opţiune. Insă fii stoic, te rog. E greu să ţi se pună în cârcă o crimă. Şi, în plus, tu ai un as în mânecă. E un indiciu pe care nu l-ai văzut încă.

Lionel vorbi pe un ton defensiv.

— Abia de-am avut timp...

Detectivul a ieşit din baie şi a examinat uşa de la intrare. Nu vedea urme de forţare a uşii; încuietoarea funcţiona şi nu se vedeau scrijelituri pe ea. Apoi a verificat geamurile, deşi locuia la etajul doi. O scară sau o frânghie suficient de lungi ar fi putut fi folosite pentru a urca la etajul la care locuia; nu era imposibil. Insă erau închise toate şi nici ele nu păreau să fi fost deschise cu forţa.

Inspectorul Goode îl privea din uşă; fluiera agitat, pierzându-şi răbdarea.

In timp ce verifica atent geamul din colţul dormitorului, cel mai îndepărtat dintre ele, observă persoane agitate în apartamentul din clădirea de vizavi. Femeia care locuia acolo stătea lângă geamul din bucătărie, privind vag înspre el şi preparând o tocană

în acelaşi timp. Lionel s-a dat un pas în spate, sperând să nu fi fost văzut şi a privit-o printr-o crăpătura dintre draperii.

Clădirea în care locuia femeia era mai puţin vizibilă decât cea în care locuia el, iar pereţii ce dădeau spre faţada clădirii nu aveau prea multe ferestre, însă, de-a

lungul anilor de observaţie, îşi crease o imagine destul de clară asupra familiei ce locuia în acel apartament.

Erau trei membri. Tatăl, care muncea mult şi venea acasă târziu; soţia lui, care-şi petrecea ziua făcând munci domestice şi în- grijindu-se de copilul lor, un băieţel care era mereu ţinut la pat de o boală sau alta.

Păreau o familie săracă, nefericită, însă dormitorul băiatului era vizavi de baia comună din capătul holului, iar vara, ţinând geamul din sticlă jivrată deschis, Lionel se amuza strâmbându-se la copil - capul său îmbibat de apă se transforma într-o înşiruire de gargui uzi leoarcă -, iar băiatul râdea aproape de fiecare dată.

— Oare poate vedea cadavrul de acolo? S-a întors, aşteptându-se la un răspuns din partea lui Goode, însă fostul lui partener dispăruse imediat ce Lionel observase femeia.

Se uită la pat. Era acoperit de o umbră, iar unghiurile l-au convins că vecina nu avea cum să vadă ceva. A oftat, uşurat. Era crucial ca nimeni să nu cheme poliţia înainte să aibă timp să demareze propriile investigaţii. Dacă scopul cadavrului era să îl facă să pară vinovat, trebuia să existe un motiv pentru care poliţia nu fusese alertată încă. Probabil că ucigaşul se va întoarce pentru a planta şi alte dovezi, mai târziu, sau poate că era ocupat să-şi fabrice un alibi propriu. Nu putea acţiona, sau să permită cuiva să intervină, până când nu înţelegea ce se întâmpla mai în profunzime.

Femeia păruse a-şi pierde interesul şi s-a dus de la geam. A privit-o cum aşază un castron cu tocană pe o tavă, apoi cum părăseşte bucătăria; abia după asta şi-a părăsit şi el ascunzătoarea.

Işi dădu seama că are un avantaj faţă de ucigaş: ajunsese acasă mult mai devreme decât de obicei. Era mijlocul amiezii într-o zi de miercuri, când, în mod normal, trebuia să fie la birou. I se prezenta astfel ocazia ideală să-i ia pe făptaşi pe nepregătite.

S-a dus înapoi în salon. Inspectorul Goode stătea pe fotoliu. Lionel s-a aşezat în faţa lui.

— Unde te-ai dus?

Inspectorul i-a zâmbit. Cât trăise, acţionase mereu şi nu exista situaţie pentru care să nu aibă un răspuns pregătit; nu de puţine ori Lionel îl găsise insuportabil.

— Am ieşit puţin. Ai găsit indiciul?

— Incuietoarea de la uşa mea nu a fost forţată. Ucigaşul trebuie să fi avut o cheie de la apartament.

Nu avea pe unde altundeva să fi intrat, din moment ce geamurile erau bine închise. Iar asta însemna că cineva cunoscut trebuie să fi fost implicat. In mod paradoxal, gândul i s-a părut reconfortant: punea nişte limite unei situaţii ce, cu foarte puţin timp înainte, părea a avea o infinitate de posibilităţi.

— Foarte bine. Atunci, nu trebuie să-ţi spun cine sunt suspecţii.

— Primul suspect este doamna Hashemi.

Proprietăreasa care locuia la ultimul etaj. Era singura persoană care, în afară de el, avea cheia de la apartamentul lui.

— Insă ea nu este o ucigaşă, nu ar ucide pe cineva în modul acesta.

Ultimele cuvinte rostite de detectiv păruseră a-1 amuza pe inspector.

— Pare mai degrabă genul care ar turna ulei pe scări, crezi?

Lionel se încruntă.

— Vorbesc serios, Eustace. Cineva e pornit să mă distrugă.

Apariţia pusă la respect ridică din umeri.

— Ei bine, ce zici de fata aceea?

— Al doilea suspect, Hanna.

Lionel se aplecă în faţă pe scaun. Hanna era femeia tânără ce venea să facă curăţenie în clădire şi în apartamente de câteva ori pe săptămână. Cheile de la apartamente le lua de la proprietăreasă.

— Ar fi putut da cheia de la apartament cuiva.

Lionel era sigur că nici Hanna, nici proprietăreasa nu doreau nici să-i însceneze aşa ceva, nici să ucidă. Insă tot ar fi putut fi implicate cumva, oferind cheia de la apartamentul lui în schimbul unei sume de bani. Sau, poate, au fost ameninţate?

— Să o întreb pe doamna Hashemi?

— Ai pierde avantajul de a fi ajuns acasă atât de devreme. Dacă le dă de veste asociaţilor săi?

Lionel închise ochii. Cine altcineva ar fi putut comite această crimă? Mai era vecinul său, domnul Bell, fotograf şi pasăre de noapte. Un prieten, întrucâtva. Iar pe domnul Pine, vecinul de la parter - un bărbat tăcut, pasionat de citit, care preda la una dintre universităţi -, Lionel abia îl cunoştea şi nu-1 mai văzuse de câteva săptămâni.

— Şi niciunul dintre ei nu are motiv.

Lionel Moon cunoştea bine mintea criminală. O cercetase până la epuizare. Numai un profesionist ar fi putut plănui aşa ceva, de asta era sigur. Aşadar, a lăsat deoparte întrebarea privind accesul la el în apartament şi s-a întrebat:

— Cine ar vrea să îmi însceneze aşa ceva?

Prima persoană care i-a venit în minte a fost falsificatorul maghiar pe nume Keller.

Keller conducea în Londra o grupare de crimă organizată care, de ani de zile, se ocupa cu contrafacerea bancnotelor, iar unul dintre asociaţii săi încercase să înşface mai mult decât partea sa din profit. Keller l-a legat pe om de mâini şi de picioare şi l-a trecut, cât încă era viu, printr-un aparat de tocat carne industrial; apoi, l-a exsangvinat, folosind sângele pe post de cerneală, tipărind o sumă de bancnote false de o liră sterlină cu

viscerele victimei. I-a dat fiecărui membru câte o bancnotă pentru a le reaminti care este preţul trădării. Aşa cum se întâmplă, unul dintre ei s-a îmbătat şi a încercat să plătească ceva cu bancnota respectivă.

Şi aşa s-a ajuns la poliţie. Din portretul făcut de vânzător şi din mulţimea de pete şi urme de amprente de pe bancnotă, Lionel a reuşit să creeze harta obiceiurilor pe care membrii le aveau şi, unul câte unul, să le afle identităţile. A fost o capodoperă analitică a muncii de detectiv; ca un cerc ce apoi începe să facă spirale tot mai mult în interior. Ca de obicei, nu erau multe dovezi care să-l

incrimineze pe găştii, iar Keller a fost condamnat în baza unei acuzaţii mărunte.

Asta a avut loc în urmă cu patru ani. Keller fusese eliberat luna trecută, iar Lionel nu a mai avut linişte de atunci. Era prea bătrân ca să se mai poată apăra acum, iar, din punctul lui de vedere, Keller era dornic să se răzbune. La urma urmei, Lionel i-a distrus reputaţia şi mijlocul principal de a face bani.

Desigur, mai erau multe alte persoane care îi purtau pică lui Lionel. Prea multe ca să şi le mai amintească.

Cu doar trei săptămâni în urmă discutase despre toate cazurile sale de tinereţe cu noul său coleg, inspectorul Erick Laurent. Unele dintre ele îmbrăcaseră aura legendei. Fusese cazul hoţului prolific de artă Otto Mannering, când Lionel reuşise să deducă profesia, nivelul de educaţie şi vârsta inculpatului pe baza tablourilor pe care acesta decidea să le fure. Apoi, a fost cazul băieţelului tăiat în două într-un canal la nord de Londra: Lionel stabilise nu doar că jumătăţile fuseseră separate de alte două jumătăţi, ale altor două corpuri, ba chiar faptul că o fetiţă fusese aranjată să semene cu un băiat.

— Şi cum ai început? l-a întrebat Laurent pe Lionel. A fost un prim caz care să te facă să alegi profesia de detectiv?

— Da, a fost, răspunse Lionel şi prinse a depăna o poveste spusă de sute de ori înainte.

Era orfan, a zis el. Orfelinatul Sf. Bartolomeu era un loc plin de cruzime, iar într-o după-amiază a fugit de acolo. Avea zece ani. Mersese cam doisprezece kilometri şi ajunsese la marginea unui câmp arat, unde observase o movilă de pământ la marginea unui şanţ. Părea nouă în peisaj. In vârf erau puse un trandafir şi o jucărie de copii. A dat la o parte pământul şi a dat peste chipul unei fete moarte, a cărei privire moartă se holba prin resturile de glod. Era prima lui întâlnire cu moartea şi a luat-o la sănătoasa, alergând mai mulţi kilometri până să se oprească. Fusese luat de cineva de pe drum o oră mai târziu şi dus înapoi la orfelinat.

De vreme ce era deja într-o situaţie deloc favorabilă, nu spusese nimănui despre cadavrul pe care l-a descoperit. Abia când împlini şaptesprezece ani şi părăsi orfelinatul Sf. Bartolomeu, mutându-se în Londra, şi-a dat seama, într-o zi ploioasă de duminică, că ceva îl îmboldea să rezolve cazul. Nu era niciun anunţ despre vreo fată dispărută în zonă la acea vreme; plecase într-o excursie de o zi la orfelinat, oprindu-se repede să reviziteze camerele în care copilărise, dar nu reuşea să găsească câmpul şi a revenit la Londra, dezamăgit. Ştia, desigur, că familia sau tutorii fetei trebuie s-o fi ucis şi că probabil nu raportaseră - era singura posibilitate ce avea logică -, dar nu descoperise niciodată cine era ea sau de ce fusese îngropată într-un loc atât de obscur.

Laurent îşi mângâia barba.

— Foarte curios, a spus acesta.

Iar cei doi bărbaţi au căzut de acord: odată ce ai

gustat din ea, dorinţa de a rezolva mistere şi crime devenea un drog. Cele mai bune mistere - cele care îi ţineau treji noaptea - erau cele din care lipsea nu făptaşul sau metoda acestuia, ci însăşi logica. Ca şi misterul pe care-1 avea sub ochi acum. Cadavrul din patul său putea să însemne atât de multe lucruri, iar Lionel nu o să se poată odihni decât când va afla adevărul.

Abia când se gândea la asta şi-a amintit de fotografia pe care o primise cu două zile în urmă.

A găsit plicul şi a aşezat conţinutul pe masa din bucătărie. O fotografie a unei fotografii cu el, aproape de nerecunoscut, din tinereţe, părăsind clădirea şi luând-o la stânga. Ce ar putea să însemne? Şi avea vreo legătură cu cadavrul din pat?

— Haide să parcurgem paşii logic, şi-a spus sieşi. Dacă scopul fotografiei este să portretizeze un episod scurt şi izolat al realităţii din clipa când a fost făcută poza, atunci o fotografie a unei fotografii poate portretiza acelaşi moment, acelaşi decupaj temporal? Sau este, într-un fel sau altul, un comentariu la poza originală, un comentariu care se vrea a fi satiric sau critic? Intenţia este de a atrage atenţia asupra faptului că fotografia este un obiect fizic - o

licărire de puncte argintii într-o pată gelatinoasă ca atunci când spune cineva: „Hei, uite ce-am găsit!" Sau a fost făcută de cineva care nu ştia cum poate, altfel, să facă o copie a fotografiei?

Lionel a închis ochii; întrebările îl oboseau de-acum. Atât cadavrul, cât şi fotografia îi păreau de nedescifrat; nu avea suficiente indicii pentru a înţelege ce era cu ele. Voia cu ardoare să-şi fumeze pipa, deşi renunţase la fumat cu mulţi ani în urmă.

Cineva a lovit masa din faţa lui şi a deschis ochii:

inspectorul Goode stătea aplecat deasupra lui.

— Trezeşte-te, Moon. Nu ai terminat, nu încă. Ai identificat doi suspecţi, pentru început; aşadar, porneşte de aici.

Lionel nu a spus nimic. In acel moment a auzit sunetul familiar al paşilor pe trepte. Era doamna Hashemi: i-a recunoscut modul în care păşea. Putea construi imaginea ei în minte stând la masa din bucătărie. Gura mare, mereu cu zâmbetul pe buze, care era întotdeauna deschisă când nu vorbea cu cineva, se mişca în sus şi-n jos cu fiecare pas pe care îl făcea. Se oprea la primul prag şi-şi aprindea o ţigară, iar absenţa sunetului, când se oprea, îi dovedea că el avea dreptate. Ii trecuse prin minte, în clipa aceea, că o cunoştea suficient de bine, încât, dacă ar fi fost implicată într-un fel sau altul în crima comisă, reacţia ei văzându-1 acasă la o asemenea oră ar da-o de gol, indiferent că era încântare, teamă sau nelinişte.

— O voi lua prin surprindere.

Goode a bătut din palme.

— Aşa te vreau!

Lionel s-a furişat lângă uşă şi a aşteptat. In timp ce doamna Hashemi se apropia de capătul treptelor, gata să treacă pe lângă uşa lui, Lionel şi-a scos capul pe uşă şi s-a uitat în jur. A încercat să se poarte ca şi când aştepta pe cineva; când a văzut-o, i-a zâmbit politicos şi i-a urat o zi bună. Ea s-a încruntat şi a vorbit aproape şoptit:

— Scările astea! Blestematele astea de scări!

Niciun pic de nelinişte, doar umorul ei obişnuit.

Lionel nu i-a răspuns; a dat din cap şi a intrat în apartament.

Era clar! Proprietăreasa nu era implicată. Revelaţia în sine nu l-a surprins aproape deloc.

— Foarte bine, Moon, a spus inspectorul Goode. Acum du-te după următorul suspect.

Lionel a vrut, doar pentru o clipă, să o privească pe Hanna lucrând. Era o fată timidă care, era convins de asta, dacă ar fi dat cheia de la apartamentul său cuiva, nu ar fi putut ascunde acest fapt; şi-o imagina uitându-se constant la ceas sau uitându-se în spate de fiecare dată când auzea un zgomot.

Dar riscul de a fi recunoscut era prea mare. Aşa că s-a deghizat: o perucă cu onduleuri morcovii, pentru a-şi acoperi capul aproape chel, o geacă lungă şi neagră pe care a scos-o de sub hainele burduşite din şifonier. Deghizarea va fi suficientă şi eficientă în lumina slabă de pe coridor, lucru pe care şi-l dorea din tot sufletul. Nu era nimic mai ridicol, se gândise adesea, decât un detectiv într-o costumaţie complexă. Numai gândul acesta îl făcea să i se facă ruşine.

S-a strecurat cu grijă afară din apartament şi a stat în capul scărilor. De jos putea auzi un sunet strident, ca şi când cineva raşcheta.

A păşit cu grijă pe scări, încercând să nu facă gălăgie. Când a parcurs jumătate din distanţă, s-a oprit şi s-a lăsat pe vine: o vedea de acolo, la capătul holului de la parter. Ţinea un mop pe care îl mişca mecanic în faţă şi în spate în timp ce fredona ceva.

— Nu pare nici tensionată, nici agitată.

Insă, de la distanţa aceea, nu putea fi sigur.

A coborât repede pe scări şi a ieşit în stradă, lăsând impresia că se grăbeşte undeva, privind-o în treacăt. Nu-şi schimbă părerea. Femeia avea un aer relaxat; nici nu şi-a întors privirea la auzul paşilor.

Aproape că a dat peste inspectorul Goode, care stătea, aşezat pe trotuar, lângă o cutie poştală.

— Nici ea nu e vinovatul, a spus Lionel.

Goode s-a sprijinit în mâini şi s-a ridicat, săltându-se pe cutia poştală, bălăngănindu-şi picioarele la un metru şi ceva de sol. O agilitate caracteristică persoanelor decedate. II privi pe Lionel de sus.

— Atunci, trebuie să te întrebi dacă mai sunt şi alţi suspecţi.

Lionel s-a întors în apartament şi a început să străbată salonul dintr-un capăt în celălalt.

— Cine altcineva ar mai putea fi?

Doamna Hashemi avea un prieten, proprietarul florăriei din capătul străzii. Lionel trecea adesea pe lângă el când se ducea la ea la apartament, mereu având flori în mână. Braţele îi erau pline de tatuaje, vestigii dintr-o viaţă anterioară; însă Lionel îl găsise prietenos şi îl considerase inofensiv.

Se opri; ecoul unor note de pian de undeva din apropiere ajungea până la el. A stat câteva clipe într-o tăcere de piatră. Părea să vină dintr-una dintre camerele de lângă apartamentul său. Cu siguranţă, domnul Bell. A mers pe vârful degetelor până la peretele ce separa cele două apartamente şi şi-a lipit urechea de el. Stând lipit de perete auzea vag scârţâitul podelei, ba urcând, ba coborând şi şi-a dat seama că nu un pian se auzea; cineva asculta muzică la gramofon.

Mişcările s-au oprit, iar Lionel îşi imagină, în mod complet absurd, cum vecinul lui stătea, ca şi el, lipit de cealaltă parte a peretelui. Deodată s-a auzit o bufnitură puternică în uşa de la intrare. Se concentrase într-atât de mult asupra muzicii, că nu şi-a dat seama că ce se auzea erau paşii cuiva coborând pe scări.

Vizitatorul ciocăni iar la uşă, de data asta mai tare. Lionel se lipi de perete, încercând să nu respire. Apoi a auzit sunetul paşilor ce se îndepărtau, paşi repeziţi, iar el nu-şi putu da seama dacă urcau sau coborau.

A mers la masa din bucătărie şi şi-a pus arma pe masă, cu ţeava îndreptată în direcţia opusă faţă de el. Apoi s-a aşezat. Din această poziţie vedea salonul, iar arma era la îndemână. Era uşor dezamăgit că se apropia

cu paşi repezi de actul final al cazului de faţă, înainte să fi avut ocazia să-l elucideze. Insă dezamăgirea devenise tot mai prezentă, ca un motiv repetitiv într-un text, pe măsură ce ziua de pensionare se apropia tot mai mult, iar gândirea îi încetinea.

Următorul minut a durat enorm de mult timp. Inspectorul Goode nu-şi făcuse apariţia.

Apoi s-au auzit din nou paşii, însoţiţi, de data asta, de cei ai proprietăresei. Pe ai ei i-a recunoscut imediat. Alte ciocănituri puternice în uşă, apoi o pauză. Linişte. Nimic. O auzea pe doamna Hashemi plângând şi cuprinsă de o mare agitaţie lăuntrică în timp ce se chinuia să descuie uşa; auzi scârţâitul uşii deschise, apoi un bărbat a intrat în hol. Era noul său partener, Erick Laurent.

Lionel era şocat că mâna i s-a dus, din instinct, spre armă. Insă mişcarea a fost suficient de înceată ca să nu fie remarcată, iar Laurent şi proprietăreasa au trecut pe lângă el în dormitor. Niciunul dintre cei doi nu-1 văzuse aşezat la masă.

— E mort, l-a auzit pe Laurent, urmat de un ţipăt de groază scos de proprietăreasă. Cei doi au ieşit din cameră vorbind, agitaţi fiind amândoi, şi nici de data asta nu se uitaseră spre el.

— Te rog, cheamă un doctor, spuse Laurent. Pare să fi fost ucis. Uite, doctorul Purvis e un prieten de-al meu. Spune-i că Lionel Moon e mort.

Laurent mâzgăli un număr de telefon pe o bucată de hârtie şi i-1 dădu doamnei Hashemi. Aceasta ieşi fugind din cameră.

Un moment de tăcere şi totodată un fir ce aducea totul laolaltă a trecut prin fiinţa lui Lionel, apoi cuvintele partenerului său au ajuns la ţintă. Lionel s-a ridicat, apăsat de armă.

— Laurent, a spus el; bărbatul nu s-a întors. Lionel a

mers după partenerul său şi i-a făcut cu mâna fix în faţa ochilor. Insă Laurent nu părea să-l observe, trecând prin el ca să ajungă în dormitor şi să privească patul. Lionel îl urmă, într-o stare de agitaţie şi disperare.

Cadavrul îi păruse cunoscut, însă abia acum se recunoscuse pe sine. Inflamaţia acoperea prea mult din faţă, iar cicatricele îl induseseră în eroare; uitase de incendiul din orfelinat, pe când era un copil. Toată clădirea arsese până la pământ. El era în stare de şoc şi, de asemenea, din cauza faptului că părea cu mult mai în vârstă privindu-se în oglindă decât privindu-se în fotografie.

Dacă intri în Rai, ai voie să uiţi de durerea şi chinul vieţii trăite, dar dacă ajungi în Iad eşti obligat să ţi le aminteşti pe veci. Lionel luă de bun augur faptul că uitase de incendiu.

Altceva îşi aminti el şi s-a întors în hol. Laurent păruse să-l urmeze. Acea blestemată de cutie de ciocolată pe care o primise luni dimineaţă era pe masa din bucătărie, ignorată până în acel moment. Noaptea trecută venise acasă de la muncă târziu şi puţin beat - el şi Laurent băuseră câteva pahare de whisky pentru a sărbători încheierea unui caz iar el se pierduse cu firea şi mâncă o bomboană. Sau mai mult de una? Privi în cutie: lipseau mai multe bomboane. Complet prostesc, se gândi el. Un lucru iresponsabil şi de neiertat.

Insă cine să-i fi trimis bomboane otrăvite? Şi o felicitare imprimată de urmele unui sărut? Pe măsură ce un mister era elucidat, un altul se contura. Se gândi, pe rând, la suspecţii posibili, căutând pe cineva care să aibă motivul şi ocazia, cineva care-i cunoştea obiceiurile, cineva care ştia şi slăbiciunea lui pentru bomboanele de ciocolată. Iar de data asta i-a picat fisa.

A mers la geam. Femeia din apartamentul de vizavi se ascundea în spatele draperiilor, privind pe furiş la

clădirea în care el locuia. Ştia ce se petrecea şi urmărea evoluţia situaţiei. Lionel se gândi la copilul bolnăvicios, iar pielea i se făcuse ca de găină. Luni întregi - poate chiar ani, nu era sigur - femeia îşi otrăvise propriul copil. Iar Lionel Moon fusese martor de la bun început fără să-şi fi dat seama. Ce-i amesteca în tocană? Otravă de şoareci sau erbicid? Ştia de astfel de cazuri. Cu siguranţă că ea l-a urât pe Lionel că o privea tot timpul, iar într-un final a decis să-i facă felul. Pentru siguranţa ei, presupuse el. I-a pus şi lui aceeaşi otravă - o doză mai puternică, desigur - în bomboanele de ciocolată pe care ulterior i le-a trimis?

— Altă explicaţie nu este.

In spatele lui cineva îşi drese glasul. Lionel s-a întors. Era inspectorul Goode, prietenul său decedat şi fost partener. A venit şi s-a ridicat să-i ia de pe cap peruca morcovie pe care uitase că o purta.

— E important să fii demn acolo unde mergi, a spus Goode. Urmează-mă.

Cei doi au ieşit din apartament, lăsându-1 pe inspectorul Laurent singur într-o cameră plină de indicii, şi tertipuri menite să te pună pe piste false, şi un mister de rezolvat. Marele regret al lui Lionel Moon, în timp ce trecea pentru ultima oară pragul uşii de la intrare, era că încă nu ştia de ce i-a trimis cineva o fotografie a unei fotografii cu el însuşi cu două zile în urmă şi ce anume însemna asta.

14
A ŞAPTEA CONVERSAŢIE

Marele regret al lui Lionel Moon“, citea Julia Hart, „în timp ce trecea pentru ultima oară pragul uşii de la intrare, era că încă nu ştia de ce îi trimisese cineva o fotografie a unei fotografii cu el însuşi cu două zile în urmă şi ce anume însemna asta.“

Lăsă manuscrisul din mână. Grant McAllister o privi de jos.

— Ei bine? a spus acesta. Aşa se termină?

— Da, a spus Julia. Cartea se termină cu un mister nerezolvat.

— Şi-a elucidat propria moarte, măcar.

— Asta aşa e. Povestea asta are un ton uşor diferit faţă de celelalte. Nu crezi?

— Poate. Grant se gândea la replica Juliei. In lipsă de altceva, aş zice că e vorba de elemente supranaturale. Am menţionat deja faptul că definiţia nu le interzice.

— Dar sunt nedrepte faţă de cititor. Julia rosti propoziţia ca pe o acuzaţie.

A ...

— Poate, spuse Grant ezitant. Insă povestea reprezintă situaţia în care victima şi detectivul sunt una şi aceeaşi persoană. Ne-am uitat la suprapunerea dintre suspecţi şi detectivi, şi dintre suspecţi şi victime, deci acest următor pas era inevitabil. Insă, deşi definiţia permite, e greu să o

şi pui în practică.

— De-asta ai recurs la supranatural?

— Da, zise Grant şi îşi frecă nasul gânditor.

Cei doi îşi beau cafeaua în grădina cu trandafiri, pe terenul Juliei, la hotel. Grant se oferise să se întâlnească acolo cu ea ca să o scutească de drumul până la cabana lui. Era a treia ei dimineaţă pe insulă, iar ziua se anunţa caniculară.

Grant sosise imediat după micul dejun în costumul lui alb, lejer, cu manşetele de la pantaloni pătate cu portocaliu de la plimbare. Şi, foarte prompt, vărsase cafea pe mâneca de la cămaşă.

— E un hotel foarte elegant, a spus el. Angajatorul tău te ţine numai în locuri cu stil.

— Era singurul hotel pe care l-am găsit pe insulă, a spus Julia. Mai e vreunul?

— E o întrebare bună, zise Grant râzând. Nu am fost nevoit până acum să stau la hotel. Acum însă, că tot ai adus vorba, probabil că nu mai este un altul.

Privea distras prin grădină, fluierând încet, cât să se audă doar el.

Julia i-a întrerupt meditaţia.

— E ceva ce-mi poţi spune despre povestea asta? Ai spus că e o structură dificil de pus în scenă. De ce?

— Doar fiindcă, aici, detectivul este neglijabil din perspectiva definiţiei noastre. Dacă rolul devine ambiguu, dacă, de pildă, el devine şi victimă, cititorul s-ar putea să nu-şi dea seama că povestea a avut şi un detectiv de la bun început. Făcând ca victima să revină sub formă de fantomă a fost doar o modalitate de ocolire a problemei. A meritat să încerc, însă.

Se uită la o pasăre ce stătea pe o statuie - o femeie ce ţinea un vas cu apă - cioplită într-o stâncă albă, fină ca ciocolata. Julia se uita la el. Era agitată, acum că totul se apropia de concluzie, de încheiere.

— Cred că ţi-a ieşit, a spus ea. Şi îmi place că e diferită de celelalte poveşti.

A luat un dosar din geantă şi l-a deschis în poală. Nu voia să-i trezească suspiciuni, nu încă.

— Am încercat să-ţi citesc din nou articolul azi-noapte.

Părea că nu dormise o noapte întreagă; avea ochii roşii.

— De data asta a fost mai uşor de înţeles, după ce mi-ai explicat câteva dintre temele principale, însă au fost suficiente lucruri care mi-au scăpat.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-am discutat.

— Eram interesată, în mod special, de lista pe care o propui în capitolul doi, subcapitolul trei.

Grant era complet absorbit.

— Continuă, a spus el.

— Pot să-ţi citesc?

Grant încuviinţă.

— Desigur.

Julia se uită la dosar.

— înarmaţi cu această definiţie, citi ea, putem acum să stabilim matematic variaţiile fundamentale ale tipologiei poveştilor cu detectivi.

— Da, a spus Grant, închizând ochii. Permutările ficţiunii cu detectivi.

— Cazurile sunt precum urmează, a continuat Julia să citească, trăgând adânc aer în piept. Cazul în care numărul suspecţilor este egal cu doi. Cazul în care sunt trei sau mai mulţi suspecţi. Cazul excepţional cu suspecţi infinit de mulţi, pe care îl admitem, dar nu-1 considerăm demn de a fi comentat. Cazul în care numărul ucigaşilor are un singur actor solitar. Cazul în care setul ucigaşilor e mulţimea doi, fiind complici. Cazul în care numărul ucigaşilor este egal, sau aproape egal, cu numărul suspecţilor. Cazul în care o mare parte dintre suspecţi, trei sau mai mulţi, dar nu toţi, sunt şi ucigaşi. Cazul în

care este o singură victimă, cel în care sunt mai multe victime. Orice caz format prin înlocuirea lui *A* şi *B* cu oricare combinaţie de suspecţi, detectivi, victime sau ucigaşi - cu excepţia suspecţilor şi a ucigaşilor pentru care deja s-a ţinut o evidenţă, după cum urmează: cazurile în care *A* şi *B* sunt disjunse, unde *A* conţine *B* doar ca pe un subset, unde *A* şi *B* sunt egale, unde *A* şi *B* se suprapun, nefiind subsetul celuilalt. In mod evident, asta include cazurile în care detectivii sunt ucigaşii, toţi suspecţii sunt victime, toţi detectivii sunt victime. Acolo unde suspecţii

sunt doar detectivi şi victime, şi la fel şi în cazul ucigaşilor. Acolo unde ucigaşii sunt doar detectivii care nu sunt şi victime. Acolo unde ucigaşii sunt doar victime, fără a fi şi detectivi. Acolo unde fiecare suspect este şi victimă, şi ucigaş. Acolo unde fiecare suspect este şi detectiv, şi ucigaş. Acolo unde fiecare suspect este victimă, detectiv şi ucigaş simultan. Finalmente, cazul în care toate patru seturile sunt identice: suspecţi, ucigaşi, victime şi detectivi. Şi orice combinaţie validă a elementelor menţionate anterior.

Ochii lui Grant sclipeau de satisfacţie.

— Ce ai citit mă face să îmi fie dor de zilele în care mă ocupam de cercetare, a spus el.

— Este o listă exhaustivă şi epuizantă. Ai avut vreodată intenţia de a scrie o poveste pentru fiecare dintre permutări?

Grant privea o furnică mergând pe vârful unui ceas solar aflat la câţiva metri depărtare.

— Ar fi mult prea multe. Mai ales dacă ţii cont de acea ultimă propoziţie. Aspiram la asta, poate. Dar nu am intenţionat vreodată să o şi transpun în fapt.

— Şi totuşi, te-ai oprit la doar şapte poveşti. De ce?

Lui Grant i-a fost necesar mai mult timp ca să poată răspunde.

— Nimeni nu mai era interesat de astfel de poveşti după război. Au devenit demodate foarte repede, în comparaţie cu toate morţile acelea concrete.

— Unele dintre convenţii sunt datate, poate. Dar structura în sine este vie.

Grant nu părea convins.

— Chiar crezi asta?

— Ce vreau să spun este că, dacă citeşti acum un roman cu detectivi, e imposibil să nu fii curios în legătură cu deznodământul. Emfaza aceasta este împrumutată din romanul poliţist. Poate că nu te întrebi clar care personaj a comis crima - poate că asta a fost clar de la bun început -, dar tot vei fi curios ce set finit şi imperceptibil de posibile finaluri va alege autorul. Deci structura este încă acolo.

Grant zâmbea. O vreme, nu a zis nimic.

— Da, cred că aduci un argument bun. Niciodată nu am privit lucrurile astfel. Insă nu anulează afirmaţia mea cum că romanul poliţist convenţional este demodat. Am simţit acest lucru, foarte tangibil, spre jumătatea anilor ’40 şi de asta m-am oprit din a le scrie.

— E păcat, a spus Julia şi a luat ceaşca de cafea.

— Ai observat vreo incongruenţă în povestea asta?

Grant şi-a luat şi el cafeaua şi a băut ultima gură de lichid amărui. Cafeaua lui era călduţă.

— Da. De data asta a fost ceva uşor de reperat, zise Julia ridicând din umeri. întregul orfelinat a ars din temelii când era copil, dar când e adolescent vizitează camerele în care locuise în tinereţe. Deci a ars sau nu?

— înţeleg, a spus Grant. Da, ar fi trebuit să-mi sară în ochi. Julia puse jos ceaşca goală şi arătă spre ceva din spatele lui.

— Ai fost vreodată acolo sus?

Indicase o secţiune a coastei mai sus de oraş, ceva mai înaltă, unde colina privea circumspect la mare.

— Da, a spus el cu un glas scăzut. Ştiu foarte bine locul.

Julia nu-şi putea lua ochii de acolo.

— Pare un loc foarte dramatic. Am o schiţă a introducerii în geantă. Ai vrea să mergem acolo ca să o citim? Să profităm de ocazie.

Grant ridică din sprâncene.

— Sunt impresionat, a spus el. Când ai avut timp să o scrii?

— Azi-noapte, în mare parte. După ce m-am retras.

Grant fluieră admirativ.

— Atunci, da, dacă vrei. N-am fost acolo sus de foarte mult timp. Dar sunt dornic să văd ce ai scris. Iar insula merită să fie explorată toată.

— Perfect, a spus ea şi şi-a strâns lucrurile.

15
ULTIMA CONVERSAŢIE

Julia Hart privi în spate în timp ce se chinuia să urce dealul abrupt; Grant rămase în urmă şi, pentru prima oară, diferenţa de vârstă dintre ei deveni vizibilă, deşi nu era mai puţin încântat. Julia l-a aşteptat pe Grant să o ajungă din urmă, pe lângă potecă.

— îmi pare rău, a spus ea. De jos nu părea aşa abrupt.

Grant se opri şi-şi sterse fruntea cu batista.

— Nu e aşa rău, a spus, căldura face ca urcuşul să fie cu mult mai greu.

Colţurile hainelor sale albe se umpluseră de sudoare.

Julia se întoarse pe potecă. Dealul din faţa lor ducea la prăpastia dramatică pe care o văzuseră din grădina cu trandafiri a hotelului. Jumătatea de sus era presărată cu pâlcuri galbene de copaci.

— Ne vom putea adăposti la umbra copacilor de acolo,

spuse. Putem face un mic popas odată ce ajungem.

— Ultima oară când am făcut asta mi s-a părut uşor.

Grant se uita la trupul ei scăldat de lumina puternică a soarelui.

— Mă tem că a îmbătrâni nu e deloc graţios.

S-au pus din nou în mişcare.

Nu a durat mult să ajungă la pâlcul de copaci subţiri ce păreau şi ei curioşi să vadă ce se petrecea; poteca pe care mergeau ducea direct în mijlocul crângului. După ce au parcurs cam treizeci de metri, au ajuns într-o zonă defrişată, împrejmuită de formaţiuni

de roci mari. Pătrunzând printre frunzele copacilor, lumina căpăta o nuanţă de verde-galben intens, aproape orbitor.

— Un amfiteatru natural, a spus Grant, atingând una dintre pietre, parcă pentru a o mângâia. Au trecut câţiva ani de când am fost ultima oară aici.

Acum, că se opriseră, Grant îşi recăpătase energia. S-a aşezat pe una dintre pietre şi şi-a îndreptat privirea spre Julia, lăsându-şi picioarele să atârne dincolo de marginea rocii.

— M-am îndrăgostit de locul ăsta la prima vedere.

Julia privi în jur. Se gândi că nu le-ar fi prins rău să fi avut la ei nişte apă sau vin.

— Nu am mai fost niciodată într-un loc ca acesta.

Grant îşi scoase pălăria şi prinse a-şi face vânt cu ea.

— Trebuie să recunosc că după prima noastră întâlnire am fost destul de neliniştit. Ultimii mei ani petrecuţi aici au însemnat o viaţă simplă şi liniştită. Insă discuţiile cu tine au fost interesante, m-au stimulat chiar.

Şi-a şters fruntea din nou şi a aruncat batista umezită de transpiraţie jos.

— Cred că putem să ne oprim, spuse Julia. E mai uşor dacă stăm şi discutăm aici, feriţi de rafalele de vânt.

Grant aprobă.

— Deci ai o schiţă a introducerii pe care să mi-o citeşti?

— Da. Julia şi-a atins geanta. Insă, înainte să discutăm, cred că ar trebui să decidem ce titlu va avea cartea.

— *Crimele cusute cu aţă albă.* Crezi că ar trebui să schimbăm titlul?

— Nu voi fi singura persoană care să observe similitudinea dintre titlul cărţii tale şi crima despre care am discutat, *Crima cusută cu aţă albă.* Ar trebui, măcar, să cădem de acord ce vom spune dacă vom fi întrebaţi despre asta.

— Atunci, cred că ar fi bine să schimbăm titlul, spuse Grant plimbându-şi pălăria dintr-o mână în cealaltă. Ce spui de *Detectivi criminalii*

— Sună oribil, sinceră să fiu.

Grant chicoti.

— Atunci, ai o altă sugestie?

— Se prea poate. Julia inspiră profund. Insă sunt dornică să aflu de ce ţi-ai numit cartea *Crimele cusute cu aţă albă.*

Grant luă o rămurică de pe jos şi începu să-i cojească scoarţa cu unghiile.

— Ţi-am mai spus, mi s-a părut foarte grăitor. Dacă pare familiar, e doar o simplă coincidenţă.

— Sunt destul de multe astfel de simple coincidenţe răsfirate prin carte. Cert e că această crimă ţi-a stârnit imaginaţia.

Grant a rupt o frunză şi a pus-o pe piatra de lângă el; o mişcare defensivă în jocul de şah pe care cei doi îl jucau.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— Mai ţii minte detaliile *Crimei"}*

Se lăsă tăcerea peste cei doi; Grant, nemişcat cum stătea pe piatră, semăna cu o şopârlă.

— Tot ce ştiu e ce mi-ai zis zilele trecute, când am

discutat despre ea.

— Atunci, ascultă-mă.

Julia stătea în faţa lui ca o profesoară ce scrie lecţia pe tablă, iar în spatele ei copacii formau un zid impenetrabil.

— *Crima* a avut loc în data de douăzeci şi patru august, o mie nouă sute patruzeci. Domnişoara Elizabeth White a fost ucisă pe Hampstead Heath. îşi scosese câinele la plimbare înainte de apus. Când a ajuns la Spaniards Inn, un pub faimos aşezat la marginea câmpului, în capătul nordic, un bărbat s-a oprit să discute cu ea. Fusese văzută de mai mulţi martori vorbind cu un bărbat îmbrăcat în costum albastru. Cei doi au continuat să meargă împreună. Aproximativ o oră mai târziu a fost găsită moartă pe drumul din faţa Spaniards Inn. Fusese sugrumată. La ora nouă şi treizeci de minute seara, ea fusese ucisă. Câinele i-a dispărut şi nu a mai fost găsit după aceea. Şi nici ucigaşul nu a fost prins.

Grant a dat din cap.

— E foarte interesant ce îmi zici. Insă de ce îmi spui mie asta?

Julia continuă.

— La prima vedere, poate să nu pară relevant. Insă avem aici poveştile tale, şapte din totalul celor scrise, fiecare dintre cele şapte conţinând cel puţin un detaliu care nu are logică în ţesătura textului. Primul indiciu a fost vila în stil spaniol cu un plan imposibil şi o cronologie a faptelor imposibilă şi ea. A doua poveste are o scenă ce ar trebui să aibă loc ziua, însă se dovedeşte că se petrece seara, la nouă şi treizeci de minute, mai precis. A treia poveste conţine un al doilea bărbat, îmbrăcat în costum albastru, a cărui prezenţă nu este niciodată explicată pe deplin. A patra poveste scoate în evidenţă cuvântul *alb* prin faptul că este înlocuit peste

tot în text cu antonimul său. A cincea poveste conţine un câine care, aparent, dispare. A şasea este plină de descrieri ale sugrumării, deşi niciun personaj nu este, de fapt, sugrumat. Iar a şaptea conţine un orfelinat resuscitat, botezat după numele Sfântului Bartolomeu, a cărui sărbătoare se întâmplă să fie în ziua de 24 august. Şi toate aceste poveşti sunt adunate sub un singur titlu: *Crimele cusute cu aţă albă.* Intr-adevăr, sunt prea multe coincidenţe.

Grant înghiţi în sec atât de tare, încât se făcu auzit.

— Da, într-adevăr, sunt multe.

— Aşadar, încă negi?

Cugetă pentru un timp.

— Nu cred că mi-ar ajuta la ceva. M-ai prins. Toate astea sunt trimiteri la *Crimă.* Nu-mi amintesc să o fi făcut. Să introduc acele elemente referenţiale, vreau să zic.

Avea o expresie îndurerată.

— Pare puţin probabil că ai putea uita. Trebuie să fi fost un gest extrem de meticulos şi totodată intenţionat pentru a insera şi potrivi atât de multe indicii.

— Da, se prea poate.

— Cred că ţi-a luat ceva timp.

— Nu-mi aduc aminte.

Julia îl privi tăios, parcă vrând să-l citească direct în suflet.

— Grant, îmi este din ce în ce mai greu să mai cred ceva din ce-mi spui.

Grant a lovit piatra cu călcâiele.

— Ce vrei să spun?

Rafale de vânt au cuprins zona defrişată, urmate de un nor de praf şi frunze ce păreau să fi ieşit din pământ, mişcându-se în cerc; insula devenise subit extrem de gălăgioasă. Julia a aşteptat ca zgomotul să se liniştească

înainte să îi răspundă lui Grant.

— Nu mă aştept să îmi spui ceva. Nu mă aştept la nimic, sinceră să fiu, fiindcă nu cred că tu eşti autorul acestor poveşti.

Locul în care se aflau se liniştise din nou.

Un amfiteatru cu o singură persoană în el nu este nimic altceva decât un tron extrem de mare, aşadar Grant stătea aşezat în scaunul acela uriaş, incapabil să se mişte, ca regele căruia i s-a dat şah mat.

— Ce vorbe ciudate arunci. Vocea i se frânse, iar Grant tuşi. De ce ai spune aşa ceva?

— Este adevărat, nu-i aşa? Nu eşti autorul acestor poveşti. Nu eşti Grant McAllister. Eşti altcineva.

Deveni palid.

— Bineînţeles că nimic din ce am scris nu este adevărat. Dar de ce, Sfinte Dumnezeule, ai spune aşa ceva?

— Da, sunt convinsă că eşti dornic să afli.

Julia păşi înspre el.

— Ei bine, îţi voi spune. De la bun început am bănuit că ceva nu este în regulă. Am dat peste autori ruşinaţi de opera lor de tinereţe, alţii incredibil de mândri de ea. Dar niciodată nu am dat peste vreun autor atât de detaşat de ce a scris.

Julia începuse să facă paşi înainte şi înapoi cu o mână ridicată în aer şi degetul aţintit spre cer.

— Mi-ai explicat principiul matematic în detaliu. Dar nu mi-ai spus aproape nimic despre poveştile în sine. Cum ai ajuns să le scrii, de ce ai făcut, în economia textului, alegerile respective.

— Le-am scris acum mult, mult timp.

— Şi mai e şi faptul că Grant s-a născut şi a crescut în Scoţia, însă nu ai pic de accent scoţian. Iar Grant ar trebui să fie cu zece ani mai în vârstă decât pari tu să fii.

— Am crescut aproape de graniţă. Şi par foarte tânăr pentru vârsta mea.

Julia se opri în mijlocul zonei defrişate.

— Şi ai picat în capcana mea.

La auzul cuvintelor, Grant privi în jur, speriat să nu îi fie pusă viaţa în pericol. Dar momentul de panică trecu, iar el se destinse; Julia îl privea, iar sub căutătura ei neînduplecată, el părea a se scufunda într-o stare de resemnare stoică.

— Ce ai făcut? a întrebat el.

— Totul a pornit de la prima poveste. Am făcut o greşeală, asta e tot. Când o citeam cu voce tare. Capul îmi vâjâia din cauza căldurii, iar ochii îmi erau înceţoşaţi. Incercuisem ultimele rânduri din poveste cu cerneală roşie pentru a-ţi sugera să o rescrii. Dar, de fapt, mi-au scăpat complet din vedere. Deci am citit doar jumătate din finalul poveştii. Iar tu nici nu ai observat acest amănunt.

— Câteva rânduri, asta nu înseamnă nimic.

— Câteva rânduri, a spus Julia. Insă au schimbat contextul complet. In poveste, Megan şi Henry se certau cu privire la care dintre ei l-a ucis pe Bunny, îţi aminteşti? Bunny zace întins pe patul de la etaj cu un cuţit în spinare. Sunt închişi în casa lui într-o zi toridă şi încearcă să decidă ce să facă mai departe. Amândoi ştiu că unul dintre ei este ucigaşul, însă niciunul dintre ei nu vrea să recunoască asta.

— Da, îmi amintesc.

— Mai trece puţin timp, iar ei sunt în acelaşi loc şi decid să bea. Megan ia paharul pe care Henry i-1 dă, îl ţine o vreme în mână, apoi i-1 dă înapoi. Henry bea din paharul primit. După câteva minute, cade pe jos. Este clar că a fost otrăvit, iar Megan recunoaşte că l-a otrăvit. Ai crezut că şi ea era vinovată de a-1 fi ucis pe Bunny.

— Da, a spus Grant. Ce vrei să spui?

— Următoarele câteva rânduri contrazic ideea

aceasta. Iţi aminteşti ce îi spune lui Henry după ce cade?

Grant a dat din cap că nu.

Asta-i chestia cu minţitul, Henry. Megan se ridicase şi se aplecase asupra lui. Odată ce începi, nu te poţi opri. Trebuie să mergi până la capăt. Megan şi-a terminat băutura. Ei bine, nu mai pot sta să te ascult. Ştiu că l-ai ucis pe Bunny şi ştiu că tu ştii că eu ştiu. Şi să mă ia naiba dacă te las să mă ucizi şi pe mine.“

Ochii lui Grant s-au mărit.

— Deci ea l-a ucis pe Henry ca să se apere?

— Da, a spus Julia, fiindcă Henry l-a ucis pe Bunny. Abia mai încolo mi-am dat seama că îmi scăpaseră acele rânduri, care schimbau complet finalul poveştii. Şi totuşi, nici tu nu ţi-ai dat seama. Chiar să fi uitat ceva ce ai pus acolo în mod deliberat?

Vocea lui Grant îşi schimbă tonalitatea, parcă pentru a se apăra.

— După douăzeci de ani lungi, normal că da.

— Da, a spus Julia. Aşa am crezut şi eu. Aşa că am fost precaută, mi-am păstrat îndoielile doar pentru mine; apoi am decis să te testez. Şi, îmi pare rău să ţi-o spun, dar nu ai trecut testul.

Grant a închis ochii.

— Ce vrei să spui?

— Greşeala pe care am făcut-o când citeam povestea aceea mi-a dat o idee. Am citit în acea după-amiază a doua poveste. Acţiunea se petrece într-un orăşel de lângă mare, Evescombe.

Grant a dat din cap.

— Continuă.

— Un bărbat pe nume Gordon Foyle este acuzat că ar fi împins-o pe Vanessa Allen de pe o colină. Insă el pretinde că a fost un accident. Tot ce ştim cu certitudine este că au trecut unul pe lângă altul, fiindcă mergeau în direcţii opuse. Detectivul este un bărbat afabil şi calm,

pe nume Brown.

— Un bărbat masiv îmbrăcat în negru, mi-amintesc.

— Găseşte eşarfa unei femei ascunsă în tufişurile din vârful Colinei. Pe ea se vede urma unui bocanc; călcâiul unui bocanc Wellington îngust.

— Şi concluzionează că trebuie să fi fost trasă, nu împinsă, pentru a fi ucisă.

Julia a aprobat.

— Dar asta e singura parte pe care am schimbat-o. Asta şi sfârşitul.

Grant se holba la ea, se citea pe faţa lui că avea multe întrebări pe care voia să i le pună Juliei.

— Ai modificat deznodământul?

— Şi câteva detalii ce construiesc deznodământul, da. Am făcut-o însă intenţionat, când te-ai dus să te plimbi. M-am aşezat ca să citesc povestea şi am modificat pe ici, pe colo. Cum am spus, a fost doar un test. Să văd dacă vei observa. Mă aşteptam să fii confuz; eram convinsă că te vei înfuria. Am crezut că voi reuşi să îţi explic situaţia, iar asta ar fi fost toată treaba. Dar, de fapt, nu ai observat nimic.

— M-ai păcălit? Grant îşi aruncă pălăria din mână în semn de revoltă. Iar eu te-am ajutat în tot acest timp. Am fost amabil cu tine.

— M-ai minţit.

— Sunt bătrân, uit lucruri. Chiar poţi să mă acuzi de aşa ceva?

— Nu eşti atât de în vârstă, a spus Julia, care a ridicat pălăria de pe jos şi i-a înmânat-o.

Grant oftă; era şi curios, şi agitat.

— Păi, cum s-a terminat, de fapt, povestea?

— In orice caz, a spus inspectorul Wild, permite-mi să te lămuresc.

A aprins un chibrit şi se pregătea să-şi mai aprindă o

ţigară, când domnul Brown s-a aplecat peste masă şi i-a aruncat chibritul din mână. A fumegat pe covorul roşu, lăsând o pată ce semăna cu o picătură de cerneală neagră.

— Aşteaptă numai o clipă, a spus domnul Brown. Nu vreau să-ţi ofer satisfacţie, din moment ce ştiu deja ce s-a întâmplat.

Inspectorul Wild a ridicat din sprâncene.

— Nu se poate să ştii. Am căzut amândoi de acord că nu există dovezi.

— Ei bine, eu am găsit, a spus domnul Brown. Cel puţin, suficiente dovezi cât să-mi formez o opinie.

Prietenul lui îl privea neîncrezător.

— Hai să auzim, atunci.

Bătrânul roşcovan s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Permite-mi să-ţi prezint eşarfa victimei.

Zicând astea, domnul Brown a scos eşarfa albă împăturită, cu materialul pătat, din buzunarul hainei sale şi i-a înmânat-o inspectorului, care a desfăcut eşarfa şi a aşezat-o pe masă.

— Unde ai găsit-o?

— Era agăţată într-un tufiş de pe colină. Colegii tăi probabil că nu au observat-o.

— Şi ce ar trebui să ne spună, mai exact?

— Aici, după cum vezi, este o urmă de bocanc Wellington. O urmă mare, deci un bocanc bărbătesc. Am verificat-o comparând-o cu urmele de pe o jumătate de pagină de pe un ziar din cabana victimei şi am concluzionat că bocancul nu îi aparţinea, îmi vei spune, fără dubiu, că domnul Foyle purta bocanci Wellington în ziua respectivă?

Inspectorul Wild a dat din cap.

— încă era încălţat cu ei când l-am arestat.

— Prea bine, a spus domnul Brown. Atunci, răspunde-

mi la întrebarea aceasta: cum poate un bărbat să calce pe eşarfa unei femei dacă amândoi trec unul pe lângă altul. Intr-o zi cu rafale puternice, capătul eşarfei ar fi fost purtat de aer; oricum, nu e suficient de mare cât să mătură pământul.

Inspectorul Wild era curios deja.

— Continuă.

— întrebarea aceasta a făcut ca o imagine anume, una specifică, să îmi vină în minte. Imaginează-ţi-1 pe Gordon Foyle peste doamna Allen, iar piciorul lui la acelaşi nivel cu capul ei, ea fiind ţinută deasupra mării, atârnând de marginea prăpastiei, iar bocancul lui aşezat, fără să-şi dea seama, pe eşarfa ei.

— Deci crezi că e vinovat?

— Nu, a spus domnul Brown unindu-şi vârful degetelor. Cred că este nevinovat. Dacă ar fi împins-o în abis, cu siguranţă nu ar fi sfârşit în poziţia în care a fost găsită. Ar fi căzut cu capul înainte. Dar, dacă şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat, este posibil să

se fi prins de marginea dealului. Iar eşarfa ei a rămas acolo, agăţată de buza prăpastie!, ca să fie mai apoi găsită de el. Ei bine, ce mai e de explicat? Locul unde erau urme pe pământ? Să presupunem că este onest în privinţa asta. A văzut-o cum cade, la câţiva metri în faţa lui, şi a luat-o prin hârtoape ca să ajungă la buza dealului. Din acel loc, poate a văzut-o agăţată, aşa că a alergat înapoi pe potecă şi apoi a cotit în locul din care ea a căzut. Se potriveşte scenariul cu informaţiile pe care le avem până acum?

Inspectorul Wild părea uşor năucit.

— Presupun că da.

— Priveşte peste margine şi o vede acolo. Primul impuls este să meargă să o ajute, bineînţeles. Dar se răzgândeşte apoi şi reconsideră toată situaţia. Nu prea îşi doreşte ca ea să supravieţuiască, dacă e să luăm în

calcul toate detaliile. Aşa că stă acolo şi se uită la ea cum se chinuie să nu cadă, până când bietele ei palme îi transpiră şi nu o mai pot ţine, aşa că e silită să-şi dea drumul, picând spre propria moarte cât ai clipi din ochi. Eşarfa se desprinde în timpul căderii şi este aruncată de curenţii de aer într-un tufiş. Probabil că nici nu observă acest lucru.

Domnul Brown îşi ridică paharul.

— Ei bine, inspectore, acum poţi să mă lămureşti.

Inspectorul Wild i-a zâmbit amar prietenului său.

— Ce pot spune? Se pare că ai reuşit să scoţi multe informaţii din munca ta de ghicitor, dar ai dreptate sută la sută. Soţia bărbatului cu barca a fost martoră fix la scena descrisă de tine. Gordon Foyle este nevinovat, în sensul cel mai neplăcut al expresiei.

— Sunt de acord, din păcate. Păi, şi? O să fie eliberat?

Inspectorul a dat din cap.

— Cel mai probabil. Deşi mă îndoiesc că fiica doamnei Allen va mai dori să-l vadă.

Domnul Brown a dat din cap, plin de compasiune, iar gestul părea făcut de o marionetă, cu faţa domnului Brown mişcându-se în direcţia imprimată, prinsă cu sfori de craniul lui.

— Biata fată, mai întâi mama ei moare, iar apoi află că bărbatul pe care îl iubeşte a privit totul şi nu a întins un deget măcar.

Cuvintele ei i-au venit în minte: *Nu ştiu ce mă fac dacă îl spânzură.* Şi zâmbi în faţa ironiei sorţii; întrebarea mai dificilă era ce va face când va afla că nu va fi spânzurat.

— Moartea este mereu o afacere murdară, a spus inspectorul Wild. Insă datoria noastră este faţă de lege şi nimic în plus.

Cei doi bărbaţi şi-au ridicat paharele în cinstea unui toast amar, apoi au dispărut iarăşi în îmbrăţişarea fotoliilor lor.“

Grant pufni.

— Foarte inteligent din partea ta. Insă nu dovedeşte nimic. Mare parte din poveste a rămas neschimbată. Eşti surprinsă că nu am observat diferenţa?

— Abia te întâlnisem, a spus Julia. Nu căutam vreo dovadă că minţi. Speram să-mi demonstrezi că mă înşelam.

— Prin urmare, recunoşti că nu e nimic de netăgăduit!

— Nu, bineînţeles că nu. Dar nu m-am oprit acolo.

Grant rupse ramura în două.

— Deci mai ai?

Julia a aprobat.

— Primul test era prea subtil, nu ar fi dovedit nimic. Insă nici nu am dat deoparte dubiile pe care le aveam. Ştiam cu certitudine că trebuie să te mai testez, iar pentru asta aveam să folosesc povestea următoare.

Grant scoase un geamăt, părând agasat de întregul proces. Insă nici nu-şi putea disimula interesul faţă de discuţie.

— Cea plină de cruzime, cu cei doi detectivi şi cadavrul din cadă?

— Cea pe care ai găsit-o lipsită de orice calitate. îmi pare rău pentru asta. Am stat toată după-amiaza şi am rescris-o aproape complet.

— Ce ai făcut?

— Adu-ţi aminte că acţiunea se desfăşoară într-un loc numit Colchester Gardens, într-o casă albă, terasată, în care locuiesc Alice Cavendish şi familia ei, bucătăreasa şi menajera. Un bărbat în costum albastru este văzut în faţa casei într-o dimineaţă vorbindu-i

surorii ei mai mici. Alice face o baie în acea după-amiază, iar cineva intră pe furiş în casă şi o îneacă în cadă.

— Apoi apar cei doi detectivi pentru a face investigaţii.

— Laurie şi Bulmer, cu metodele lor brutale. Ii

interoghează pe menajeră, pe mamă şi pe tată, apoi pe un tânăr pe nume Richard Parker, iar în cele din urmă pe bărbatul îmbrăcat în costum albastru. Toţi au alibiuri, cu excepţia sărmanului străin cu costum albastru. Bulmer îl torturează până când acesta mărturiseşte, apoi se spânzură.

— Un final fericit, circular.

— Şi tot la final aflăm că inspectorul Laurie este el însuşi criminalul. Sărmanul bărbat a fost acuzat pe nedrept, i-a fost înscenat totul.

— Iar finalul acesta ţi se datorează ţie?

Julia s-a întins uşor în faţă, parcă pentru o scurtă reverenţă.

— Da, aşa este.

— Atunci, care este adevăratul final?

„Sergentul Bulmer a fumat o ţigară, apoi s-a dus înapoi în celulă. De data aceasta avea la el o lamă de ras. Michael Percy Cristopher zăcea pe podeaua ce semăna cu o băltoacă, respira pe gură. Mustăcioara lui era îmbibată cu sânge. Bulmer se aplecă peste el.

In acel moment, s-a oprit curentul, iar becurile din încăpere s-au stins.

Bulmer îngheţă, iar degetul mare era presat de spatele rece al lamei de ras.

— Iar a picat curentul, a mormăit către partenerul său, care aştepta în afara celulei; acea parte a clădirii mereu avea probleme cu electricitatea. A aşteptat preţ de un minut, însă lumina nu a revenit.

Bulmer se simţea singur în bezna din celulă; umbra de la picioarele sale nu se mai mişca, încetase să mai trăiască. Apoi, umbra îi vorbi cu o voce slabă:

— Vă rog, sunt gata să vorbesc.

— Eşti gata să mărturiseşti?

Se auzi un scâncet, iar capul umbrei se mişca.

— Nu eu am ucis-o. Nu eu sunt vinovatul. Sunt şi eu un detectiv, ca şi voi.

Bulmer oftă. Nu avea dispoziţia să asculte ce bălmăjea umbra, dar ce altceva putea face ca să-şi omoare timpul?

— Nu eşti de la poliţie.

— Nu, sunt detectiv particular.

— Pe cartea de vizită scrie că eşti *agent de teatru.*

— Asta e acoperirea mea. Clienţii mei preferă să fiu discret în activitatea mea.

Bulmer era iritat şi scoase un mârâit.

— Hai, zi, care e şpilul?

L-a simţit pe bărbat ridicându-se în genunchi.

— Sunt cunoscut pentru abilitatea de a crea situaţii propice şantajului. In teatru, sunt multe astfel de situaţii. Dacă întrebi unde trebuie şi pe cine trebuie, numele meu va fi pe buzele tuturor. Intr-o zi, m-am trezit că sunt vizitat de doi bărbaţi. Numele lor sunt Richard Parker şi Andrew Sullivan. Alice Cavendish îi şantaja pe amândoi.

Partida amoroasă şi prima iubire, din copilărie.

— De ce? a întrebat Bulmer.

A vorbit fără să se uite în jos. Dacă ar fi revenit lumina, l-ar fi pus la zid pe bărbatul ce stătea în genunchi.

— Cu ce îi avea la mână?

— Voia ca Parker să se însoare cu ea. Se întâlniseră o singură dată. Era beat şi îi povestise cu lux de amănunte despre perioada în care fusese în război. Plecase în Franţa cu un văr de-al lui; şi se asigurase că doar unul dintre ei se întoarce viu. Ei bine, Alice era genul de tânără care l-ar fi făcut pe orice bărbat să-şi deschidă sufletul după un pahar sau mai multe. Aşa că Parker i-a mărturisit tot, iar a doua zi Alice i-a poruncit să o ceară în căsătorie. Pentru ea, el era o partidă bună, dar el nu considera că ea era o partidă bună.

— Iar Sullivan?

— Cândva au fost apropiaţi. L-a prins într-o postură compromiţătoare. Să zicem că e un bărbat cu un gust aparte pentru neobişnuit. In cazul lui, era interesată doar de bani.

— Nu cred un cuvânt din ce-mi zici.

— Era genul ăla de femeie. Emancipată, care se considera îndreptăţită să ceară orice. Vezi oameni de felul ăsta în teatru la fiecare pas.

— Şi cum se ştiu Sullivan şi Parker? Sunt prieteni ei doi?

Bulmer se întreba de ce inspectorul Laurie nu intervenea. Sigur asculta şi el, la adăpostul întunericului.

— Nu chiar. Alice a devenit neatentă. Ii lăsau mesajele în parcul din faţa casei ei, într-unul dintre copacii de acolo.

Locul în care Bulmer găsise scrisoarea de la Richard Parker.

— Dar Alice folosise acelaşi loc şi pentru unul, şi pentru celălalt. Intr-o zi, au dat unul peste celălalt şi au început să discute. Aşa au pus la cale tot planul.

— Ce au făcut?

— Au venit la mine să-mi ceară ajutorul. Modul în care poţi rezolva un caz de şantaj este să îl şantajezi pe şantajist, asta le-am spus. Dacă poţi afla punctul lui sensibil, e suficient, de regulă. Aşa că am început să sap; am întrebat în jur. S-a dovedit că erau şi alte victime. Menajera, de exemplu.

— Elise?

Bulmer nu putea vedea dacă bărbatul dă din cap că da sau ba, însă a presupus că da.

— Furase nişte bijuterii de la mama lui Alice. Alice a aflat şi a ameninţat că o concediază. In cazul acela nici nu a cerut ceva în schimb, ci doar îi plăcea să deţină controlul, să fie la putere. Tatăl la fel.

— Tatăl lui Alice?

— Tatăl vitreg, de fapt. Elise mi-a spus totul. 11 amenințase că îi va spune mamei despre avansurile pe care acesta i le făcuse dacă nu îi va face pe plac.

— Tatăl vitreg? Bulmer oftă din nou. Şi apoi ce s-a întâmplat?

— I-am acceptat pe toţi patru în calitate de clienţi. Şi am aranjat ca locul de întâlnire să fie casa lui Alice. Ea nu ştia ce urma să se întâmple, desigur. Insă era doar o copilă răsfăţată, care prea credea că e îndreptăţită să facă şi să ceară orice îi trece prin cap. Am crezut că dacă o vor confrunta toţi patru, o să cedeze. I-am adus pe cei doi bărbaţi în piaţă, l-am trimis pe Andrew Sullivan să-l aducă pe tatăl vitreg de la birou şi am aşteptat ca bucătăreasa să plece. Apoi am bătut la uşă. A răspuns Elise. Era împreună cu logodnicul ei, bărbatul care deţine aprozarul. Elise mi-a spus că Alice tocmai făcea baie. Am crezut că a dat norocul peste mine. Ar pune-o într-o poziţie şi mai vulnerabilă. Aşa că i-am trimis pe toţi în casă. Toate cinci persoanele vătămate. Au mers la etaj să o înfrunte.

Vocea i-a amuţit.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat apoi.

Luminile au pâlpâit puţin; Bulmer îl văzu pe Laurie în afara celulei, cu mâinile în jurul barelor, pe buze cu rânjetu-i caracteristic. Bulmer nu s-a obosit să îl privească pe bărbatul în costum albastru înainte să se lase din nou întunericul peste tot.

— Deci eşti complice?

— Nu ştiam că intenţionau să o ucidă. Doar le-am zis să discute cu ea.

Bulmer s-a gândit la alibiurile pe care fiecare le oferise; părea că le vede dintr-un alt unghi şi că fiecare era fals, ca decorul de pe scena teatrului. In cazul lui Elise, alibiul ei fusese logodnicul. Insă şi el era implicat.

In cazul lui Cavendish şi Richard Parker, păruse, după cum le erau mâinile, că nu ar fi putut comite crima. Dar, cu ajutorul dat de celelalte trei persoane, nu ar fi avut nicio problemă să o ucidă. Şi de ce mama lui Alice nu le-a spus că domnul Cavendish era tatăl vitreg al fetei? Andrew Sullivan spusese că a fost plecat din ţară, dar nu au verificat; trebuia doar să stea ascuns, împreună cu mama lui, într-un hotel din Londra câteva săptămâni.

— Au ţinut-o sub apă deci? Toţi?

In mintea înceţoşată a lui Bulmer se făcuse lumină. Acesta vorbi iarăşi.

— Dacă ai fi ştiut că urmau să o omoare, nu ai fi lăsat cartea de vizită la locul crimei.

Deducţia, arta supremă a detectivului; Bulmer reuşise în sfârşit să înţeleagă arta.

In întunericul ce-i înconjura, rânji.

— Da, da.

Vocea se auzi direct de sub el şi Bulmer simţi cum nişte mâini îi cuprind gleznele. Un obraz cald, rugător se mişca pe pantalonii săi, parcă pentru a-1 convinge.

— Vă rog să mă credeţi.

Lumina a revenit, mai puternică decât înainte. Odată cu ea, în încăpere se lăsă o linişte de mormânt. Laurie reuşise să intre în celulă fără să fie auzit; stătea la câţiva paşi de Bulmer, având pe chip o privire dispreţuitoare la adresa suferindului de pe jos. Bulmer l-a împins cu piciorul şi s-a întors către partenerul său.

— Ai auzit tot ce a zis?

Laurie a dat din cap.

— Faptele expuse au sens.

— Ce facem, în acest caz? a întrebat Bulmer. Ii arestăm pe toţi cinci?

— Nu avem nicio dovadă, a spus Laurie. Mărturia unui singur om, a acestui om, nu va fi admisă în sala de judecată. Nu dacă-i acuzăm pe toţi cinci.

— Şi, atunci, ce facem?

— Avem suficiente dovezi împotriva domnului Cristopher, aici de faţă. Este în interesul tuturor să închidem cazul cât mai repede cu putinţă. Mă înţelegi?

— Da, a spus Bulmer. A oftat adânc şi l-a ridicat în picioare pe Michael Cristopher ţinându-1 de subţiori.

— Foarte bine, a spus Laurie. Să te asiguri că o să pară că s-a sinucis.

Bărbatul în costum albastru a început să urle din rărunchi. Bulmer a înfipt un deget înmănuşat în una din nări şi i-a ţinut gura închisă cu degetul mare.

— Taci, i-a zis.

Laurie s-a întors. L-a atins, pentru ultima oară pe ziua aceea, pe umăr pe partenerul său.

— Să ştii că nici el nu e inocent. El e cel care a pus totul la cale.

Bulmer a mârâit, apoi a făcut franjuri sacoul bărbatului şi i-a legat una dintre mâneci în jurul gâtului său lung.

— Iar prostul naibii a mai şi mărturisit că asta a făcut.“

Grant avea discursul deja pregătit.

— Cred că mi-am scos povestea asta din minte cu totul.

Julia nu l-a contrazis.

— Povestea în care suspecţii se dovedesc a fi, cu toţii, criminali.

— înţeleg ce faci, zise Grant. E la fel ca şi în cazul celei de-a patra poveşti?

— Da, a spus ea. Cea cu incendiul şi petrecerea la care participă numai actori. Desigur, iniţial, povestea a fost complet altceva.

Grant păru învins.

— Ai modificat-o şi pe aceea?

— A trebuit să fiu atentă. Am pus la cale un plan, în care să schimb finalul fiecărei poveşti, dar tot aveam mâinile legate de anumite reguli. La urma urmei, poveştile sunt un derivat al teoriei matematice. Nu puteam face modificări decât într-un fel care să fie în concordanţă cu principiile matematice enunţate. Altfel, întregul demers ar fi fost depistat imediat.

— A trebuit să respecţi regulile, astfel încât să mă auto-incriminez.

— A trebuit să te fac să vorbeşti. Astfel că nu am avut niciodată în minte să creez un final de la zero. Aşa că am schimbat între ele finalurile poveştilor trei şi patru.

Grant nu putea să-şi ascundă încântarea.

— Este foarte ingenios. Păi, şi a patra poveste?

— Iniţial, a avut sfârşitul pe care l-am dat poveştii numărul trei. începe cu o petrecere într-un restaurant. Un magazin universal din apropiere ia foc. Helen Garrick este rugată să păzească locul crimei până când vine poliţia. Examinează cadavrul: gazda a fost bătută cu un ciocan până a murit.

— Intr-o baie, încuiată pe dinăuntru.

— Ceilalţi invitaţi sunt cu toţii actori. Fiecare îi spune lui Helen propria versiune, altminteri fabuloasă, până când totul devine haotic, scena crimei fiind contaminată dinadins. Timpul trece, însă poliţia nu-şi face apariţia. Suspecţii devin tot mai agitaţi.

— Iar cititorul meticulos şi atent va fi observat că, dacă Helen era la parter în momentul în care crima era comisă, şi ea ar trebui să fie considerată suspectă?

— Iar acela este finalul pe care l-am dat poveştii anterioare: detectivul e făptaşul.

„Helen a întrerupt festivitatea aruncând o sticlă de vin pe jos. A căzut, s-a auzit un pocnet puternic, lăsând în urmă cioburi de sticlă şi o pată sângerie, asemănătoare

cu cea din baie.

— îmi pare rău, a spus. Dar am stat şi v-am ascultat teoriile toată seara. Nu mai vreau să aud nimic.

Dacă se mai îndoia cineva de intenţia pe care o avusese gestul ei, paharul de vin pe care îl împinse peste marginea mesei cu vârful degetelor lămuri definitiv situaţia. Stătea pe o insulă de sticlă spartă.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă. James s-a apropiat de ea şi i-a întins mâna. Eu sunt James.

— Mă cheamă Helen. Se presupune că eu sunt la conducere.

— Ignor-o, a spus Griff. E beată. E prietenă cu şeful de sală, cred.

— Păi, de ce nu? a întrebat Helen. Afară e sfârşitul lumii. Cine nu ar vrea să bea, în atare situaţie?

— In sfârşit, a exclamat Scarlett, luându-şi haina din cuierul din spatele uşii. Cred că avem voie să plecăm.

— Nu aş face-o, dac-aş fi în locul tău. Helen a lovit cu piciorul nişte cioburi ce au zburat înspre uşă, ca un copil ce se joacă într-o băltoacă. O să rataţi toată distracţia.

Andrew Carter s-a aşezat în faţa surorii sale, Vanessa.

— Ce pui la cale? Ai luat-o razna?!

Griff se uită atent la pupilele lui Helen.

— Eşti beată, a spus el. Ar trebui să te întinzi puţin.

— Dar nu vreţi să-mi auziţi confesiunea?

Helen s-a ridicat, apoi s-a suit cu picioarele pe scaun.

— Au trecut câteva ore bune de când staţi blocaţi în aceeaşi încăpere cu mine şi niciunul dintre voi nu s-a gândit să mă întrebe de ce am venit în acest restaurant singură, deşi stau la mai bine de treizeci de kilometri depărtare. Nimeni nu m-a întrebat de ce m-am oferit voluntar să păzesc scena crimei, deşi ultimul tren spre casă este în câteva ore. Nu vi s-a părut măcar puţin suspect?

Cei şase s-au privit fără niciun fel de expresie.

— Nu v-a trecut prin cap că poate eu sunt cea care l-a ucis? Măcar puţină recunoştinţă să-mi fi arătat.

Un sunet de şoc, emis de toate cele şase persoane simultan, a umplut camera. Din cauza şocului, cineva din capătul cercului a scăpat un pahar din mână. Soarele apunea, ferestrele erau aproape negre, din cauza fumului de afară, iar Helen vorbea unei audienţe formate din contururi înceţoşate mai degrabă decât din fiinţe.

— Ultima oră mi-am petrecut-o căutând un mod de a explica crima. Ceva care să-i distragă atenţia managerului restaurantului de la mine.

Se gândea la câini-demoni, figuri cocoţate pe acoperişuri, conspiraţii mari; niciuna dintre ele nu părea suficient de bună.

— Aşa că v-am ascultat cu răbdare pe fiecare dintre voi şi ce aveaţi de spus. A fost ca o după-amiază la şcoală cu elevii. Poveşti despre afemeiatul de Harry, despre cum cineva a fost plătită să se dea drept mireasa lui. Ei bine, nu mai pot răbda, nu mai pot.

— Deci tu l-ai ucis? a spus Vanessa. Dar de ce? Cine eşti?

Helen a luat loc şi şi-a sprijinit capul de mâini. De ce nu a salvat acest moment pentru o discuţie comodă cu comisarul, în timp ce bea o ceaşcă de ceai? Insă era prea beată ca să mai poată tăcea.

— Ah, eu-s Helen. Helen Rhonda Garrick. Una dintre femeile lui Harry, ca şi voi, celelalte. Aflasem de la cineva că dă o petrecere. Nu voia să vin, bineînţeles. Aşa că am rezervat o masă jos. Am venit aici când îmi aduceau felul doi şi v-am văzut pe toţi privind afară pe fereastră. A fost noroc pur. Harry nu era cu voi. Apoi am auzit apa la baie şi l-am văzut ieşind de acolo. A bărbaţilor, desigur, situată pe hol. Nu era încântat să mă vadă, dar l-am

urmărit în cameră şi l-am împins în baia femeilor, fără ca vreunul dintre voi să se întoarcă. I-am spus că vreau să vorbesc cu el între patru ochi. Ei bine, vă puteţi imagina ce s-a întâmplat pe urmă.

— Spune-ne, a rugat-o James, care nu văzuse în ce hal arăta cadavrul şi care era totodată captivat de povestea lui Helen.

Aceasta a roşit.

— Mi-am scăpat poşeta pe jos. Harry, ca un gentleman ce era, s-a aplecat să mi-o dea. Am scos ciocanul din mânecă şi l-am lovit în moalele capului. O singură lovitură şi a căzut ca un cub de gheaţă de pe tavă. A fost incredibil de satisfăcător, aşa m-am simţit lovindu-1 prima oară. După încă şase sau şapte lovituri, capul îi era terci.

Vanessa a leşinat în braţele fratelui ei. Scarlett s-a întors spre Griff şi a ridicat din sprâncene, mirată. Wendy a păşit în faţă.

— Ştiam că tu ai fost! Femeia de care Harry voia să se descotorosească. Din cauza ta m-a chemat Harry aici.

— Da, chiar aşa s-ar părea. Nu i-a mers însă, nu? Zgomotul scos de văpaia de afară şi agitaţia oamenilor mi-au acoperit zgomotele scoase în timp ce-1 omoram pe Harry. Apoi, am spart geamul şi am mutat cioburile de sticlă în baie. M-am căţărat afară prin ramă şi m-am zgâriat pe coapsă într-un ciob, apoi am mers peste acoperiş şi am coborât pe scara de incendiu, lăsând uşa de la baie încuiată în urma mea. Apoi, am mers înapoi în restaurant şi m-am aşezat la masă, la fix înainte de felul doi.

Scarlett părea neimpresionată.

— De ce ne spui toate astea?

Helen şi-a cufundat capul în palme.

— Fiindcă vreau să mărturisesc. Am crezut că pot scăpa basma curată, însă nu pot. Vinovăţia, sentimentul mă macină, e prea mult.

A închis ochii şi le-a văzut pe călugăriţe stând într-un cerc în jurul ei, având toate aceeaşi privire dojenitoare.

— Nu din cauza lui Harry însă, vă daţi seama. Nu îmi pare rău pentru asta. Merita să moară pentru halul în care s-a purtat cu mine.

— Nu fi absurdă, a spus Griff, iar Andrew, la fel, a dat din cap dezaprobator.

Insă femeile din grupul de invitaţi s-au privit în ochi.

Wendy vorbi în numele lor.

— Atunci, de ce te simţi vinovată?

Helen plângea; simţea maşinăria judecăţii care o crescuse în sfârşit copleşind-o.

— Aveam nevoie de o diversiune. Ceva ca să le distrag atenţia tuturor cât timp eu îl omoram.

A tras aer adânc în piept.

— Eu sunt cea care a pornit incendiul din magazinul de peste drum.

In acel moment al mărturiei ei s-a auzit o bufnitură puternică în uşă. S-a deschis. Capul managerului s-a ivit de după uşă având un rânjet pe faţa de diavol.

— îmi pare rău să vă deranjez, dar ni s-a spus că trebuie să evacuăm clădirea imediat.

Apoi, a dispărut la parter; Helen s-a întors ca să îşi înfrunte spectatorii. Toţi se holbau la ea, prea şocaţi ca să poată vorbi. James a fost cel care a rupt tăcerea.

— Ei bine, ce zi ciudată, ciudată. Eşti nebună, a zis acesta luându-şi geaca şi ieşind.

Vanessa plângea crunt, sprijinită de fratele ei. Griff şi Scarlett erau într-o profundă stare de şoc. Niciunul dintre ei nu i-a vorbit lui Helen în timp ce ieşeau din cameră, unul în faţa celuilalt.

— Să ştii că a fost cu adevărat un bărbat odios, i-a spus lui Wendy, ultima care a dat să iasă din încăpere. Măcar am avut intenţii bune.

Wendy a plecat, iar Helen s-a trezit singură.

Mâinile îi tremurau din cauza alcoolului şi adrenalinei. Atmosfera din restaurantul gol era una stranie, aşa o resimţea Helen în timp ce cobora scările ca să iasă. S-a servit dintr-un pahar de vin pe jumătate gol. *Curaj,* îşi spuse ea în gând. Apoi, a mers de-a lungul străzii şi a intrat în clădirea cuprinsă de flăcări.

Simţi cum căldură lui o purifica."

— Povestea numărul patru mi-a dat mult de furcă. în prima după-amiază, în timp ce dormeai, scriam cât de repede puteam. Şi din nou după ce am luat cina.

Grant îşi miji ochii, bănuitor.

— Deci mai e?

— Ţi-am mai dat o şansă, încă una, ca să-ţi demonstrezi inocenţa cu a cincea poveste. Am rescris sfârşitul poveştii ieri, înainte de prânz, sub bătaia Soarelui, până mi-am ars dosul palmelor.

— Ce ai schimbat de data asta?

— Povestirea are drept personaje doi soţi ce explorează o insulă, unde descoperă că toţi locuitorii au murit.

— Charles şi Sarah. îmi amintesc.

— Pe insulă erau zece persoane, cu tot cu servitori. Au fost toţi invitaţi, din motive diferite, de către un bărbat misterios pe nume Unwin. Dar, când au ajuns, Unwin nu era nicăieri de găsit. Subiectul poveştii este acela că toţi suspecţii sunt victime, deci a fost uşor să schimb ucigaşul de la o victimă la o alta. Aşa am sfârşit cu Stubbs drept vinovat.

Grant a închis ochii.

— Dar, iniţial, altul era vinovatul?

„Au revenit la parter, în salonul acoperit de cenuşă şi bucăţi de lemn.

— Cronologia faptelor e uşor de stabilit, a spus Sarah. Dar trebuie să fim precişi, iar restul elementelor se vor

ordona logic. Prima zi este pentru sosiri, apoi au loc acuzaţiile în timpul cinei şi prima moarte, femeia care şi-a înghiţit dintele furculiţei. Mă gândesc că se duc în camerele lor, prea speriaţi ca să mai petreacă restul serii stând de vorbă cu ceilalţi, nişte străini cu toţii.

— Şocul poate fi epuizant, a spus Charles.

— între timp, doi dintre oaspeţi se otrăvesc cu lumânările. Restul de cinci musafiri se trezesc a doua zi de dimineaţă şi coboară aici. Servitorii lipsesc, la fel şi ceilalţi doi oaspeţi. Cercetează camerele şi apoi insula, descoperind cele patru cadavre. Atunci probabil că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Jumătate dintre

cei chemaţi fuseseră găsiţi morţi deja. Dar apoi nu mai dau peste nimeni altcineva pe insulă, aşa că ştiu că unul dintre ei cinci pune ceva la cale. In loc să se protejeze stând împreună, adună provizii şi se încuie în camerele lor. Mă urmăreşti?

Charles a dat din cap entuziast.

— La un moment dat, cele două femei părăsesc camerele şi îşi mută stocul de provizii în camera de studiu de lângă. Insă de ce? Asta nu îmi este tocmai clar, încă. In acelaşi timp, un bărbat este fiert în cada în care face baie, iar un altul sângerează de moarte înlăuntrul patului său. Ambii bărbaţi sunt în spatele uşilor încuiate. Bărbatul de pe iarba de afară este singura persoană în viaţă în momentul acesta.

— Atunci, cum mor cele două femei?

Sarah merge la policioară şi scoate o cărămidă ieşită.

— Când cărămida este împinsă în perete deschide o trapă din capătul hornului, lăsând fumul să intre, printr-o gaură, în camera vecină. Uşa de la camera aceea nu are încuietoare, însă se încuie dacă geamul este deschis.

— Iar geamul este prea mic pentru a ieşi pe acolo. Deci, dacă cineva este asfixiat de fum, singura cale de

scăpare este să închidă geamul? Este îngrozitor. Bărbatul de afară este ucigaşul? Este singura persoană rămasă.

Charles a clătinat din cap la gândul grozăviei petrecute.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Sarah se aşează pe unul dintre fotoliile tapiţate şi începu să îşi preseze fruntea pentru a-şi induce o stare de concentrare, de data asta cu podul palmei. Charles se holba la ea, uşor dezgustat de gestul ei.

— Nu, a spus ea, nu era el ucigaşul. Moartea lui este cel mai greu de elucidat. Dar asta fiindcă nu prea mai e nimic din mecanismul ce l-a ucis. I-am găsit trupul neînsufleţit lângă docul unde bărcile sunt legate. Cum convingi un om gata să plece cu barca să-şi pună un laţ în jurul gâtului?

Charles nu avea niciun răspuns.

— Dându-i o vestă de salvare ce are un laţ în interior. Tot ce trebuie este un carton şi un material textil ieftin. Vine peste cap, apoi laţul este înfăşurat în jurul gâtului, iar greutatea este dispersată.

— Atunci, dacă nu el e ucigaşul, cine e?

— Dacă unul dintre cei zece a fost ucigaşul, trebuie să se fi sinucis apoi. Moartea cui dintre cei zece seamănă cu un suicid?

Charles ridică din umeri.

— Stubbs, bănuiesc.

— Şi, cu siguranţă, complexitatea crimelor ar fi impus prezenţa unei alte persoane, un complice. Cine să fi avut complice?

Gaspes exclamă cu respiraţia tăiată.

— Vrei să spui că Stubbs şi soţia lui?

— Aproape, dar nu întocmai. Stubbs ar fi fost persoana potrivită pentru rolul criminalului, numai că nu ar fi avut niciodată suficienţi bani pentru a duce la capăt

asemenea fapte.

— Atunci, cine?

— Cine altcineva? Când motivul crimei este îndeplinirea unor sentinţe, caută persoana capabilă să judece cel mai mult. Bătrâna, doamna Tranter. Ea e cea care i-a ucis pe toţi, cu ajutorul însoţitoarei ei, Sophia.

Charles a scuturat din cap, năucit de uimire.

— Dar cum?

— Nu-mi voi ierta faptul că mi-a scăpat, a spus Sarah. Singurul lucru pentru care nu părea să existe o explicaţie. De ce să fi părăsit camerele în care se simţeau în siguranţă pentru un amărât de birou?

— Nu ştiu.

— Nu, nu are logică. Numai dacă nu cumva ştiau că va fi sigur să se plimbe prin casă. Iar apoi, după ce va fi trecut ceva timp, au mers în camera respectivă ca să moară acolo.

— Dar nu te poţi ucide inhalând fum.

— Nu. Şi nu aşa au murit. Trebuie să fi luat ceva după ce se termina cu şirul de omoruri. Arsenic sau ceva similar. Au făcut focul şi s-au întins în camera aceea, unde fumul avea să mascheze mirosul, astfel luând secretul cu ele în mormânt.

— Dar ce motiv să fi avut?

Sarah se gândi la întrebarea lui Charles.

— Cred că doamna Tranter era pe moarte. Noaptea cineva tuşea mult. Şi am găsit o batistă sub poşeta ei, pe masă. Era plină de pete de sânge. Dacă a decis să mai ia şi pe alţii împreună cu ea în lumea de dincolo? Oameni vinovaţi de crime rămase nepedepsite? Trebuie să o fi convins pe însoţitoarea ei să o ajute, sau să o fi obligat cumva; însă numai cineva căruia îi place bârfa ar putea şti atâtea secrete. Era o femeie religioasă şi austeră. Ţi-aminteşti Biblia pe care am găsit-o lângă trupurile lor? Lângă ea era un flacon cu pastile. Dacă şi-a considerat

misiunea drept una justiţiară sau vindicativă, asta nu pot spune.

Charles era aproape amuţit de şoc.

— Nu pot să cred. Să fie o femeie în stare de atât de mult rău? Sarah îl privi cu ochi compătimitori.

— Este o lecţie pe care, într-o zi, va trebui să o înveţi, Charles."

— Apoi am procedat la fel şi cu povestea numărul şase, a spus Julia. E cea pe care am citit-o aseară, unde matroana unei case este sufocată în patul ei pentru nişte diamante. Trăsătura structurală a poveştii respective este că aproape jumătate dintre suspecţi sunt şi ucigaşi.

— Da, a spus Grant. Pot să îmi dau seama unde duce discuţia.

— Structura este cea iniţială, însă am schimbat jumătăţile de suspecţi.

Grant a râs, un râs care ascundea o stare de disperare.

— E o muncă foarte fină, într-adevăr. Ţi-am spus că finalul era, de facto, arbitrar. Apoi ai pus ce am zis în practică.

— In acea poveste, o tânără pe nume Lily Mortimer vizitează un anume doctor Lamb. Speră să rezolve uciderea bunicii ei, crimă ce a avut loc cu şase ani în urmă. Cei doi discută despre ce îşi amintesc din incident. Sunt nouă suspecţi, fiecare cu propriul alibi. Lily, care era un copil pe vremea aceea, se juca cu vărul ei, William. Sora ei, Violet, dormea pe canapea. Unchiul Matthew se ducea la gară pentru a se întâlni cu sora victimei, Dorothea. Ceilalţi suspecţi sunt doctorul Lamb, soţia lui Matthew, Lauren,

grădinarul, Raymond, şi un localnic îndrăgostit de Violet, pe nume Ben.

— Iar doctorul, amanta lui, William şi Ben s-au dovedit a fi ucigaşii. Insă finalul real este fix opus?

„Doctorul Lamb privea apusul prin două lentile dreptunghiulare. Privea afară pe geam, prin lentilele ochelarilor. Scrisese numele ei şi nimic altceva. «Dragă Lily.»

Tristeţea îi consumase fiinţa. Simţea că, scriind scrisoarea, ar fi distrus ceva dinlăuntrul fiinţei ei.

Dar adevărul trebuia spus.

— «Acum cinci ani ai venit la mine cu întrebări privind moartea bunicii tale. Nu ţi-am spus atunci tot ce ştiam, iar motivele vor fi imediat expuse pe larg. întâlnirea cu tine m-a impresionat şi sper că anii pe care i-ai trăit apoi, i-ai trăit cu rost. Dorothea cu certitudine ar fi fost mândră de tine.»

Amâna momentul revelării, iar el ştia asta.

— «In cadrul întâlnirii noastre, m-ai făcut să mărturisesc unul dintre păcatele mele cele mai mari, aventura mea cu mătuşa ta, Lauren. Insă trebuie să-ţi povestesc despre o perioadă, cu cinci ani mai devreme, când eu însumi am jucat rolul celui ce ascultă confesiunea cuiva.»

Se plimba în apropierea monumentului în cinstea eroilor că- zuţi într-o zi de toamnă, când se auzi strigat de Violet Mortimer.

— Doctore Lamb, vă duceţi undeva?

Se oprise şi se întoarse către ea.

— Violet, ce ai păţit? Arăţi de parcă nu ai dormit deloc.

Tânăra izbucni în plâns.

— E Agnes, a spus ea. Trebuie să spun cuiva. Trebuie să spun cuiva totul. O, doctore Lamb, trebuie să mărturisesc.

— «Deci, înţelegi, a scris doctorul, Violet mi-a spus

adevărul despre toată situaţia. Şi asta face atât de dureros actul scrierii acestei scrisori, Lily. Propria ta familie a fost cea care a ucis-o pe

bunica ta. Propria ta familie a sufocat-o. A strivit-o, mai degrabă, ca pe o insectă, în patul ei.»

Totul a început cu Dorothea şi Matthew.

Prima oară când Dorothea o vizitase pe sora ei după atacul cerebral, îl luase pe nepotul ei deoparte şi i-a spus despre diamante.

— Am ştiut eu, am ştiut eu că încă le are, însă nu vrea să-mi spună unde le ţine. Dacă moare şi ia secretul cu ea în mormânt?

Matthew era şocat de gândul că o aşa avere putea să se ducă pe apa Sâmbetei.

— Nu-ţi face griji, tuşico. O convingem noi. Sunt moştenirea mea, de drept.

A privit în sus şi a jurat tavanului.

— Casa asta nu e om, la urma urmei. Nu are niciun drept să le lase moştenire casei însăşi.

Insă încrederea lui era nefondată. Când Agnes a fost vizitată în ziua aceea de fiul şi sora ei, tava pe care era cina se mişca într-un mod iritant între ei, se simţea slăbită şi ameţită, iar discuţia despre diamante a enervat-o.

— Sunteţi ca şi nişte hoţi, a vorbit ea şoptit, scuipând laptele în pahar în semn de protest. încă nu am murit, să ştiţi. Şi vouă nu vă pasă decât de banii mei.

Matthew a luat-o pe Dorothea deoparte în ziua aceea.

— Ajută-mă să pun mâna pe diamantele alea, tuşică Dot. înainte să moară. Le împart cu tine, jumi-juma. Dar trebuie să pun mâna pe ele!

Dorothea zâmbea.

— Singura rugăminte este să ai grijă de mine când voi

fi mult prea bătrână.

— Bineînţeles.

Matthew îi prinse încheietura mâinii în mâna sa. Era cel mai apropiat gest de a bate palma ca să lege învoiala dintre ei.

Au încercat din nou câteva săptămâni mai târziu. Dorothea a venit în sat şi a pus un sedativ în mâna lui Matthew.

— Când ajungi să ai vârsta mea, doctorul îţi prescrie de toate.

Matthew puse sedativul în ceaiul lui Agnes şi petrecu seara respectivă cotrobăind în camera ei, fără succes însă.

— îmi pare rău, tuşico. Te-am dezamăgit.

— Data viitoare, a spus Dorothea. Trebuie să fie undeva.

Curând după aceea, au încercat a treia oară. Matthew s-a dus să se întâlnească cu mătuşa lui în gară. Dorothea l-a prins de mână în timp ce cobora din vagon.

— De data asta vom reuşi, a spus ea, iar un zâmbet i se aşternuse pe faţă, intuind că vor reuşi.

I-a spus planul în timp ce traversau câmpul.

— Violet mereu a fost preferata lui Agnes. Ii va spune ei unde ţine diamantele.

Matthew a dat din cap.

— S-ar putea să meargă.

Când au ajuns la casă, au găsit-o pe Violet dormind pe canapea. Dorothea a trezit-o şi i-a spus despre diamante şi ce are de făcut.

— Altfel, vor fi pierdute pe veci. O mică avere, luată de la familie şi dată nimănui.

încercările lui Matthew de a părea sincer nu prea au fost de folos, fiindcă dădea din cap în timp ce ochii îi străluceau, cu o semnificaţie opusă celei a cuvintelor

sale. Insă Violet înţelesese ce spuneau cei doi.

— Dar de ce trebuie să o fac eu?

— Fiindcă tu eşti singura în care are încredere.

Cu atât mai mult nu ar trebui să fiu eu cea care se duce la ea, gândi Violet.

— Vreau să discut situaţia cu Raymond.

— De ce, Dumnezeule, ai face asta?

Matthew era terifiat; nepoata lui şi grădinarul erau oricum mult prea intimi. Raymond era căsătorit. Un scandal în familie nu le-ar fi adus nimic bun niciunuia dintre ei.

— Nu îl priveşte în niciun chip. E doar grădinarul.

Violet insistă.

— E prietenul meu.

însă, aşa cum se dovedi apoi, Raymond a sfătuit-o pe Violet să facă precum îi cere unchiul ei.

— E şi moştenirea ta, a spus el. Ai dreptul la o parte din ea.

Aşadar, cei patru - Matthew, Dorothea, Violet şi Raymond - s-au adunat în faţa camerei lui Agnes, aproape de prânz. Violet privi pe rând cele trei chipuri, fiecare având mari aşteptări din partea ei.

Violet era îngrozită.

A intrat în cameră, singură. Agnes era trează. Bătrâna i-a zâmbit cald.

— Violet, scumpo, ce surpriză plăcută.

— Am venit să strâng după micul dejun.

Violet se aşeză pe marginea gatului şi luă tava.

— Şi vreau să te întreb ceva. In legătură cu diamantele pe care bunicul ţi le-a dat.

Imediat ce a spus cuvintele respective, Agnes a ţâşnit din pat şi a prins-o pe nepoată de încheietura mâinii. Tava cu micul dejun a căzut pe jos.

— Şi tu! a ţipat bătrâna, devenită isterică. Tu ai încercat să mă omori! Tu eşti cea care mi-a pus ceva în

ceai. Tu, şi Matthew, şi sora mea.

Violet a ţipat. Raymond a intrat în cameră, urmat de ceilalţi doi. A tras-o pe Agnes de pe Violet.

Agnes îi privi pe toţi patru.

— Voi toţi. Hoţi, nimic altceva! O să vă scot din testament.

S-a întors către Raymond.

— Iar tu, tu poţi să-ţi cauţi de muncă în altă parte, de acum!

Grădinarul a ridicat din umeri. A luat un cuţit de pe jos, unde căzuse de pe tavă, apoi s-a aplecat peste pat şi l-a ţinut în faţa ochilor lui Agnes.

— Unde sunt diamantele, hoaşcă bătrână? Mi s-a luat de modul în care mă tratezi!

Agnes scânci. A aşteptat ca ceilalţi să intervină şi să o ajute, însă nimeni nu s-a clintit. Apoi, a ridicat unul dintre degetele sfrijite şi l-a îndreptat spre geam.

— In tocul ferestrei, pe stânga.

Matthew a verificat locul indicat.

— Aici sunt, a spus el.

— Foarte bine, a spus Raymond, dându-se jos de pe pat.

Agnes s-a întors spre nepoata şi sora ei, care stăteau tăcute la marginea camerei.

— O să ardeţi în Iad pentru asta, amândouă!

Raymond a luat un morman de pături dintr-un dulap de lângă pat şi le-a aruncat peste bătrână.

— Haide, a spus el, nu o putem lăsa să trăiască.

Agnes a ţipat la auzul cuvintelor; Violet a rămas şocată. Trupul fragil al bunicii ei se zbătea sub pături. Raymond s-a pus peste păturile agitate de mişcările lui Agnes şi s-a lăsat cu toată greutatea pe umerii ei.

— Haideţi, a spus el. Cu toţii!

— Trebuie, a spus Matthew, nu avem alternativă acum.

Le-a împins pe cele două femei înspre pat, luându-le de mână. Cei trei s-au trântit peste şi şi-au închis ochii, apăsând ferm, până când, în cele din urmă, orice mişcare dedesubt a încetat şi nu se mai auzea niciun sunet.

Violet vorbi încet.

— Credeţi că e teafără?

Nimeni nu i-a răspuns.

— Uite, a spus Matthew.

A desfăcut săculeţul luat din locul indicat şi a vărsat conţinutul în palmă. Printre degete i-au căzut diamante.

— E o avere!

— «Şi, astfel, scria doctorul Lamb, pe măsură ce lumina din cameră scădea din ce în ce mai mult, nu părea că tot ce făcuseră ei se numea crimă; cel puţin, asta e ce mi-a spus Violet. Au împărţit diamantele pe din patru. Nu intenţionaseră să îl includă în plan şi pe Raymond, însă circumstanţele se schimbaseră. Dorothea s-a furişat afară din casă şi s-a întors după o oră, asigurându-se că e văzută de Lauren. Matthew a stat la parter, iar Violet s-a dus

înapoi pe canapea. Raymond s-a întors la strânsul frunzelor. Iar asta a fost tot. Dorothea era sigură că altcineva trebuie să fi ştiut despre diamante, aşa că ea însăşi a dat glas suspiciunilor, pentru a evita să fie ea suspectată. Restul a fost numai joc de scenă. Bineînţeles, Violet nu mai putea să ţină secretul prea mult, iar ulterior a fost măcinată de vină. Nu mai putea să îl privească pe Raymond, cu atât mai puţin să-i fie prietenă. Aşa că a venit şi mi-a mărturisit totul. Cred că s-a măritat cu Ben ca un soi de penitenţă; mereu avusese o obsesie pentru ea Ben, mereu urmărind-o cu binoclul. Raymond a fost profund rănit şi s-a mutat departe. Apoi, a încercat să vândă partea lui de bijuterii într-o mahala repugnantă; a fost înjunghiat şi a murit pe urmă. Dorothea a murit

înainte să primească o părticică măcar din avere. Matthew era încântat să moştenească proprietatea şi s-a întors la o viaţă liniştită. Nu ştiu ce a făcut cu diamantele. E adevărat, deci, că să ucizi nu aduce foloase. Avem cu toţii ceva de învăţat din asta.

Doctorul Lamb îşi masa mâna; scrisese patru pagini deja. Voia să scrie totul înainte de lăsarea întunericului. A luat stiloul în mână.

— Lily, mă doare să îţi spun acest adevăr absolut revoltător.

A oftat, întrebându-se dacă într-adevăr îl durea. Pe jumătate mort el însuşi, încă se lupta să vorbească deschis, onest.

— Te-am protejat atâta timp. Cu toţii te-am protejat. Şi Lauren ştia, desigur. I-am spus totul. Iar Violet i-a mărturisit totul lui Ben. Dar am decis cu toţii că te-ar lovi prea tare să afli. De aceea am ţinut poliţia departe de caz. Până şi micul William şi-a dat seama, când a găsit acel inel cu diamant într-unul din buzunarele lui Matthew; poate că ţi-ar fi spus adevărul dacă nu l-ar fi luat Raymond cu el. Ei bine, eşti suficient de în vârstă acum ca să poţi decide pentru tine. Trebuie să faci ce consideri că este drept.

Voise să încheie scrisoarea într-o notă optimistă. Spera că e de ajuns.

— Al tău, doctor Godwin Lamb.

A lăsat stiloul din mână şi se holba cuprins de tristeţe la întunericul nopţii de afară. Apoi a început să tuşească. A tuşit câteva

minute încontinuu. Apoi s-a dus la baie, lăsând un punct aprins de sânge lângă semnătură."

— Aşadar, iată, a spus Julia. Din nou, nu ai fost în stare să observi că sfârşitul poveştii a fost modificat.

Grant i-a evitat privirea.

— Memoria mea este mult mai proastă decât am lăsat să se vadă.

— Iar asta ne aduce la noaptea precedentă.

Julia vorbea cu profilul feţei sale.

— M-am întors la hotel, convinsă că bănuiala mea era bună. Citiserăm şase poveşti, toate cu deznodământul modificat, unele substanţial chiar. Iar tu nu ai fost pe faţă şi nu te-ai prins deloc. Douăzeci de ani într-adevăr sunt mulţi, însă ar fi trebuit să-ţi aminteşti măcar unele dintre poveşti. Măcar una, eram sigură de asta. Trebuie să fi avut o poveste preferată dintre toate. Totuşi, am zis să îţi acord prezumpţia de nevinovăţie până la proba contrară. Aveam o singură poveste rămasă. Am pus la cale un ultim test.

Grant s-a întors cu faţa la ea.

— Ce ai făcut?

— Nu părea suficient doar să schimb sfârşitul şi aici. Aşa că, în schimb, am pus deoparte povestea cu totul şi am scris una nouă. Am parcurs eseul tău, *Permutările ficţiunii detectiviste,* şi am ales una dintre structurile pe care le descrii în articol. Apoi am scris o poveste a mea. Am stat trează aproape toată noaptea ca să lucrez la ea. Până la ivirea zorilor scrisesem o poveste complet nouă. Şi tot ai pretins că este una dintre cele scrise de tine.

— Cea pe care am citit-o acum o oră sau două?

Julia a dat din cap.

— Lionel Moon, detectivul mort. Am scris povestea aceea eu însămi.

— Şi care e povestea pe care ai înlocuit-o?

— Era una scurtă, a spus Julia. Cu doi detectivi particulari. Ambii, bărbaţi, ambii, celebri. Investighează nişte evenimente bizare într-o clădire pretins a fi bântuită, un orfelinat abandonat pe nume Sf. Bartolomeu.

— Cum îi cheamă?

— Eustace Aaron şi Lionel Benedict. Nu pot cădea de acord asupra existenţei supranaturalului, aşa că fac o învoială, să petreacă o noapte în podul orfelinatului. Asta ar trebui să rezolve chestiunea. Aşa că îşi pregătesc paturile de campanie şi aşteaptă să apună soarele bând ciocolată caldă făcută pe o plită. Clădirea este în paragină. După o vreme, amândoi simt miros de fum. îşi dau seama că peretele ce duce la şemineu este crăpat şi că cineva a aprins focul jos. încearcă să plece, însă uşa este încuiată, iar cheia e de negăsit. Camera se umple treptat cu fum. Nu se panichează şi presupun că focul se va stinge singur. Sparg geamul. Strigă după ajutor, însă orfelinatul este în mijlocul pustietăţii.

— Şi cum se termină?

„Lionel Benedict era la geam. Simţea norul de fum ce se forma în spatele lui.

— Nu e suficient, a spus el, privind geamul spart.

Gaura era de mărimea unui pumn. Diagonala geamului era cât antebraţul său. A spart restul de sticlă, tăindu-şi degetele.

— Tot nu e destul.

S-a întors către colegul său.

— Nu te îngrijorează? S-ar putea să murim în locul ăsta.

Eustace Aaron se uita la oglinda de la o măsuţă de toaletă albastră minunată, singura piesă de mobilier din camera plină de fum, în afară de paturile de campanie pe care le luaseră cu ei.

Ori era foarte veche şi deloc practică, ori făcută pentru a fi întrebuinţată de un copil; trebuia să se aplece ca să-şi vadă faţa în oglindă.

— Ţi-am luat-o înainte, Lionel. Vom muri aici, nu mai e cale de scăpare de-acum. E tot mai mult fum. Eu încerc să-mi accept soarta.

Lionel se uita la însoţitorul său mai tânăr, care îşi

studia propriile trăsături, ochii temători şi dinţii ascuţiţi, ca şi când ar fi putut rezuma viaţa pe care a dus-o.

S-a întors la crăpătura din perete. Se ramifica din podea până la tavan. Un copac în decorul iernii. Fumul se infiltra prin fiecare centimetru al copacului şi nu aveau cum să acopere sau să astupe

întreaga construcţie. Lionel a închis ochii; gândul propriei morţi îl speria cumplit.

— Uite un dulap încuiat, i-a zis Eustace peste umăr. Un dulap încuiat într-o casă abandonată. Ăsta va fi ultimul mister pe care-1 vom rezolva. Mă ajuţi?

Lionel s-a dus lângă colegul său şi au lovit masa până au dat-o la o parte, iar dulapul putea fi scos din ea. înăuntru era o cutie de carton albastru.

— Poate este o cheie, a spus Lionel.

Eustace a clătinat din cap, simţind cum se mişca tot ce era în cutie în timp ce o ridica.

— Bomboane de ciocolată, a spus el şi a ridicat capacul pentru a-şi confirma ipoteza.

Bomboanele se stafidiseră cu trecerea timpului, însă fiecare era în formă de fruct, iar faptul că nici nu se micşoraseră sau uscaseră le făcea să pară nişte obiecte obscene, rubensiene chiar, fiecare în locul ei.

— Vrei?

— Trebuie să fie vechi de douăzeci de ani.

Pe faţa lui Lionel se citea greaţa, iar Eustace a pus cutia la loc pe măsuţa de toaletă, nu înainte să se servească cu o bomboană.

— Nu ar trebui, a spus Lionel. S-ar putea să te îmbolnăveşti.

Eustace a râs, ca după o glumă făcută de Lionel. A luat jumătate de bomboană. Lionel îl privea mâncând, aşteptând un comentariu din partea lui. Când nu a primit niciunul, a vorbit, vizibil obosit, ca să umple golul tăcerii

dintre cei doi.

— Eustace, am să îţi spun ceva. Eu am făcut focul de jos. Speram să fim puşi în situaţia de a fi forţaţi să ieşim din clădire, ca să nu ne terminăm ancheta. Am crezut că va spori misterul situaţiei. Cineva trebuie să mă fi văzut când făceam focul şi a profitat de ocazie ca să ne încuie aici. Cineva care ne vrea morţi.

— Ştiu cine a încercat să ne ucidă, a zis Eustace, înghiţind şi cealaltă jumătate de bomboană. Am desluşit deja ce se întâmplă aici.

Deşi era pe cale să moară, Lionel Benedict nu putea să nu simtă un dram de invidie faţă de colegul lui. S-a întors într-o parte, îndepărtându-se de prietenul său, şi a examinat cutia de ciocolată,

întrebându-se dacă ar fi fost vreun indiciu pe care să-l găsească în cutie. Chiar şi ţinută aproape, culoarea cutiei era estompată de fumul din încăpere. Nu a găsit nimic. Apoi, reticent încă, a luat o bomboană şi a muşcat din ea. Avea gust de cireşe acre.

— Tot nu crezi în stafii? a întrebat el.

Lionel încerca să-i distragă atenţia prietenului său, ca să câştige timp să elucideze el misterul.

— Nu, nu cred. Tu, Lionel? Chiar şi după toată situaţia asta?

Eustace i-a aruncat un zâmbet ironic.

— Nici acum nu crezi că viaţa este absurdă şi crudă?

Lionel a mers până la geam şi a scuipat ciocolata din gură prin fumul gros. A privit norii gri ce se formau dincolo de geam.

— Sunt mai sigur că aşa e ca niciodată.

— Bineînţeles, a zis Eustace ridicând din umeri. Speri să scăpăm vii şi nevătămaţi de aici.

Lionel a scuturat din cap. S-a căutat în buzunare şi a dat peste o fotografie publicitară cu el însuşi; o ţinea acolo în cazul în care i-ar fi fost cerută. A închis ochii şi a

lăsat-o să pice de la geam, o tentativă de a păstra un mic fragment despre el. Aerul proaspăt i-a umplut plămânii, iar în momentul în care a tras aer în piept a inhalat fum. A început să tuşească. Şi-a pierdut echilibrul şi s-a dus împleticit lângă Eustace.

— Mă simt ameţit, nu pot gândi. Spune cine a fost. Cine ne-a închis aici, unde ne-a lăsat să murim.

— Eu am fost.

Lionel s-a cutremurat.

— Am vrut să mă asigur că vom petrece noaptea aici, ca să rezolvăm cazul o dată pentru totdeauna. Aşa că am încuiat uşa şi am aruncat cheia. Până dimineaţă va veni cineva să ne salveze.

— Vom fi morţi până dimineaţă.

— Da, de la monoxidul de carbon. Nu ştiam că ai făcut focul jos când ne-am încuiat aici. Asta e, ăsta ne-a fost ghinionul.

— Unde-i cheia? Lionel l-a prins pe Eustace de reverele hainei.

— Am aruncat-o, a spus Eustace. Am aruncat-o pe sub pragul uşii. E la doar patru metri distanţă, dar nu avem cum ajunge la ea.

Eustace a zâmbit, ca şi când situaţia ar fi fost comică.

Lionel s-a dus la uşă şi s-a întins pe jos. Putea vedea cheia, stătea, parcă aşteptând, pe a doua treaptă a unei scări ce ducea la parter. Eustace avea dreptate, nu aveau cum să ajungă la ea. A mai zguduit uşa o dată, însă găsi că era la fel de masivă şi imobilă ca adineauri. Era făcută şi din lemn, şi din metal.

— Prostule, a spus Lionel, ridicându-se în picioare. Ne-ai blocat aici.

Eustace a întins mâna în spate şi a atins oglinda măsuţei de toaletă, care acum era în poziţie diagonală, apoi a potrivit-o în aşa fel încât Lionel să se poată vedea.

— Şi tu ne-ai condamnat, a spus el începând să

tuşească.

Cei doi au murit câteva ore mai târziu. In acel moment, camera era înecată în fum şi începuseră să scuipe flegmă neagră. Luna nu se mai vedea, iar noaptea era şi ea neagră. Au fost găsiţi a doua zi dimineaţa cu pumnii însângeraţi de la cât au lovit în uşă.“

— înţeleg, a spus Grant, revenindu-şi în fire. Aşadar, Aaron şi Benedict sunt suspecţii, ucigaşii, victimele şi detectivii, toate categoriile contopite. E o altă situaţie restrictivă. Aici, diagrama Venn este un simplu cerc.

— Da, a spus Julia. Şi nu seamănă deloc cu povestea pe care am scris-o eu şi pe care am citit-o împreună azi-dimineaţă. Mă minţeai atunci şi m-ai tot minţit zilele acestea două. încă vei nega, chiar şi acum?

Grant se lăsă să alunece jos de pe piatră; stătea în faţa Juliei cu mâinile în buzunare.

— Chiar contează dacă voi nega? Pari sigură pe tine.

— Aş spune chiar că dovezile sunt covârşitoare.

Grant a scuturat din cap.

— Şi, ce se întâmplă acum?

— Vreau să-mi spui adevărul. Apoi plec înapoi acasă. Desigur, anulez publicarea cărţii.

— Anulată?

Julia a dat din cap.

— Ce credeai? înţelegerea era cu Grant McAllister, nu cu tine.

— Vei merge la poliţie?

Julia a dat din cap că nu.

— Nu aş şti de unde să încep să prezint o asemenea acuzaţie. Şi, în plus, nu vorbesc legaleza.

— Atunci, nu, a spus Grant, răsuflând parcă uşurat, nu are rost să continui să neg. Nu sunt Grant McAllister şi nu am scris aceste poveşti. Bănuiesc că vei dori să ştii

cine sunt, nu?

Soarele s-a ascuns în spatele unui nor, iar zona, adumbrită acum, a fost inundată de trilul păsărilor.

— Ştiu cine eşti, a spus Julia. Numele tău este Francis Gardner.

Bărbatul din faţa ei a căzut, sub şocul revelaţiei, şi s-a sprijinit de piatră.

— Cum de ştii cum mă cheamă?

— Insula aceasta are o memorie a ei, chiar dacă tu nu eşti conştient de asta. Iar bătrânul care deţine hotelul la care sunt cazată a fost mai mult decât fericit să stea de vorbă cu mine în dimineaţa asta. Am aflat totul despre cei doi străini care obişnuiau să locuiască într-o colibă pe malul mării, puţin înainte de drumul ce duce la biserică. Mi-a spus că erau nedespărţiţi, nici nu mai puteai să-ţi dai seama care-i care, până când, într-o zi, unul dintre ei a murit. Nu a putut să-mi spună cum îl chema pe cel mort. Dar am văzut tabachera din bucătăria ta. Şi am verificat pietrele mortuare din curtea bisericii, pe unde te plimbi zi de zi. Un singur nume englezesc printre celelalte nume.

— Francis Gardner.

— Cu data la care a murit scrisă sub nume. Acum zece ani, aici, pe insula asta. Doar că nu el a murit, nu?

Francis a dat din cap.

— Grant McAllister. Deşi, într-un anume fel, şi Francis a murit în ziua aceea. Nu am mai folosit numele acesta de atunci.

— Atunci, cine eşti? Şi ce ai însemnat pentru Grant?

— Am fost matematician. L-am cunoscut la o conferinţă în Londra, acum mulţi ani. Am păstrat legătura apoi. El trăia în Edinburgh, iar eu în Cambridge. Am început prin a colabora, însă foarte curând apoi am devenit mult mai intimi.

Francis s-a cutremurat, retrăindu-şi amintirile.

— Căsătoria lui era una falsă, iar într-o zi a venit aici, ca să scape. Asta s-a întâmplat imediat după război. M-am gândit puţin şi am decis să vin după el.

— Deci aţi fost mai mult decât prieteni.

— Da. L-am iubit. Iar el m-a iubit.

— Şi totuşi, când a murit, i-ai luat numele, identitatea şi, dacă nu greşesc, şi banii?

Francis a privit-o cu şiretenie.

— Ce vrei să spui?

— Pun întrebarea pe care nu o putem ocoli. L-ai ucis?

— Să-l ucid? Nu, Dumnezeule, nu. Nu aşa a fost.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Doi bărbaţi au ieşit din desişul copacilor, amândoi îmbrăcaţi la costum, deşi ziua era frumoasă şi însorită. înaintea lor o pârtie acoperită de iarbă ce se întindea pe o distanţă de patruzeci de metri până la marginea pantei; înaintea lor se înfăţişa marea, rece şi orbitoare.

Unul dintre bărbaţi, mai tânăr, şi-a pus mâna pe umărul celuilalt.

— A meritat să urcăm până aici, nu crezi?

Grant a aprobat.

— Până la buza mării chiar, dacă tot am ajuns până aici.

A început să meargă în faţă. Francis îl urma, într-una dintre mâini ţinea pălăria strânsă bine; vântul, la înălţimea asta, era imprevizibil.

— Nu te duce prea departe, Grant. Ne trebuie loc şi pentru cearşaf.

In mâna cealaltă avea un coş de răchită cu o pătură la subraţ.

Grant a tras aer în piept şi a aruncat o privire asupra mării monstruoase, care se întindea sub ochii lor cu fiecare val, apoi s-a întors la prietenul lui, care era prins să cureţe zona de pietre, pe care le arunca cu piciorul jos pe deal.

— Ajută-mă, a spus Francis, întorcându-se ca să-l vadă pe Grant.

Ţinea unul dintre capetele păturii de culoarea piersicii şi a desfăcut-o în aer; vântul s-a ocupat de restul păturii, răsucind-o şi înnodând-o. Un moment, părea că Francis îl acoperise cu o găleată de vopsea pe Grant. Bărbatul mai vârstnic a prins celălalt capăt, a găsit colţurile şi le-a întins. împreună, au întins pătura pe iarbă şi s-au descălţat ca să ţină pătura în loc cu încălţările.

Apoi, Grant s-a aşezat pe pătură cu spatele la mare. Francis stătea în faţa lui.

— Nu vrei să te uiţi la priveliştea mării?

Grant a dat din cap că nu.

— Am o vedere a copacilor. Şi pot întrezări şi oraşul. Asta e diferenţa dintre noi doi, Francis. îmi place să mă uit la ceea ce îmi aparţine, însă ţie îţi place să te uiţi la ceea ce nu poţi cuprinde.

— Eu intru în categoria a ceea ce îţi aparţine?

Vântul bătea atât de puternic, că a trebuit să ţipe, iar întrebarea părea retorică.

— Azi eşti într-o stare de spirit poetică, a adăugat Francis.

Grant s-a încruntat.

— E frig aici sus.

Francis a aşezat borul pălăriei sub unul dintre pantofii din colţul păturii; imediat a început să se răsucească sub rafalele de vânt, în sus şi jos ce acoperă o oală clocotindă. Şi-a dat geaca jos şi i-a oferit-o lui Grant, ţesătura subţire aproape s-a rupt în timp ce şi-o pasau de la unul la celălalt. Grant şi-a înfăşurat-o pe corp.

— Mulţumesc.

Francis a aşezat mâncarea pe pătură; un borcan de miere şi o jumătate de pâine. A rupt colţul pâinii, a luat un ou fiert din coş şi i le-a pus la picioarele lui Grant, apoi s-a servit şi el. Grant a luat oul în mână şi a început

să îl decojească.

— Mulţumesc, a spus el.

Cei doi bărbaţi mâncau în tăcere. Grant era suficient de aproape de marginea stâncii ca să arunce coaja de ou în mare şi să lase vântul să le ducă în largul mării, însă Francis era grijuliu şi le punea într-un pahar gol de vin. Era absorbit de o bucată ce i se lipise de deget când a auzit un soi de pârâit venind de undeva

din spatele lui. Pământul de sub ei a început să se mişte, iar paharul s-a răsturnat; Francis a ţipat şi l-a ridicat la loc, ca şi când aia era tot. Insă tremurul a fost urmat de un sunet puternic, amplificat de rocă, de unde se şi auzea venind.

A privit în sus, nevenindu-i să creadă şi totodată dându-şi seama de situaţia în care se aflau. Ultimii metri de pământ căzeau sub ochii lui, căzeau în bucăţi mari ca bucata de pâine pe care o rupsese cu câteva momente în urmă. Iar Grant căzu şi el odată cu pământul, luat prin surprindere de momentul căderii în gol.

Francis clipi, forţându-se să înţeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Marginea colinei se afla, acum, fix sub pătură, tăind-o în două; aşternutul, preţ de o clipă, stătuse atârnat de marginea falezei - un steag doborât -, apoi a fost ridicat la loc de bătaia vântului, fiind dus deasupra, în cer. Tot ce se întâmplase păruse să se răstoarne complet asupra lui Francis, care s-a aruncat înspre marginea colinei. *Nu mai cad! Nu mai cad!* Ăsta era singurul lui gând, unul absurd izvorât odată cu închiderea ochilor, când s-a aplecat peste margine. Insă şocul trăit îi dereglase ceasul interior şi, în momentul în care a redeschis ochii, îl văzuse pe Grant, care încă era tras în hăul mării, rotindu-se în aer. O pereche de încălţări şi un punct alb, oul fiert, căzeau împreună cu el, alături de pălăria lui Francis, care plutea în aer, deasupra capului lui Grant; faţa lui Grant era o imagine a

groazei trăite ce se micşora tot mai mult. Cei doi bărbaţi, oare, s-au privit ochi în ochi sau fusese doar o amăgire?

Rocile au căzut primele, spărgând suprafaţa apei, astfel că Grant păruse, pentru un moment, să cadă pe o pernă de spray alb, moale; o incongruenţă tulburătoare, în contrast cu trupul lui sfâşiat în două.

— Este groaznic, a spus Julia.

— Da, a fost devastator. Francis se holba la copacul cel mai apropiat, însă ochiul nu voia să focalizeze. Se auzise cutremurul până în oraş, aşa că nimeni nu fusese suspicios în legătură cu evenimentele descrise. A fost doar un accident, un eveniment ciudat. Le-am povestit poliţiştilor totul aşa cum s-a întâmplat. Insă fie nu reuşeau să mă înţeleagă din cauza accentului, fie eu nu

îl înţelegeam pe al lor, fiindcă, următoarea dată când am auzit ceva despre incident, am aflat că bărbatul care a murit în tragicul accident a fost Francis Gardner.

— Iar Grant McAllister era încă în viaţă.

— Vezi tu, îmi lăsasem portofelul în geacă, iar acolo aveam actele doveditoare. Iar el îmi purta geaca în momentul în care a murit. Aşa că au presupus că trupul lui era al meu. Intenţionam să rectific asta, la început.

— Dar apoi te-ai gândit mai bine.

— Totul păruse să se rezolve de la sine. Oricum amândoi trăiam din banii lui Grant; eu nu aveam niciun ban al meu. Unchiul lui îi trimitea aproape lunar bani. Tot ce trebuia să facă era să-i scrie unchiului său. Ei bine, eu îi puteam reproduce scrisul destul de bine cât să nu dea de bănuit.

— Şi aşa ai devenit Grant McAllister?

— Şi am continuat să primesc banii lui. Sunt convins că asta şi-ar fi dorit Grant, oricum.

— Şi cum rămâne cu cartea?

Francis avea în privire o urmă de remuşcare.

— Când mi-ai scris şi mi-ai spus că patronul tău găsise un exemplar vechi din *Crimele cusute cu aţă albă* şi că voia să îl publice, nu am putut rezista ispitei. Banii lui Grant nu îmi ajung ca odinioară. Şi, în plus, i-am folosit numele atât de mult, încât păruse lucrul logic de făcut. Şi cine suferă dacă obţin nişte bani de pe urma cărora să trăiesc?

Julia i-a ignorat întrebarea.

— Insă nu ai citit niciodată poveştile?

— Nu, asta a fost singura problemă. Ştiam că scrisese câteva. Insă Grant nu a adus cu el un exemplar al cărţii când s-a mutat aici. Şi niciodată nu păruse că doreşte să obţină unul. Cred că faptul că nimeni nu era dispus să îi publice cartea fusese un punct nevralgic pentru el. Cândva visase la gloria şi avuţia aduse de faima literară.

— Deci tu chiar sperai că îţi va ieşi?

— Da, sincer, am sperat că îmi va ieşi.

Francis a lovit o pietricică cu piciorul.

— Am locuit împreună ani întregi şi discutaserăm aproape despre toate cercetările din domeniul matematicii ale lui Grant. Iar asta include şi eseul său despre poveştile detectiviste. Aşadar, îi ştiu ideile matematice suficient de bine şi am crezut că aş putea blufa în rest. Nu am crezut deloc că vei merge atât de departe.

— Ei bine, da, Julia şi-a luat geanta, sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Mai am o ultimă întrebare, înainte să plec.

Julia şi-a pus breteaua pe umăr şi a şters geanta de praf. Francis a dat din cap.

— Care e întrebarea?

— E un singur element din acest puzzle pe care nu reuşesc să-l potrivesc nicăieri. Crima cusută cu aţă albă. De ce o fi notat Grant, din abundenţă chiar, atâtea

trimiteri la crima aceea? Chiar nu e nimic ce mi-ai putea spune?

Francis a ridicat din umeri.

— Am discutat despre asta. Insă îl ştiam pe Grant şi ştiu ce simţ al umorului avea.

S-a frecat pe ceafă.

— Cu siguranţă că era doar o glumă. Când îşi punea în minte, putea să fie macabru. I-ar fi fost caracteristic să insereze toate trimiterile acelea ca un mod de a se întreţine. Cu cât mai insensibil, cu atât mai bine; pur şi simplu, aşa era el.

Francis oftă.

— Nu aş încerca să sap mai mult după un sens. Nu-s decât tertipuri menite să te pună pe piste false,

atâta tot.

— înţeleg, spuse Julia zâmbind. Este o uşurare, bănuiesc.

Se opri la marginea locului în care stătuseră, ezitând înainte să vorbească iar.

— Cred că e ultima oară când ne vedem, Francis. Chiar mi-au plăcut unele conversaţii pe care le-am avut, însă îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată.

Apoi a plecat.

16
PRIMUL DEZNODĂMÂNT

Treizeci de minute mai târziu, Julia Hart urca din nou scara îngustă ce ducea spre camera ei de hotel. A intrat în camera umbroasă cu un aer triumfător. Planul ei funcţionase; reuşise să îl întreacă în deşteptăciune pe bărbatul care încercase să o păcălească. Ca un gest festiv, a deschis obloanele ce acopereau geamul şi a lăsat lumina înăuntru. Un pătrat

perfect de lumină albă, imaculată a apărut pe peretele opus.

Afară, marea de un albastru ce invita la reverie şi cuburile falezei se animau, fiind acoperite tot mai mult de forme omeneşti. Partea cea mai toridă a după-amiezii tocmai trecuse, iar oraşul începea să învie la loc. Julia a făcut doi paşi în spate, departe de geam, şi s-a aşezat pe pat; ultimele zile o epuizaseră. Stătea întinsă, s-a descălţat şi a adormit repede apoi, îmbrăcată, îmbrăţişată de lumina soarelui.

S-a trezit, douăzeci de minute mai târziu, şi şi-a dat seama că plânsese; simţea liniile de sare cum i se formau pe piele. A luat cel mai apropiat colţ al cearşafului şi şi-a acoperit faţa cu el - triunghiul de bumbac alb uşor apăsat pe ochi - şi l-a ţinut acolo până când soarele i-a uscat lacrimile de tot.

Apoi s-a ridicat în şezut.

Pe o măsuţă de lângă pat era pus exemplarul ei, legat în piele, din *Crimele...* lui Grant. L-a ridicat şi l-a deschis ţinându-1 pe coapsă. Cartea era legată în piele, însă Julia a recunoscut paginile groase cu marginile late ca fiind rezultatul publicării pe spezele

proprii. Julia era ea însăşi scriitoare, având trei romane de dragoste publicate. I-a înmânat cartea mamei ei, care a dat coperta la o parte şi şi-a plimbat palidul deget arătător peste numele autorului, tipărit pe pagina de titlu.

— Grant McAllister, a zis ea tuşind. Bărbatul acesta este tatăl tău.

Ochii Juliei au fost inundaţi de lacrimi; mereu i se spusese că tatăl ei a murit în război, pe vremea când era o copiliţă.

— Mai trăieşte?

Bătrâna femeie a închis ochii.

— Nu ştiu. Se prea poate.

— Atunci, unde locuieşte?

— îmi pare rău. Ne-a părăsit când tu erai foarte mică.

Femeia a dat din cap şi i-a strâns mâna fiicei ei.

— Probabil că nu doreşte să te cunoască.

Julia s-a gândit la această posibilitate în tăcere, apoi a răspuns cu o voce atât de joasă, încât mama ei nu putea să fi auzit.

— Nu cred că îi voi da această ocazie.

Ziua următoare după funeraliile mamei ei, a pus la cale un plan. Ştia suficient despre ficţiunea detectivistă ca să poată produce o scrisoare a unei edituri specializate în domeniu, interesată de poveştile mai vechi scrise de Grant, *Crimele cusute cu aţă albă.* Se autointitulase redactor şi se semnase cu numele mijlociu, Julia. Restul detaliilor i-au venit în minte relativ uşor: „Victor" şi „Leonidas" erau numele celor două pisici ale ei, iar „Blood Type Books" era doar un joc de cuvinte. După câteva săptămâni, Grant i-a răspuns, întrebând-o despre bani. Julia i-a scris înapoi sub numele „Victor" şi i-a spus că îi oferă orice îi va cere Grant, cu condiţia ca acesta să se vadă cu ea. Grant i-a sugerat să vină pe insulă. Aşa că a redactat cartea sub formă de manuscris şi a plecat în călătorie: urma să îl observe vreme de câteva zile, cât timp lucrau împreună pe manuscris, apoi ea urma să decidă ce va face mai departe, dacă să plece sau să îi mărturisească întregul adevăr.

Şi aşa a ajuns Julia acolo, întinsă pe un pat într-o cameră de hotel slab iluminată, după ce aflase că tatăl ei era mort de zece ani. A deschis la prima pagină a *Crimelor...* şi şi-a trecut degetul peste numele lui. *Grant McAllister.* Şi şi-a dat seama, copleşită de un sentiment de zdrobitoare dezamăgire, că nu era mai aproape de el acum decât era atunci când i-a văzut numele prima oară. Nu avea să îl întâlnească niciodată şi nici nu avea să îl

cunoască vreodată, cu excepţia acestor poveşti. Insă măcar înţelesese acum de ce le părăsise pe ea şi pe mama ei şi de ce se mutase pe această insulă. Nu fusese fuga de o fiică nedorită, aşa cum se temuse ea; ci doar dorinţa de a trăi împreună cu un alt bărbat. Consolarea, această mizerabilă urmă de consolare, trebuia să fie de-ajuns.

Un cârd de pescăruşi s-a lăsat pe un acoperiş din apropiere şi a smuls-o din gândurile sale.

A închis cartea şi şi-a pus o palmă peste ea. Pielea verde-închis era caldă la atingere. Apoi s-a întins pe spate şi a ascultat vocile pescăruşilor.

Părea că agonizează.

17
AL DOILEA DEZNODĂMÂNT

Adrenalina îl salvase pe Francis din acea ultimă conversaţie cu Julia şi, curând după ce aceasta l-a abandonat - stând de unul singur în zona împrejmuită de pietre, la jumătatea dealului -, a mers înapoi la colibă, singur, a băut un pahar mare de gin şi s-a dus direct la culcare, sleit de puteri. Era trei după-amiaza. A dormit douăsprezece ore încontinuu şi s-a trezit devreme a doua zi dimineaţă, când insula era şi mai rece, şi mai întunecată. In visele sale îi apăruse Grant, care-şi trăia viaţa pe fundul mării; bărbatul pe care îl iubise, stând sub apă şi privind mut la peştii ce treceau pe lângă el. Pielea zdrelită din jurul rănilor sale semăna cu coralii. Francis era bucuros să fie treaz.

S-a ridicat din pat şi s-a aşezat pe verandă cu o cană de cafea. S-a gândit la cum va mai putea face rost de bani acum, că ştia că nu va mai fi publicată nicio carte. S-a întors şi s-a uitat la coliba de lemn, unde stătuse cu Julia cu două nopţi în urmă. Era abia vizibilă sub lumina lunii, la un sfert de kilometru distanţă. Era plină de lucruri pe care nu le mai folosea. Cu siguranţă că ar fi găsit ceva ce putea vinde.

A închis ochii şi şi-a terminat de băut cafeaua.

Două ore mai târziu, soarele răsărea, iar Francis a pornit de-a lungul malului, fluierând pentru sine. In acel

moment al dimineţii era imposibil de crezut că ziua va fi caldă; părea că vara se terminase peste noapte. A decis să câştige timp şi a tăiat-o de-a lungul uşoarei

curburi a plajei, aşa că şi-a luat încălţările în mâini şi a traversat prin apa mică şi rece a mării. Părea că păşeşte pe gheaţă.

Câteva minute mai târziu era pe poteca de nisip din faţa colibei şi şi-a lăsat pantofii să cadă din mâini. Apoi a deschis cele două uşi de lemn cât de larg a putut. Nu era deloc lumină înăuntru, iar barca din faţa lui abia se întrezărea. *Dacă devin disperat,* gândea el, *pot oricând să vând barca.*

S-a chinuit să privească dincolo de capătul bărcii, la o grămadă de cutii de carton vechi ascunse în spatele ei. In spate de tot era întuneric, chiar şi cu uşile larg deschise, aşa că a dat jos lampa ce atârna de tavan şi a umplut-o cu kerosen. A aprins fitilul şi a aşezat-o în echilibru pe cocoaşa bărcii, apoi a îngenuncheat şi a început să scotocească prin cutii.

Prima era plină de cărţi. Nu era o surpriză pentru el - cu o lună în urmă scotocise prin cutie, căutând un exemplar al *Crimelor...* -, însă se întreba dacă vreuna dintre cărţi era cât de cât valoroasă. A scos ceva la întâmplare, însă vederea lui slabă îi îngreuna procesul de desluşire a titlurilor, aşa că a renunţat repede, cuprins de frustrare.

Următoarea cutie era ticsită de instrumente muzicale, multe dintre ele stricate. O vioară, o tobă şi o lăută fără coarde. Grant tot spusese că le va repara cândva, însă nu găsise niciodată timp să se ocupe de ele. In a treia cutie se găsea echipament de pescuit, în stare bună; avea să revină la ea mai târziu. A patra cutie era plină de obiecte stranii. Un telescop, un sfeşnic şi mai multe seturi de cărţi de joc.

A cincea cutie i-a atras atenţia. Uitase de aceasta, deşi

cu câteva săptămâni în urmă scotocise prin ea. Era o cutie în care se aflau eseurile lui Grant, alături de câteva note scrise de mână. Unele dintre ele trebuie să fi fost vechi de treizeci de ani. Dar nu găsise nimic despre *Crimele...* lui Grant - nicio schiţă sau note despre structură -, nimic de valoare, bineînţeles.

Apoi şi-a amintit de ceva.

Şi-a plimbat, intuitiv, degetul în josul maldărului îngălbenit până când a simţit marginea dură a unei felicitări. A scos-o şi a

ţinut-o în faţa luminii. Era o fotografie alb-negru, tăiată din paginile unei reviste şi lipită pe un pătrat de carton. O fotografie mare a unei tinere femei. Francis nu o recunoştea, dar era foarte frumoasă şi părea că ar fi putut fi chiar o actriţă. In colţul de jos din dreapta era un rând de linii scrise cu cerneală neagră, densă, pe care înainte o crezuse ilizibilă. Insă acum vedea că alcătuiau numele *Elizabeth White.* Deci nu era o simplă coincidenţă că Grant îşi denumise cartea după numele ei? Francis a întors felicitarea şi a găsit că, pe spate, era scris ceva, cu cerneală albastră, ştearsă. Dacă nu ar fi cunoscut atât de bine scrisul de mână al lui Grant, nu ar fi putut să citească ce era scris: „Hamstead Heath. 24 august 1940. Ultima ei semnătură/

Una dintre uşi s-a trântit, iar umbra ivită deodată a căzut peste pătratul alb, ascunzând acele cuvinte. Francis a lăsat bucata de carton să cadă pe jos şi s-a îndepărtat de ea, lovindu-se de barcă. Vasul tot s-a mişcat: lampa cu petrol a căzut de pe coca bărcii direct în cutia cu hârtii, care a izbucnit imediat în flăcări. Era o calamitate atât de drăguţă şi conţinută în cutie, că Francis nu se putea mişca, iniţial, captivat de priveliştea incendierii hârtiilor. Apoi, în lumina proaspătă a focului, a văzut din nou nota, iluminată de flăcări. Cuvintele încă

erau acolo, iar data nu se schimbase nici ea: *24 august 1940.* Ziua uciderii lui White. Dacă a semnat fotografia în acea zi, atunci Grant trebuie să fi fost cu ea chiar înainte să fie ucisă. Luând în considerare toate celelalte informaţii - titlul cărţii, indiciile din poveşti -, erau prea multe informaţii ce arătau că nu avea cum să fie o coincidenţă.

— Grant, ce naiba ai făcut?

Francis a îngenuncheat din nou şi a luat în mâini fotografia, împăturind-o şi aşezând-o în buzunarul de la spate al pantalonilor. Un cerc negru şi încins se extindea de-a lungul bărcii, zona care era cel mai aproape de flăcări; Francis a observat şi a început să se agite. Partea de jos a cutiei de carton urma şi ea să fie cuprinsă de flăcări, astfel că, având piciorul gol îndreptat în faţă, a ridicat-o şi a aruncat-o înspre mare. Când a sărit pe nisip o clipă

mai târziu, întregul obiect explodase într-un nor de fragmente incinerate; cenuşă şi văpăi au căzut apoi pe plajă.

Francis a mers împleticindu-se înainte, plămânii plini de fum negru şi s-a oprit în faţa perechii goale de pantofi pe care-i lăsase mai devreme pe plajă. Erau încă acolo unde îi lăsase să cadă: într-o formă perfect armonioasă, unul lângă altul pe nisip. Lui Francis i se părea că vede fantoma lui Grant acolo, dornică să îl întâmpine.

— Grant, a spus el întinzând o mână care să o cuprindă pe cea a nălucii, căzând apoi în genunchi, deci chiar ai ucis-o pe Elizabeth?

A scos fotografia din buzunarul în care o pusese şi a examinat-o, acum în lumina zilei. Lipiciul se topise în camera cuprinsă de căldura focului, iar poza tipărită se dezlipise din rama de carton. Ascunsă între cele două straturi era o scrisoare. Francis a scos-o din ascunzătoare şi a început să o citească.

„Dragă Profesor McAllister."

Scrisul era îngrijit, însă atât de mic, că trebuia să-şi mijească ochii.

„Numele meu este Elizabeth White." Francis cu sufletul la gură, abia mai respira. „Nu ne-am întâlnit, dar probabil că m-aţi văzut pe scenă sau mi-aţi văzut unul dintre spectacole. Am avut marele noroc să particip la una dintre prelegerile dumneavoastră pe tema ficţiunii cu detectivi ţinute în Londra, anul trecut, la Societatea Regală de Literatură. A fost o discuţie ce m-a inspirat mult. Şi sper că îmi veţi ierta îndrăzneala, dar vă trimit roadele acelei inspiraţii, în caz că doriţi să le citiţi. Am scris şapte poveşti cu detectivi, toate bazate pe ideile dumneavoastră: acoperă o plajă largă de personaje şi locuri, însă fiecare dintre poveşti demonstrează o *permutare* diferită a acestui tip de ficţiune, ca să vă citez. Sper să le public sub formă de antologie. *The White Murders, Crimele cusute cu aţă albă,* de Elizabeth White. Iertaţi-mi titlul egocentric - nu am găsit unul mai potrivit. Dar sper să le citiţi şi să îmi spuneţi ce credeţi despre ele. Este prima mea tentativă de a scrie genul acesta de text. Poate ne putem vedea şi să le discutăm, dacă sunteţi dispus să mă lăsaţi să vă fac cinste? Vă rog să fiţi

delicat însă; sunteţi prima şi singura persoană căreia i le-am trimis. Cu recunoştinţă, Elizabeth White."

Ultimele două cuvinte se potriveau cu semnătura de pe fotografie.

Francis a mototolit scrisoarea şi a aruncat-o în mare. S-a întins după pantofi, luând câte unul în fiecare mână şi a strigat, furios şi cuprins de disperare.

— Grant, cum ai putut? Ai ucis-o doar ca să îi furi poveştile?

Şi-a ascuns capul în palme; perechea de încălţări

devenise o ilară pereche de coarne.

Şi-l imagina pe Grant a cărui vanitate fusese jignită de succesul ei; probabil că a convins-o cumva să vină cu tot cu manuscris la întâlnirea lor, apoi a ucis-o şi i-a luat manuscrisul. Inadvertenţele din poveşti şi indicaţiile către detaliile crimei trebuie să fi fost adăugate ulterior; l-ar fi amuzat grozav, Francis ştia, să insereze acele indicii în poveşti, ştiind că nimeni altcineva în afară de el nu le-ar fi înţeles rolul. Oare păstrase titlul din acelaşi motiv lipsit de bun-gust?

Fluxul era tot mai aproape de ţărm cu fiecare minut ce trecea. Francis a privit în largul mării şi a văzut că un val mare se îndrepta spre el. S-a spart după câţiva metri înainte să ajungă la mal şi l-a udat până la coate. Apa era îngheţată.

— Cum ai putut?!

Focul din spatele lui se stinsese. Insă, îmbrăcat în costumul lui alb şi ud leoarcă, Francis semăna cu un om de zăpadă care deja începuse să se topească.

MULŢUMIRI

Le mulţumesc lui James Wills, agentul meu, şi editorilor Joel Richardson şi James Melia, fără de care această carte nu ar fi ceea ce este.

De asemenea, se cuvine să le mulţumesc şi lui Rachel Richardson, Ciara McEllin, Maggie Pavesi, Maxine Hitchcock, Kit Shepherd, Grace Long, Jen Breslin, Jess Hart, Ellie Hughes, Nick Lowndes, Clare Parker, Vicky Photiou, Tom Robson, Clare Bogen, Amy Einhorn, Kerry Cullen, Kenn Russell, Patricia Eisemann, Caitlin O'Shaughnessy, Maggie Richards, Christopher Sergio şi Goergina Hulland Brown.

CUPRINS

1. Spania, 1930..... 5
2. Prima conversaţie..... 23
3. Moarte la mare..... 32
4. A doua conversaţie..... 48
5. Un detectiv şi dovezile sale..... 56
6. A treia conversaţie..... 91
7. Un infern în lumea teatrului..... 98
8. A patra conversaţie..... 130
9. Probleme pe Insula Perla Albastră..... 138
10. A cincea conversaţie..... 177
11. Satul blestemat..... 184
12. A şasea conversaţie..... 225
13. Umbra de pe scări.....230
14. A şaptea conversaţie..... 246
15. Ultima conversaţie..... 251
16. Primul deznodământ..... 293
17. Al doilea deznodământ..... 296

Mulţumiri..... 301

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ŞI ONLINE!
Urmăreşte-ne şi pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutăţile editoriale şi cu ştiri despre scriitorii şi cărţile NEMIRA

Websit

faceboo

facebook.com/

(g)edituranemira

blog.nemira.r

Postează ce mai citeşti şi intră în comunitatea noastră: **#EdituraNemira #PlăcereaLecturii**